Kč 12,90 / Sv. 021
Něm. DM 2,00 / Švýc. Fr. 2,00

BASTEI MOBA

G.F.UNGER

JEHO VELKÉ WESTERNY

Všichni sází na Cashe

Boj proti pověstné Gouldenově bandě začal Cash sám, protože zajatí přátelé doufají pouze v jeho pomoc...

Rakousko S 16 / Francie F 9,00 / Itálie L 2 000 / Holandsko f 2,40 / Španělsko P 175 / 7–93

MOBA BASTEI MOBA
G.F. UNGER
JEHO VELKÉ WESTERNY

Všichni sází na Cashe

Snům Zane Whitlocka jsme věřili. Protože během dlouhé cesty z Texasu do Abilene se vždycky stalo to, co se mu předtím zdálo. Ať to bylo dobré nebo zlé.

Věřili jsme proto, že v jeho snech se projevovaly jisté jasnovidecké schopnosti.

My – to jsme byli kromě Zane Whitlocka ještě Butsh Greene, Lin Hacket a já, Adam Cash.

Z okna našeho hotelového pokoje jsme viděli na veřejnou stáj s ohromným výběhem pro koně. Nad vjezdem visela veliká tabule. A protože jsme měli dobrý zrak, mohli jsme až odtud přečíst, co na ní stálo:

KDO SE SVEZE NA WIDOWMAKEROVI?
PŘIJÍMÁME JAKÉKOLIV SÁZKY!

V ohradě jsme viděli pobíhat černého hřebce. A kolem plotu ohrady postávala spousta zvědavců, kteří si také zřejmě vsadili.

Prohlížel jsem se v zrcadle a zrovna jsem si novým hřebenem rozčesával mokré tmavé indiánské vlasy, když jsem zaslechl jak Zane Whitlock u okna povídá:

„Něco se mi zdálo. – Jo, ve snu jsem docela jasně viděl, že Adam tu bestii zkrotil. Celou stanovenou minutu se udržel v sedle. A nakonec pod ním ten hřebec zkrotí. Takhle jsem to ve snu viděl.“

Jeho zdánlivě lhostejný hlas, v němž ale přesto znělo cosi, co dráždilo k pokušení, zmlkl. Protože, když nám teď řekl o svém snu, nasadil nám velikého brouka do hlavy.

Butsh Greene začal hned nadávat.

„Zatraceně, Zane," řekl, „teď jsi na nás vysypal pořádný pytel blech, rozumíš?"

„Ne," řekl Zane Whitlock," nerozumím. Vysvětli mi to."

„Blechy koušou," odpověděl Butsh Greene. „A to, cos nám právě řekl, že Adam by na tom koni dokázal jet, to nás bude kousat, užírat a trápit. Protože by to mohla být náramná šance, jak zdvojnásobit naše jmění. Ale jestli tě tvůj sen oklamal, stanou se z nás zase trampové a celé ty měsíce, co jsme hnali stáda z Texasu do Kansasu, byly zbytečné. Chápeš, brácho?"

Zane Whitlock neodpověděl.

Zato se zeptal Lin Hacket: „Proč by se mu právě tentokrát neměla zdát pravda, tomuhle Indiánovi? Copak se jeho sny vždycky nepotvrdily? Copak jsem se v Cimarronu skoro neutopil? A copak mě Adam nevytáhl? Mýlil se někdy ve svých snech?"

Zamyšleně jsme přikyvovali.

Pak ale Butsh Greene vyrukoval s argumentem, nad kterým nebylo možné jen tak mávnout rukou. „Jasně, vždycky měl sny, jako jasnovidec, jako jeho táta, který byl šamanem u Komančů ..."

„Můj děda," přerušil ho Zane Whitlock. „Nejsem poloviční, ale jen čtvrtinový Komanč. Nedělám si nárok na víc cti, než si zasloužím."

„No, dobrá," přikývl Butsh Greene," tak jsi teda čtvrtinový Komanč. Ale ty jasnovidecké schopnosti máš určitě po dědovi, co byl šamanem. A přece má celá ta věc háček."

„Jaký?" zeptali jsme se trojhlasně. – Ano i já. Protože jsme byli všichni ohromně napjatí.

Ušklíbl se a ukázal na Zaneho Whitlocka.

„Tuhle noc byl opilý," řekl. „Když jsme dnes mezi půlnocí a ránem zalézali v téhle barabizně do postelí a dali se do chrápání, byli jsme všichni namol. A kdo ví, jestli sny opilého téměř Komanče jsou stejně pravdivé, jako když byl střízlivý a když jsme ještě byli na cestě sem? To byste měli zvážit, milí kámoši!"

Přikývli jsme. To dávalo smysl.

Přesto se každého z nás zmocňovalo pokušení. Bylo to skutečně tak, že jsme se užírali, že jsme se ošívali, jako by na nás někdo vysypal pytel blech.

Cestou z Texasu jsme se stali přáteli. Tvořili jsme takříkajíc zdravé jádro dost tvrdé skupiny honáků. Byli jsme chlapi, na které byl spoleh. Bez nás by to ostatní nezvládli. Protože cestou jsme zažili spoustu nepříjemností a problémů.

Opětoval jsem pohled svých přátel.

„No, přece na mě nechcete vsadit všechny prachy?" zeptal jsem se s úsměvem."Na vašem místě bych to nedělal. Musím vás varovat."

Ušklíbli se taky.

Pak řekl Zane Whitlock: „Pojďme dolů a podívejme se na tu bestii zblízka. – A jestli nám pak Adam řekne, že se cítí, aby na tom zvířeti vydržel, tak vsadím všechno, co mám. – Protože já svým snům věřím, i když jsem byl opilý, když se mi to zdálo. – Jasné?"

Všichni jsme přikývli.

A pak jsme šli ven.

O pět minut později jsme už stáli u plotu ohrady a dívali se na hřebce, kterému říkali „Widowmaker", což znamenalo docela jasně a jednoznačně zabiják.

No a tak také vypadal.

Bylo to ďábelské zvíře s ohnivýma očima,nichž se

blýskalo bělmo.

Pořád na nás zle cenil zuby a poodhrnoval horní pysk jako vrčící vlk.

Byl to mohutný kůň, mohl vážit přes šest metráků, ale přitom nevypadal nějak robustně, spíš lehce a pružně, jako divoká kočka. Byl to rozený bojovník.

Chvíli se na mě zadíval, jako by instinktivně vycítil, že ze všech čtyř chlapů to jsem já, kdo si to s ním chce rozdat.

Protože já jsem si troufal na něm vydržet přinejmenším tu stanovenou minutu. Pomyslel jsem na ty čtyři stovky dolarů, které jsem ještě měl. Ano, uvěřil jsem, že bych mohl na tom koni vydržet a zdvojnásobit tak svůj majetek. Protože až doteď jsem s úspěchem zkrotil všechno, co mělo čtyři nohy.

Tenhle černý hřebec mě nemůže zaskočit.

Sen Zaneho Whitlocka nebyl vůbec bláznivý nebo nereálný.

Mí tři společníci se na mne podívali a já přikývl.

Butsh Greene se zeptal: „A kolik vsadíš ty sám na sebe?“

„Všechno, co mám,“ odpověděl jsem.

Důkladně se na mě podívali a spatřili v mých očích sebedůvěru. Už dávno věděli, že nejsem mluvka a že nikdy nepřeháním.

„Samozřejmě, že je tu i jisté riziko, řekl jsem varovně. „Ne abyste pak brečeli, kdybych prohrál a kdybyste přišli o svoje vklady. – Možná by neměl na mě nikdo sázet víc než deset dolarů.“

Usmáli se. Věřili mi. – Po cestě sem se naše stádo dlouhorohých krav jednou splašilo. Můj kůň upadl a já už vlastně ani neměl šanci. Jenže já jsem se vyšvihl na jednoho z býků docela vpředu a chytil se pevně jeho rohů. No a ten býk mě pak z toho splašeného stáda vynesl ven.

Ano, dokázal jsem jezdit skutečně na všem.

A proto se moji kamarádi mému návrhu zasmáli.

Zane Whitlock řekl: „Blbost! Deset dolarů, chachacha! Když ty sám na sebe vsadíš všechno, nebudu skrblit!“

„A my také ne,“ řekl Butsch a Lin dvojhlasně jako na povel.

Přišel k nám jakýsi muž. Vypadal jako přednosta železnice nebo jako bankéř, či jiný velice úspěšný podnikatel. Měl oblečenou brokátovou vestu a na zlatém řetízku od hodinek mu visely zlaté mince. V kravatě měl zapíchnutou jehlu s briliantem.

A přistoupil k nám s takovým gestem, jako by nám prokazoval tu největší poctu, jakou si jen člověk může představit.

Dal si do tlustých rtů mohutný doutník a zeptal se:

„No, džentlmeni? Vypadáte všichni, jako byste se chtěli něčeho odvážit. Ano, když se tak na vás na jednoho po druhém dívám, pak...“

„No dobrá, pane,“ přerušil ho suše Lin Hacket. „Když jste tak dobrý znalec lidi, tak vám musí být jasné, že nemá smysl, abyste nám mazal med kolem huby. – Tak co, berete skutečně jakýkoliv vklad? Vy jste šéf tady toho podniku, ne?“

„Jmenuji se Goulden, James Goulden,“ řekl, „a mám samosebou zájem uzavřít ty nejvyšší sázky. Protože ani tak divoký hřebec dlouho nevydrží. – To se pak budu muset věnovat podnikání s něčím jiným. – Už se přihlásili tři muži, kteří se chtějí na Widowmakerovi projet. Ale přednost dostane muž s nejvyšším vkladem. Hřebec pojede každý den jen jednou. – To je fér, ne? Až dosud jsem přijal sázku na dvě stě dolarů. – Kdo dá víc, ten pojede. – Chcete? – Tedy, jeden z vás?“

Podíval jsem se na něj a začal se mi líbit čím dál míň.

Byl to chladný a ohromně tvrdý chlapík. Ačkoliv se skrýval za zdvořilé a vybrané chování, které působilo na

první dojem velmi příjemně, tušil jsem, že je nebezpečný jako krvelačná šelma, která zavětřila kořist.

Podíval jsem se i na dva chlapy, kteří stáli za ním. A pochopil jsem, která bije.

Byli to pistolníci, tělesná stráž. Což bylo do jisté míry pochopitelné.

Protože když byl ochoten přijmout jakoukoliv sázku, musel u sebe mít obrovskou sumu hotových peněz.

Chtěl se obrátit a odejít.

Vtom řekl Zane Whitlock: „Sázíme všechno na Cashe!“

A Butsh Greene a Lin Hacket přikývli.

Vytáhli peníze. Pak je hodili do klobouku Zane Whitlocka. „Musí to být kolem šestnácti set dolarů,“ řekl jsem Jamesi Gouldenovi. „Nabídne dnes někdo ještě vyšší sumu?“

Zavrtěl hlavou.

„To sotva,“ odvětil. „Ale včera tady byla taky celá jedna parta honáků a ti si zvolili mezi sebou nejlepšího jezdce a vsadili celkem sedm set dolarů. Jakmile dostanu vyplaceny vaše peníze a budu jim moci vrátit jejich, můžeme začít.“

Odešel. Butsh a Zane se vydali za ním, aby nespustili oči z našich peněz. Ty si totiž odnášel on sám v Zanově klobouku.

Lin Hacket zůstal se mnou. Sledovali jsme hřebce a viděli jsme na něm, že všechno instinktivně vycítil a věděl, oč jde.

Podíval se na mě, jako by mu někdo dal na srozuměnou, že to budu já, kdo si na něj troufá.

Celý se ke mně otočil, přiklusal o něco blíže, odfrkl, zvedl horní pysk a vycenil zuby.

Ano,věděl všechno. Měl instinkt divokého hřebce, který kdysi vedl celé stádo.

Zatím se do naší blízkosti přihrnuli diváci. Jeden z

mužů se hlasitě zeptal: „Hej, kovbojové, kdo z vás na něm pojede?“

Lin Hacket ukázal palcem stranou na mě.

„On,“ řekl. „A toho my moc dobře známe. Vsadili jsme na Cashe všechny prachy. Na té bestii pojede Adam Cash z Brazosu.“

Všichni se na mne podívali, přeměřili si mne. Většinou to byli výborní znalci, pokud šlo o jezdce a o koně.

Pak se nahrnuli ke stolu, který byl u stěny stáje. Tam se přijímaly sázky.

Až na pár diváků, kteří nechtěli sázet a kteří zůstali vzadu, jsme s Línem Hacketem během chvilky docela osaměli.

Pořád jsem se díval na černého hřebce a věděl jsem, že i on mě sleduje. Neustále ke mně větřil, stříhal ušima a zase je klopil jako zákeřný pes.

Lin řekl: „Ty to zvládneš. A jestli vyhraješ, vrátíme se do Texasu jako boháči.“

Opravdu nepřeháněl.

V Texasu měl dolar úžasnou hodnotu.

Za čtyři sta dolarů si člověk mohl pořídit menší ranč, který mohl rozšiřovat, protože od banky dostal tolik peněz, kolik činil jeho vlastní kapitál.

A pokud by člověk přišel do Texasu s osmi sty, mohl by už začít ve velkém.

To byl fakt. Pomyslel jsem si: Jestli toho hřebce zkrotím, budeme na tom všichni náramně. To z nás potom brzy budou rančeři, kteří poženou za pár let ke kansaské železnici svoje vlastní stáda. – Jupí, musím to dokázat!

Ve velké ohradě mezitím začaly přípravy.

Jezdci hřebce obklíčili. Jeden mu hodil na krk laso. A hřebec se nebránil. Ne, nechal se sebou dělat všechno. Nevzpouzel se ani tehdy, když mu nasazovali sedlo.

Ale viděl jsem, jak se chvěje. Bylo to, jako by se třásl

zimou člověk, jako by mu tělem probíhal mráz.

Ale nebránil se.

Byl chytrý. Už dávno pochopil, že proti lasu nemá šanci a ani proti jezdcům, kteří ho obklopili ze všech stran. A sedlo mu prozatím nevadilo.

Věděl, že dostane šanci, až mu bude na hřbetě sedět jezdec.

To už potom nebude žádné laso a ani žádní jezdci kolem. Až na něm bude sedět ten člověk, bude moci začít bojovat.

To věděl přesně.

Protože tuhle tvrdou hru už hrál pěkně dlouho.

Takže čekal.

I já jsem se připravil.

Opasek se zbraněmi jsem dal Linovi.

Vestu jsem přehodil přes břevno ohrady. Odepjal jsem si i ostruhy. To byla při podobných zápasech podmínka. Zvířata, která měla být zkrocena, by jinak totiž utržila ošklivá zranění.

Butsh a Zane se vrátili. Zane řekl. „Všechno v pořádku."

Přehoupl jsem se přes ohradu.

Jezdci hřebce opět obklíčili. Protáhl jsem se kolem jednoho z jezdců a jeho koně.

Když jsem pak dosedl, ucítil jsem, co to mám pod sebou za nálož. Ano, ten hřebec byl jako sud střelného prachu, u něhož už hořel doutnák.

Hned, jakmile ho jezdci pustí, ta nálož exploduje. To jsem okamžitě vycítil.

Nenávist!

Na chvíli mě to vyděsilo.

V tom odfrkování a chroptění byla nenávist, jakou snad ani zvířata cítit nedokážou. A už vůbec ne koně.

Ale co jsem vůbec očekával od koně, který musel neustále zápasit s jezdci a pořád to nebralo konce? Už

zvítězil nad tolika – a pořád přicházeli další a další.

Tenhle hřebec byl jako bytost v zajetí, která bojovala o svobodu. Která se nechtěla poddat. Protože každá bytost má přece právo na svobodu.

Náhle jsem svého rozhodnutí zalitoval.

Ale zpátky už jsem nemohl.

Musel jsem na něm vydržet.

Mí společníci na mě vsadili všechny prachy. A i já, kdybych prohrál, byl bych o čtyři stovky dolarů chudší!

Zatraceně, proč jsem se do té věci jenom pouštěl?

To jsem se v duchu ptal, když jsem seděl v sedle a pocítil ještě intenzivněji všechno, co bylo v tom zvířeti.

Hřebec si dal načas. Bylo to, jako by musel nejprve vystupňovat svůj vztek. Také on se vciťoval do mne a sledoval, co ve mně je. Byli jsme totiž v těsném spojení. Já mu seděl na zádech, obepínal jsem jeho tělo nohama a cítil jsem v uzdě.

Ale pak to vypuklo!

Bylo to opravdu jako exploze.

Vyskočil z místa do vzduchu, jako by se chtěl zakousnout do slunce.

Dopadl pak na přední a udělal stojku na předních kopytech skoro jako člověk na rukou. Téměř se převalil.

A už mě skoro setřásl.

Objal jsem mu krk a výstupek sedla se mi zaryl do břicha. Kdyby to byl vydržel ještě o zlomek vteřiny déle, vypadl bych, ať jsem ho nohama obepínal sebesilněji.

Ale přešlo to. Když už byl zase na všech čtyřech, seděl jsem znovu pevně v sedle. Kroutil se jako káča, najednou se zarazil a začal se točit opačným směrem. Vyskočil najednou do vzduchu a dopadl na natažené nohy, jako by to byly dřevěné špalky.

Bože můj, co musel vytrpět. Všechno to vyvádění ho muselo ničit neméně, než jezdce, který na něm seděl.

Něco takového nemohl žádný kůň vydržet dlouho.

Bylo mi zle.

Protože potom, co mě tak vytřásl, že by nebylo divu, kdybych se zmenšil na polovinu, začal se hřebec válet po zemi.

Odfrkoval přitom a vydával zvuky, které zněly téměř jako u člověka, jen byly mnohem hlasitější, mohutnější, divočejší – a bolestnější.

Ano – byly to zvuky bolesti. To jsem si i pří tom, jak mi bylo, náhle uvědomil. Musel jsem ven ze sedla a chodidla vytáhnout ze třmenů. Musel jsem zůstat vedle něj, i když se válel jako zběsilý, jako by se chtěl zbavit nejen mne, ale i toho zatraceného sedla na zádech. A když pak vyskočil, musel jsem si i já pospíšit.

Povedlo se to. Jediným švihnutím jsem se dostal do sedla a hned jsem také nahmatal třmeny. To bylo štěstí, protože bez třmenů by mě teď mohl setřást.

Jenže já jsem se udržel.

Zatraceně, jak dlouhá dokáže být jediná minuta!

Už jsem s ním přece zápasil celou věčnost. Brzy se musí ozvat hvizd, který oznámí konec minuty. Och, to potom z toho ďábla seskočím jako moucha ze špičky práskajícího biče.

Ale hvizd se neozýval.

Hřebec najednou nejen že udělal stojku na předních a sehnul hlavu mezi nohy – ne, to mu nebylo dost.

Přehoupl se a dopadl na záda.

Samozřejmě jsem už neseděl v sedle. Neměl jsem jinou možnost, musel jsem z něj seskočit.

A když se vzepjal, přišel jeho další velký trik. Otočil se tak hbitě, že jsem se do sedla nedostal. Tlamou mne dloubl do hrudi a já upadl dozadu do prachu.

Byl jsem poražen.

A kdyby nezasáhli jezdci, v zuřivém vzteku by se pustil

do mne. Ano, chtěl mě rozdupat kopyty. Převalil jsem se na stranu a v tom přicválali jezdci. Kolem krku se mu zatáhla smyčka lasa.

A v tu ránu byl klidný. Věděl příliš dobře, že laso by ho srazilo na kolena a připravilo by ho o dech.

Najednou zůstal docela nehybný, jen jeho sípavý dech, třes a chvění celého těla a pot na jeho srsti, to vše nasvědčovalo, jako zuřivou činnost ještě před chvílí vyvíjel.

Postavil jsem se a odpotácel k břevnům ohrady, protáhl jsem se jimi a zvenčí se o ně opřel zády. Prohrál jsem.

A teď mi došlo, že jsem prohrál všechny naše peníze, na které jsme celé čtyři měsíce tvrdě dřeli, pro které jsme hnali stáda celou tou dlouhou ztracenou ďábelskou cestou z Texasu až sem.

* * *

Kromě mých tří přátel a mě samotného vsadily na moje vítězství ještě asi dva nebo tři tucty diváků.

Ale nikdo mi nic nevyčítal – nikdo.

Křivonohý šéf stáda z Laredo County, jehož stádo putovalo před naším a s jehož partou jsme u Canadianu bojovali společně proti bandě zlodějů, na mě pokývl. Řekl: „Hej, Texasane, bil jsi se báječně. Lip si už nikdo na divokém hřebci vést nemůže. – Tenhle tady je nezkrotitelný. – Toho nepokoří žádný jezdec na světě!“

Poslední větu řekl s plným přesvědčením.

A všichni ostatní přikývli. Pak se těsný půlkruh rozplynul. Všichni se rozcházeli. Ano, přišli o peníze. Jen několik přihlížejících vsadilo na hřebcovo vítězství.

Obrátil jsem se ke svým třem společníkům.

„Mrzí mě,“ řekl jsem, „že jsem vám přinesl smůlu. – Jenže tenhle kůň je první zvíře, na kterém jsem se

neudržel.“

Přikývli. Byli vážní. Ztráta peněz, odměny za víc než čtyři měsíce práce, je samozřejmě velice hnětla. Ale nevyčítali mi nic. Naopak. Lin Hacket řekl: „Na tomhle ďáblovi by se neudržel nikdo. A i kdyby jezdce do sedla přivázali, museli by ho potom odnést. Ta bestie se vážně válela a dělala přemety. – A viděli jste ten trik při tom výskoku?“

Přikývli jsme.

Pak jsme jako na jeden povel začali mlčky hledat po kapsách zbytky drobných.

Objevil jsem sedm dolarů.

Mým přátelům se vedlo stejně. Dohromady jsme už neměli ani čtyřicet dolarů, a to stačilo právě k tomu, abychom zaplatili pokoj v hotelu a stáj, ve které stálí naší koně.

Stali se z nás opět trampové, kteří si museli hledat místo, pokud v dalších dnech nechtěli hladovět. Takže takhle jsme to dopracovali.

Přistoupil k nám James Goulden se svým tlustým doutníkem. Spokojeně bafal. Měl přece důvod ke spokojenosti.

Hřebec mu dnes přinesl spoustu peněz, jen od nás šestnáct set dolarů.

Zastavil se před námi. Pod otevřeným sakem si zastrčil palce do kapsiček své brokátové vesty. Pohupoval se na plochých nohou.

A řekl: „Šťastnou cestu, kovboji! Téměř jste vyhrál, téměř! Támhle stojí stráž z šerifova úřadu. Ten odměřoval čas. Chyběly tři vteřiny. – Kdybyste se dostal do sedla, jakmile kůň vyskočil, vyhrál byste. – Je mi líto, kovboji. Ale byla to férová sázka a férový boj muže proti hřebci.“

Postupně na nás na všechny pohlédl.

Opětovali jsme mu jeho pohled. Ale nikdo z nás neřekl

ani slovo.

Přikývl, jeho silný doutník se při tom zahoupal. Pak se otočil a odešel.

Ano, byl to úspěšný obchodník.

Ten hřebec byl pro něj zlatý důl.

Přistoupil k nám zástupce šerifa. V ruce ještě držel hodinky.

„Chyběly tři vteřiny," řekl. Když jsme přikývli a dál se neptali, odešel.

Lidé Jamese Gouldena odklízeli od stěny stáje stůl, u něhož se přijímaly a vyplácely sázky. Vyplácelo se ovšem jen velmi málo.

Jezdci mezitím odvedli hřebce do menší ohrady, která měla i přístřešek.

Zpoza rohu stáje se objevil malý křivonohý chlapík a přistoupil k Jamesi Gouldenovi a jeho dvěma osobním strážcům. Přiblížil se k němu velice pokorně, jako by o něco prosil, či dokonce žebral. Když předstoupil před Jamese Gouldena, dokonce smekl klobouk.

Ano, žebral.

To bylo možné poznat snadno.

Ale James Goulden mávl rukou. A protože žebrající chlap hned neodešel, srazil ho jeden z osobních strážců a pistolníků k zemi. Strčil ho do ramen a kopl ho do rozkroku.

Malý křivonohý muž se zapotácel dopředu, téměř upadl a zmizel opět za rohem, odkud se objevil.

To všechno se mi vrylo do paměti. Nevěděl jsem, že si na to brzy vzpomenu a že onen malý křivonohý chlapík, kterého James Goulden tak tvrdě odbyl, bude ohromně důležitou osobou.

Beze slova jsme odešli do hotelu. Nechtěli jsme už samozřejmě zůstávat déle v tomto městě. Bylo pro nás příliš drahé.

* * *

Už o půl hodiny později jsme seděli v sedlech a odjížděli z města. Jeli jsme podél kolejí k východu, ale když jsme nechali Abilene a překládkovou stanici se všemi těmi ohradami za sebou, dostali jsme se na rozcestí.

Bylo možno dál pokračovat podél kolejí k východu.

A cesta vedla i k severu a k jihu.

Kdybychom chtěli na západ, museli bychom se vrátit do města. Zastavili jsme se a dívali se na sebe. Doposud jsme po mojí porážce a poznámce Lina Hacketa nepromluvili ani slovo.

Tentokrát to byl opět Lin Hacket, kdo se první ozval. Řekl: „Takhle se domů do Texasu nevrátím – ne, takhle jako tramp rozhodně ne. Mary Hopkinsová na mě chtěla čekat do podzimu. Ale přece se k ní nemůžu po půlroce vrátit zase jako chudý pobuda. Do zimy na mě určitě čekat nebude, protože si může vybrat z tuctu chlapu. Já bych chtěl na sever – tam přece musí být nějaká šance. – Já jedu na sever."

„Tak to já jedu taky," řekl Zane Whitlock. „Protože já ještě neviděl ani jednoho Siouxe ani Cheyena. A rád bych poznal příbuzné svého dědy. – Jedu s tebou na sever, Linneharte."

Opravdu neřekl jen Line, ale slavnostně Linneharte.

Butsh Greene se tiše usmál a v jeho smíchu zaznělo cosi vzdorovité-ho. Tak se občas smějí lidé, kterým něco není po chuti. Ale jsou vždycky ochotní rozdat si to třeba i s ďáblem. Zené je jakási podivuhodná touha po sebezničení, která je nutí pořád zkoušet, jestli se řetěz smůly přetrhne nebo vydrží.

Zasmál se tedy tiše a řekl: „Takže na sever. Možná tam najdu nějakou bohatou vdovu – nebo zlatou či stříbrnou žílu. Tam na severu se povalují šance jako kamení po

zemi. Jen je třeba je poznat a zvednout.“

Všichni tři se podívali na mne.

Řekl jsem: „Chcete vůbec jet s takovým padavkou, co se nechal shodit z koně, přestože jste na něj vsadili všechny prachy?“

Ušklíbli se.

A Lin Hacket řekl: „Kdo ví… Možná jsme museli prohrát, abychom měli důvod jet na sever. – Možná tam na severu na nás čeká nevídané štěstí. Kdybychom tady vyhráli, možná bychom se spokojili s nějakým pakatelem. – Adame, možná byla ta tvoje porážka jenom začátkem úžasného štěstí.“

Butsh a Zane přikývli.

A tak jsem jel s nimi. Nic mi nevyčítali, byli to opravdoví kamarádi. – Přesto jsem v skrytu duše cítil vůči nim provinění.

Vsadili na mne všechny peníze, jako hráč na dobrou kartu.

A já byl špatným trumfem.

* * *

Bylo to na podzim roku 1868, přesně 17. září, když jsme se vydali na sever.

Lin Hacket toho prvního dne řekl: „To je dobře, že jsme se v Abilene nechali ostříhat.“

„To je mi úplně fuk – i kdyby mi třeba visely vlasy až po zadek,“ zamručel Zane Whitlock, který měl tu nejhorší náladu. I on se totiž mezitím začal užírat podobným pocitem viny jako já.

Byl to přece on, kdo nám vyprávěl svůj sen, ve kterém jasně viděl, že nad tím hřebcem zvítězím.

Jeli jsme už několik dní. Tábořili jsme po nocích a ujídali z našich skrovných zásob jídla, které jsme tu a tam

„obohatili“ o antilopí nebo zaječí maso. Ale nalevo ani napravo od cesty toho mnoho k ulovení nebylo.

Občas se proti nám objevily karavany vozů. Byly naložené páchnoucími buvolími kůžemi, nad nimiž poletovala hejna much.

Lov buvolů byl tou dobou totiž všude v plném proudu. Po obou stranách cesty jsme viděli všechny ty lebky a kosti z loveckých výprav minulých let.

Občas jsme i předjeli konvoje vozů, které mířily k severu, aby odtamtud přivezly další buvolí kůže. Tam na severu, kolem Republican River, se musela pást obrovská stáda, která se teď na podzim neodvažovala dál k jihu, protože by narazila na širokou frontu lovců, kteří je dennodenně odstřelovali po tisících.

Jednoho dne jsme dorazili k brodu na Big Blue River.

Za vodou leželo malé městečko. Vypadalo z dálky velice přívětivě a zdálo se, že nám na uvítanou kyne.

Brod lidé upravili tak, že přes něj mohly pohodlně přejet i těžké vozy.

Před námi zrovna takový konvoj nákladních vozů přejel. Zahlédli jsme ještě poslední vůz.

I tyto vozy byly plně naloženy buvolími kůžemi. Protože tato vozová cesta vedla do Missouri. Tam bylo možné nakládat kůže na parníky, které znamenaly konkurenci kansaské železnice.

Party lovců buvolů používaly zřejmě ten dopravní prostředek, který byl té které oblasti nejblíže.

Lin Hacket se zeptal: „Máme ještě peníze na drink?“

Spočítali jsme centíky a zjistili, že by si každý mohl dát po jednom pivě.

Takže jsme přejeli přes brod.

Chtěli jsme do nějakého lokálu – ale ne ani tak kvůli pivu, jako proto, že takový lokál byl vždycky místo, kde se

člověk,jako cizinec, mohl nejlíp informovat.Investice do pití nese tisícinásobné úroky.

Čtvrt míli od brodu k městu jsme ujeli krokem. Za námi se slunce sklánělo k západu a jeho rudá záře způsobovala, že město před námi se zdálo být ještě barevnější, přívětivější a lákavější.

Butsh řekl: „Aspoň bychom mohli najít práci u nějaké party, která ještě není kompletní. Třeba jako lovci nebo stahovači kůží."

To, co řekl, nás zasáhlo jako švihnutí bičem.

Protože tak hluboko jsme klesli.

Byli jsme ochotni střílet buvoly nebo vzít krvavou práci lidí, co stahují kůže.

Existovala vlastně už jen jediná další cesta. Nikdo jsme o ní sice zatím nemluvili, ale každý se nad ní už jistě zamýšlel. To jsem věděl moc dobře.

Mohli jsme se stát bandity.

Naše kolty byly rychlé. A s kolty bychom jistě vydělali peníze náramně rychle.

Ale tak daleko jsme zatím ještě nebyli. Zatím ne.

Ve městě bylo pěkně živo a ruš-no. Všude na hranici obvodu města byla tábořiště vozů a lovců buvolů.

Na jedné tabuli jsme četli v posledním záblesku zapadajícího slunce:

BLUE RIVER
60 mil
k Missouri

Takže jsme to věděli přesně.

Město bylo východiskem pro lovecké výpravy. Bylo tady skutečně hodně rušno. Všude stáli osedlaní koně a vozy na okrajích dřevěných chodníků a u kůlů. Z několika jídelen a restaurací se linula vůně večeře a v žaludcích nám začalo pěkně kručet.

Jenže peníze jsme měli sotva na pivo.

Věděli jsme, že dnes se musí něco stát – něco, co přinese zásadní obrat. Z tohohle města už hladoví neodjedeme.

Ano, bylo tady mnoho lovců, pomocníků, povozníků – a vystěhovalců, jejichž vozy rovněž tábořily před městem.

Na jedné tabuli jsme si také přečetli, že se tu najímají dělníci pro stavbu železnice společnosti Union Pacific. Slyšeli jsme o tom. Koleje zatím končily kdesi mezi Omahou a Cheyenne. A Indiáni stavbu železnice všemožně ztěžovali. Nebylo to už daleko, protože železniční trať kopírovala většinou oregonskou silnici podél Plate River.

Zastavili jsme před lokálem Blue River, sesedli jsme a vešli – vlastně chtěli jsme vejít.

Protože Zane, který lítacími dveřmi vešel jako první, hned zase pozpátku vycouval a držel v rukou menšího muže, který do něj zřejmě plnou silou vrazil.

V posledních paprscích denního světla a v záři vycházející zevnitř lokálu jsme toho chlapíka v Zanově náručí poznali.

Byl to onen křivonohý malý chlapík, který před několika dny žebral na dvoře veřejné stáje a kterého tak surově nakopl jeden z pistolníků Jamese Gouldena.

Poznal jsem ho, přestože tvář měl pěkně zřízenou po úderu čísi tvrdé pěsti.

Bylo nám ho líto, tohohle malého kovboje.

Protože kovboj to byl, o tom nebylo pochyb. I když už starý, zkřivený, holohlavý a poznamenaný tvrdým životem v sedle, za větru a deště, chladu a vedra, vlhka i sucha.

Odvedli jsme ho ke korytu s vodou – tedy moji přátelé ho odvedli.

Já sám jsem opatrně přistoupil k lítacím dveřím a nakoukl do salonu.

A tam jsem je spatřil zase.

Ano, bylo to přesně tak, jak, milí čtenáři, tušíte.

Byl tam James Goulden.

Samosebou s ním byli i jeho osobní strážci a stejně tak i další pomocníci. Takže tady byla celá jejich banda.

Byla to hra osudu. To jsem hned vycítil.

A vytušil jsem, co to všechno znamená.

Proč by totiž osud mé přátele a mne svedl znovu v tomhle městě s partou lidí Jamese Gouldena?

Odešel jsem ke kamarádům, kteří stáli u koryta na kraji chodníku. Malého kovboje už dali jakž takž do pořádku. Seděl na kraji koryta a přidržoval si na nose a na ústech navlhčený kapesník.

Přitom se na nás díval modrýma očima.

„Kovboji," řekl Zane, „tebe přece známe. – Viděli sme tě v Abilene. Tam tě nakopl jeden z Gouldenových chlapů."

„A Goulden je se svými lidmi támhle vevnitř," řekl jsem a ukázal přes rameno na lítací dveře salonu.

Trochu jsem se sehnul a opřel se rukama o stehna.

Potom jsem se toho prcka zeptal: „Hej, Drobku, nebo jak se jmenuješ, co ty máš s Gouldenem? Proč se na něj pořád lepíš jako veš? – V Abilene jsi po něm cosi žebral. Tos to dělal i tady? To tě do náručí našeho kamaráda poslal tvrdou ranou některý z Gouldenových chlapů? – Proč?"

Seděl pořád na okraji koryta – drobný usouzený človíček, který už byl docela na dně.

Chvíli to vypadalo, jako by nechtěl mluvit – nebo jako by nemohl, protože ničemu nerozuměl.

Pak se ale přece jen rozhovořil. Zamumlal:„Aha, už tě poznávám, kovboji. – A i ty tři další poznávám. Vy jste ti, co v Abilene prohráli. Přišli jste o fůru peněz, co? A přitom bys vyhrál, kdyby se hrálo čestně. – Jo, proti Widowmakerovi bys neprohrál. Protože já ještě nikdy

lepšího jezdce neviděl. A já se v tom vyznám, jsem totiž Lefty Bruns a kdysi jsem býval v sedle a s lasem nejlepší.“

Zůstali jsme stát v úžasu.

Nemohli jsme uvěřit tomu, co jsme slyšeli. A všichni jsme to nejprve považovali za zlovolný výmysl chlapíka, který dostal právě nářez a rád by se pomstil.

Vycítil to.

Nejprve si ještě trochu omočil šátek ve vodě, vodu vymáčkl a přidržel si ho zase pár chvil na puse a na nose.

Pak ho ale sundal a řekl:

„Když půjdete se mnou, něco vám ukážu. Jen si musíme poradit s hlídačem, který je u hřebce. – Ale pak uvidíte něco, nad čím užasnete. Tak co, chcete?“

Všichni jsme si vzpomněli na prohraných šestnáct stovek dolarů.

Bože můj, kdybychom je tak mohli dostat zpátky … Zane Whitlock řekl: „No tak, Lefty, ukaž nám, co bys rád. A pokud jde o toho hlídače, ten nám v tom nebude moct zabránit, to můžeš být klidný. – Jdeme!“

Lefty Bruns ještě na chvíli zaváhal.

Pak ale vstal a dal se do chůze na svých křivých nohou. Mí tři společníci se pustili za ním.

Já jsem se ale ještě jednou otočil k lítacím dveřím, přistoupil k nim a podíval se přes ně do salonu. Byla už téměř noc. Tmou tu a tam probleskovaly pruhy světla, dopadající z oken a dveří domů a vytvářející jakési pomyslné bariéry.

Pořád kolem projížděli jezdci i vozy. Vířili prach, který se v pruzích světla leskl jako zlatý pudr.

I po dřevěných chodnících se pohybovali lidé.

Uvnitř v salonu bylo dost světla.

Jamese Gouldena jsem zahlédl u karetního stolku, v koutě u schodiště vedoucího nahoru. Ostatní hráči vypadali jako důležité osoby – jako bossové. Hrál tedy

zřejmě s honorací tohohle města nebo kraje.

U baru stáli oba jeho osobní strážci.

A další pomocníci – byli to chlapi, kteří v Abilene obklíčili hřebce, seděli u dalšího stolu. Společnost jim dělala jakási holka. Všiml jsem si, že jeden z nich si mnul dlaň pra-vačky a masírovali si zápěstí. Byl to zřejmě ten, který před chvílí udeřil Leftyho.

To, co jsem viděl, stačilo.

A přece jsem se musel trochu podivit.

Protože podle mne to bylo asi takhle: Lefty Bruns věděl něco, co souviselo s hřebcem a s mnoha jezdci, kteří ho chtěli zkrotit. Kteří na to vsadili a pak prohráli. Byl ale příliš opatrný a příliš zbabělý na to, aby tím, co věděl, Gouldena vydíral. Protože to by znamenalo jeho smrt. A tak Lefty jen žebral.

A tohle žebrání bylo Jamesovi Gouldenovi příliš.

Takže ho nechal vyhodit jedním ze svých lidí.

Jenže to byla chyba.

Vydal jsem se za svými přáteli a za Leftym. Nebyl problém je dohonit, protože malý křivonohý Lefty nemohl dělat příliš dlouhé kroky.

Šli jsme až na okraj města a otevřeným průjezdem jsme se pak dostali na nádvoří veřejné stáje.

Vypadalo to tady podobně jako v Abilene.

Černý hřebec Widowmaker byl v odděleném výběhu. Byl v něm i přístřešek a u koryta pumpa. Tohle byla skvělá ohrada pro prvotřídní zvířata. Když svítilo slunce, mohl se kůň skrýt ve stínu mohutného stromu.

Zvenčí bylo možné se dostat do zpola otevřené kůlny – tedy pod přístřešek. Vedle něj seděl na břevně ohrady muž a díval se směrem k nám.

„Tak co, jdete si prohlídnout toho koně, abyste si na něj mohli zítra vsadit?“ zeptal se a dodal: „Už se přihlásili tři chlapi, kteří chtějí zkusit štěstí. – Jenže teď už je dost tma

na to, abyste si ho pořádně prohlídli a... Jé, to je Lefty! Zbláznil ses, Lefty, že nám jsi v patách i tady?“

Zeptal se vyčítavě a opovržlivě zároveň.

Pak seskočil z břevna do ohrady. Takže mezi námi a ním bylo teď oplocení.

Jenže to už se sem od stromu blížil hřebec, zle odfrkoval a byl očividně podrážděný. Muže v ohradě napadl. Napadl zřejmě každého, kdo se do ohrady odvážil pěšky. Respekt měl jen před jezdci s lasy.

Muž zaklel a proklouzl ven, do bezpečí, mezi dvěma příčnými břevny. Tím se ovšem dostal mezi nás. Nemohl váhat, musel bleskově ven z ohrady. A přesto ho ještě hbitý hřebec skoro trefil zadní nohou. Kopyto zadunělo o břevno ohrady.

Muž stál mezi námi, klel a chtěl odejít.

Left Bruns řekl rychle: „Chyťte ho a vezměte mu kolt. – Nedovolil by, abych vám ukázal, co chci.“ Muž se chtěl probít pryč. Ale my jsme ho chytili. Zane mu vzal kolt a Lin řekl: „Kamaráde, jestli se neuklidníš, budeš toho litovat. Větříme tady nějakou lumpárnu a dovedeš si představit, jak se umíme rozzlobit, když se navíc ještě lump cuká.“

Muž škaredě zanadával a vzdychl.

Zamručel: „Nevím, co chcete. Vím jenom jedno: s Jamesem Guldenem musí člověk opatrně. – A vy teď rozhodně riskujete. Jste pěkní blázni, když si s ním chcete něco začít a necháte se nabulíkovat tímhle skřetem. – Ten na šéfa pořád dotírá, ať se hneme kamkoliv. – Je to blázen. A to jenom proto, že kdysi toho koně chytl a prodal ho Gouldenovi. Myslí si, že by z něho mohl mít prospěch věčně. Je to blázen! – Všichni jste se zbláznili!“

Konečně zmlkl.

Mlčeli jsme i my, jelikož naslouchat se vždycky vyplácí.

Hlídač nám tedy prozradil, že Lefty Bruns kdysi toho

hřebce chytl a prodal ho Jamesi Gouldenovi.

Teď už jsme tedy trochu lépe chápali, proč Lefty Bruns žebral právě u Jamese Gouldena. Možná dodatečně došel k názoru, že mu tehdy Goulden nezaplatil za toho ohnivého hřebce dost.

Takže jsme mlčeli a uvažovali.

Jenže Lefty řekl: „Pojďme do šopy, kde jsou sedla. A tohohle smrada vezměte s sebou. Uvnitř je určitě svítilna. Budeme ji muset zapálit."

Poslechli jsme.

A když jsme byli v kůlně a svítilna zalila okolí nažloutlým světlem, vzal Lefty Bruns z držáku jedno sedlo.

Zeptal se mě: „Znáš tohle sedlo, kovboji?"

Přikývl jsem. „V tomhle jsem seděl, když jsem v Abilene jel na Widowmakerovi. Co je s ním?"

Zašklebil se a ukázal přitom pahýly zubů. Měl je zatím všechny, ale byly zkažené a celé zahnědlé od žvýkacího tabáku.

Vytáhl z holínky dýku a rozřízl vnitřní stranu sedla – tu, která doléhá na hřbet koně.

Za chvíli jsme užasli – bylo to k neuvěření.

Vysvětlil nám vše strohými slovy, ale předtím se ještě zeptal:

„Pěkná věcička, že? Podívejte se na to. – Už jsem kdysi slyšel o čemsi takovém. V Mexiku. – A potom jsem na to dlouhé roky nevzpomněl. – Jenže když jsem viděl, že i ti nejlepší jezdci jsou na tohohle hřebce krátcí, dostal jsem podezření. No a tak jsem se přesvědčil, podíval jsem se celé věci na kloub. Je to bodec, který drží pero. Zátěží se pero stiskne. Tím se uvolní bodec a bodne koně bolestivě do hřbetu těsně vedle páteře. Délka toho bodce je přesně vypočítaná a samozřejmě se bere v úvahu i tloušťka potahu sedla. – Takže tahle ďábelská věcička způsobuje

koni takovou bolest, že je dokonce ochoten dělat přemety a že se stane nebezpečnou bestií. Žádný jezdec ho nedokáže zkrotit, nebo na něm vydržet déle než minutu. – Tobě se to ale téměř podařilo, kovboji."

Podíval se na mě.

I ostatní se na mne podívali.

A náš zajatec bezradně vykoktal: „O tototom jsem nenenevěděl! Toto-to jsem ooopravdu nenenevěděl."

Zane mu řekl: „Odprejskni, hombre – padej a ať už tě tu nevidíme! A pokud jde o tvého šéfa, s tím už bys taky neměl raději počítat, rozumíš?"

Horlivě přikývl.

Pak zamumlal: „Díky, že mě necháte odejít – díky. Já to opravdu nevěděl. A přitom mě ta práce tak bavila. – Ale ještě než si vezmu koně a odjedu, něco vám povím."

„Tak to vyklop," zabručel Butsh Greene.

Polkl. Pak řekl: „Tohle město patří bratrovi Jamese Gouldena."

„To je nám úplně fuk," řekl Zane Whitlock.

* * *

Náš vztek neznal hranic. Bylo to pochopitelné. Byli jsme hrdí Texasané, honáci stád, kteří vydělávali peníze velice tvrdě a mnohokrát i s nasazením života.

A podvedli nás.

Protože kdyby se ten hřebec ne-svíjel bolestí, určitě bych se na něm udržel.

Sprostě a zákeřně nás podvedli a okradli.

A i to, jak se ubližovalo tomu zvířeti, nás pořádně dopálilo.

Zane Whitlock nesl sedlo, jehož vnitřní strana byla naříznutá.

Když jsme vešli do salonu Blue River, vstupovali jsme

takříkajíc do jámy lvové.

Tím lvem byl James Goulden. Spatřil nás, jak přicházíme, poznal nás a došlo mu, proč přicházíme, protože si hned všiml toho sedla.

Och, ten věděl okamžitě, co se děje.

Ostře vykřikl, byl to zároveň poplašný signál i rozkaz.

Oba jeho pistolníci sáhli po koltech – ale já byl o něco rychlejší. A také jsem rychleji vystřelil. Protože jsem zasáhl, nechali kolty spadnout a už byli ze hry.

Tím ovšem ještě zdaleka vše neskončilo.

Naopak – teprve to začalo.

James Goulden a tři hromotluci, kteří seděli u stolu s holkou, se vrhli na mé tři přátele.

Leftyho Brunse nezahlédli.

Salonem se ozval James Goulden hlasem uvyklým poroučet: „Vyřiďte je!“

Zane hodil sedlo na stůl, takže celá partie pokeru byla smetena a peníze se rozlétly na všechny strany.

Spoluhráči uskočili od stolu.

Jeden – vychrtlý chlapík – zvolal: „K čertu a já měl tak perfektní karty!“

A pak se pustil do Zaneho, který hodil sedlo na stůl.

Přidalo se k němu ještě několik mužů, kteří buď byli nepříjemně vyrušeni nebo byli přáteli či snad podřízenými toho rozzuřeného chlapíka, kterému jsme pokazili báječnou hru. – No, řeknu vám, bylo to velké! Byli jsme v menšině. Já zastrčil revolver, protože nikdo už po zbrani nesáhl. Všichni se na nás vrhli holýma rukama. A bylo to na tucet soupeřů.

No, zpočátku jsme se drželi celkem obstojně: Zane se dokonce propracoval až k Jamesi Gouldenovi a praštil ho pěstí do vypaseného panděra a pak ho praštil do tváře neméně silně, než jeden z Gouldenových lidí předtím Leftyho Brunse.

I já sejmul pár chlapů k zemi.

Jenomže přicházeli pořád další. A další se sbírali ze země.

Pochopili jsme, že v tomhle městě všichni drží spolu.

Letmo jsem si vzpomněl na varování ve veřejné stáji. Hlídač nám tam řekl, že James Goulden je tady ve městě, které patří jeho bratrovi.

My blázni jsme tomu dost dobře neporozuměli a nevzali to na vědomí.

Dostal jsem ránu láhví do pravého ucha a do spánku. Láhev byla ještě zpola plná a měla ohromný účinek.

Na chvíli jsem o sobě nevěděl.

* * *

Soudní přelíčení se konalo už příští dopoledne. Soudce se jmenoval Josua Goulden a byl současně majitelem salonu Blue River.

Poslechl si, co jsme mu chtěli říci a pak vyslechl svědky, přičemž vypadal, jako by spal.

Byl to tlusťoch, který čímsi připomínal vypaseného zlenivělého kance.

Místnost za námi byla plná.

Diváci mlčeli.

Ale i my jsme byli zvědavi na jeho rozsudek.

Hovořil málem přívětivě: „Mládenci," řekl. „Hoši z Texasu – no, na takové jsme tady zrovna čekali. – Tady se jedná o hrubé narušení veřejného pořádku – se spoustou věcných škod. Tihle divocí hoši přišli do lokálu a vyvolali nejprve přestřelku a pak rvačku. Salon byl značně zdevastován a bude muset zůstat určitě alespoň týden zavřený. – Jenže já vám chci vyjít vstříc, milí chlapci z Texasu. Způsobená škoda, bolestné a další výlohy obnášejí

devět tisíc sedm set padesát sedm dolarů, včetně pokuty.

Jestli můžete zaplatit, propustím vás s tím, že do města už nesmíte vkročit. – Jinak ale ... Takže, můžete zaplatit?“

„Ne,“ odpověděli jsme čtyřhlasně.

S pochopením přikývl.

„Takže vás dám zavřít,“ řekl. „A za každý den, který strávíte jako pilní dělníci v lomu na mramor, vám budou každému z pokuty odečteny dva dolary.“

Zvedl dřevěné kladívko a udeřil jím o stůl, až sklenice s vínem nadskočila.

„Rozsudek byl vynesen,“ řekl slavnostně. „Jednání skončilo.“

Stáli jsme celí vyjevení. Lin Hacket, který stál vedle mne, zavyl jako postřelený. Pak zasípal: „Adame, štípni mě.“

Udělal jsem to. A on pak užasl ještě víc, protože to skutečně nebyl jen zlý sen.

Měli jsme na rukou pouta.

Ach, znali jsme tyhle městské soudce.

Ty opravdu nebylo možné nazvat skutečnými zastánci práva. Často to ani nebyli právníci a neměli ani ponětí o zákonících. Zastupovali pouze zájmy města nebo lidí, kteří je do jejich úřadu dosadili.

Šerif byl zavalitý muž s převislým spodním rtem.

Zašklebil se a řekl: „No tak co, došla vám řeč?“

Sejmuli nám pouta. Dostali jsme se za mříže. Na takové městečko měli dost veliké vězení.

Ach jo, spousta věcí byla náramně podivná.

Butsh Greene řekl najednou docela mírně: „Hej, šerife, to jsme asi byli dost blázni, co?“

Měl patrně chvilku velkodušnosti. Protože se před našimi celami pohupoval na špičkách a mohutné ruce měl založené na prsou.

„No,“ řekl, „na takové divoké Janky, jako vy, náš soudce

přímo čeká. jste zdraví, silní a hodně vydržíte, takže se báječně hodíte na práci v lomu. Takové chlapy, jako jste vy, si určitě přeje v modlitbách na dobrou noc. Protože těžba mramoru vynáší ohromné peníze, jen když se ho vytěží dost, a když se dopraví k Missouri. – Budete dřít, až vám budou praskat mozoly. Jinak nedostanete nic k jídlu. – A jinak si trest neodpykáte. Ve městě soudce Josuy Goldena jste holt neměli vyvádět.“

Chtěl odejít.

Ale já se zeptal: „A kdybychom si obstarali peníze – totiž kdybychom tu pokutu ihned zaplatili, co potom?“

V očích se mu zajiskřilo. Ano, přímo hořely touhou.

Pak přistoupil blíž k mé cele, aby si mě prohlédl.

„Nevypadáš, že bys měl zrovna poklady, Texasane,“ ušklíbl se.

„Jasně, že ne,“ ušklíbl jsem se také. „Ale možná vím, jak a kde bych si ty peníze mohl obstarat.“

Tiše se zasmál. „A to bys potom zaplatil pokutu za všechny jenom proto, že se máte tak rádi?“

Znělo to velice uštěpačně.

Pak se otočil a nečekal na odpověď.

Zavolal jsem na něj: „Deset tisíc dolarů na ruku! Řekněte to soudci, šerife! Deset tisíc! A já je dostanu!“

Jenže šerif se neotočil a dělal, jako by neslyšel.

Zůstali jsme v místnosti s celami sami. Protože ostatní cely byly prázdné.

A tak jsme si mohli po libosti zanadávat, skřípat zuby, chrlit kletby a nahlas si přiznat, že jsme pěkní hlupáci a smolaři. Po chvíli jsme zmlkli.

Teprve pak jsme přišli pořádně k rozumu.

„Jsme v bryndě,“ řekl Butsh.

„A nemáme šanci,“ zamručel Zane Whitlock. „A to nakonec jenom proto, že jsem se ožral a že se mi pak zdál sen, co nebyl pravda.“

„Ne, ne," namítl Lin, „to proto, že James Goulden je darebák a má bratra, který je tady ve městě pánem."

Neříkal jsem nic. Pohlédli na mne ze svých cel přes mříže.

Zane se zeptal: „Hej, odkud chceš tak najednou sehnat deset tisíc dolarů?"

„To taky nevím," odpověděl jsem. „Nějak a někde. – I kdybych měl zastavit a vyloupit transport s penězi."

Na chvíli užasli.

Pak pomalu spustil Zane: „No jo, tak bys to udělal. Zatraceně. Jenže to by udělal zřejmě každý z nás, kdyby nebyla jiná šance, jak poctivě přijít k deseti tisícům dolarů."

Když zmlkl, zůstali jsme na chvíli zticha a zamysleli se.

Nakonec se Lin Hacket hořce pousmál a poznamenal: „Co si s tím vůbec lámeme hlavy... Och, tihle lumpové určitě ani jednoho z nás nepustí, aby obstaral peníze a vykoupil zbývající tři. Jo, vykoupil, to je ten správný výraz. Hoši, dostali jsme se do města banditů. Proti tomuhle chlápkovi, co se tady udělal soudcem, je i jeho brácha James Goulden nula. No ne? Tenhle soudce má styl. No jo. Patří mu lokál. A určitě mu patří i ten lom.– Možná mu patří celé město. Zažili jsme přece, jak se tam v lokále do nás najednou pustili všichni jako jeden. Během chvilky jsme proti sobě měli ohromnou sílu. A většina z těch chlapů tam přece předtím vůbec nebyla. A najednou se objevili a vyřídili nás."

Když zmlkl, nikdo z nás mu neodpověděl.

Co jsme také měli říct?

Měl pravdu, byli jsme v louži.

Na takové chlapy, jako my, Josua Goulden, který se tady ustanovil za soudce, přímo čekal. Zřejmě pro svůj lom potřeboval levné pracovní síly. A trestanci byli zvlášť

levní[*]).

Během dne jsme do cel dostali i něco k jídlu. Bylo toho dokonce dost a chutnalo to skvěle. Fazole se skopovým masem.

Vždyť nás také chtěli udržet při síle. Jinak bychom v lomu nemohli pracovat.

Pak nás, pozdě odpoledne, vyvezli na voze z města.

Samosebou jsme měli na ruku pouta.

Doprovázeli nás dva hlídkující pomocníci šerifa, na nichž bylo vidět, že umí zacházet s kolty náramně obratně. Vedle kočího seděl ještě čtvrtý muž, který držel brokovnici s uřezanou hlavní.

Neměli jsme šanci.

Mramorový lom byl necelých pět mil za městem, ve vápencových kopcích, které se v posledních záblescích dne zbarvily do červena.

Těžil se tady červený mramor. A mramor, to není nic jiného, než drobný krystalický vápenec. Pocházel z nejstarších geologických dob Země. Používal se teď všude na stavby a k sochařským účelům. Takový lom na mramor mohl mít cenu jako zlatý důl. Když jsme zastavili na okraji propasti, naše poslední naděje zmizely. Protože, jestli jsme až dosud měli nějakou naději, pak se teď i její zbytek definitivně rozplynul. Prostě se ztratila a byla pryč – zůstalo jen zklamání, jakému nebylo rovno.

Protože ta mramorová rokle byla obrovská jáma s naprosto hladkými stěnami, ze které by se nikdo nevyšplhal, jedině s pomocí háků a želez zatlučených do stěn.

---

[*]) Pozn. aut.: Postava soudce Josuy Gouldena v tomto příběhu má skutečné historické vzory. Skutečně existovali podrobní „soudci“ – jedním z nich byl například „soudce“ Roy Bean z Langtry u Velikého Oblouku Rio Grande v Texasu. Ty všechny pak smetl hněv spravedlivých lidí, protože nebyli ničím jiným než despoty a tyrany. Podobní lidé se však dlouho na svých místech neudrželi. To chce mimo jiné doložit náš příběh. G. F. U.

Jenže takové zatloukání by bylo slyšet všude kolem jako výstřely z pušky.

Dole v jámě stálo několik baráků. Bylo tam i malé jezero s průměrem o něco větším, než by člověk dohodil kamenem.

Dole se pohybovali muži. Hořel tam oheň, nad nímž visel kotel. Pravděpodobně si v něm připravovali večeři.

Spatřili jsme několik malých vozíků, které se používají v rozsáhlých lomech. Byly tam dokonce i opravdové kolejnice, po nichž se vozíky pohybovaly. Všechny měly mělké plošiny, na nichž se převážely mramorové bloky.

To všechno jsme spatřili z okraje té obrovité jámy, co vypadala jako propast. Bylo tady obrovité ráhno, podobné vykládajícímu ráhnu velkých námořních lodí, s jehož pomocí bylo možné vykládat nebo překládat i ty nejtěžší kusy.

Toto ráhno bylo otočné a lano se navíjelo a spouštělo vrátkem s klikou. Když měl být z lomu vyzdvižen náklad, byli do hnacího kola zapraženi dva koně. Dolů se náklady spouštěly vlastní váhou s pomocí vrátkové brzdy.

Jeden z šerifových pomocníků ukázal na veliký koš.

„Honem si tam vlezte," řekl, „spustíme vás dolů. – Tak hněte sebou! Rychle! No tak! Nebo vám máme pomoct?"

Mezitím nám už také sundali pouta.

Byli jsme volní, ale neměli jsme zbraně.

A ti chlapi tady nahoře byli v přesile. Bylo tady na půl tuctu chlapů, kteří obsluhovali kladkostroj a bydleli v chatrči vedle.

Stálo tu několik vozů, které byly naloženy těžkými kvádry mramoru. Zítra určitě vyrazí směrem k Missouri, aby odvezly mramor na některé z nakládacích míst.

Neměli jsme šanci. Ani nám nemuseli hrozit zastřelením. Byli v takové přesile, že nás mohli zmlátit stejně, jako minulou noc v lokále. Už jsme ani nenadávali.

Byli jsme sražení na kolena, hotoví, dočista vyřízení.

Vlezli jsme do velikého koše. Ten byl vytažen do vzduchu, chvíli se kýval na dlouhém ráhně nad okrajem propasti a pak začal klesat dolů – do asi padesátiyardové hloubky

Když jsme dole dosedli, očekávala nás mlčící skupinka mužů, kteří na sobě měli rozervané šaty a na nichž bylo vidět, že v téhle jámě žijí už pěkně dlouho.

Zůstali jsme ještě chvíli v koši. Věděli jsme, že až se z něj vysoukáme, budeme patřit k těmhle ubožákům. Proto jsme se nehýbali, prostě se nám z té proutěné klece nechtělo.

Shora zařval čísi hlas: „No tak, honem lezte ven! Tak rychle!“

* * *

A najednou přiletělo pár kamenů, velkých jako pěst. Naštěstí nikoho z nás nezasáhly.

Pospíšili jsme si.

A koš byl zase vytažen nahoru.

Byli jsme ztraceni. Tenhle pocit jsme měli všichni.

Skupina mužů na nás pořád ještě hleděla mlčky.

Konečně jeden přistoupil až k nám.

„Já jsem tady ten, kterého musíte poslouchat,“ řekl. „Říkejte mi Borgnine, Hank Borgnine. Jsem šéfem, protože jsem byl povoláním důlní inženýr, dokud jsem se tady nestal trestancem. Musíme plnit jistý plán. No a ten teď bude vyšší, protože jste k nám přibyli vy čtyři. – Spolu s vámi je nás v téhle díře šestatřicet. – Teď honem do práce. Dělá se tady, dokud je vidět, takže do soumraku! Vy budete mít „zatím na starosti dopravu kvádrů a nakládání do koše. Tenhle hoch vám bude pomáhat.“

Ukázal na šklebícího se černocha vedle sebe.

Jen jsme přikývli. Hořkost a vztek nám stahovala hrdla a tak jsme jen skřípali zuby.

Ach jo, byla to pěkná louže, do které jsme se dostali.

Ale jakékoliv nadávání, zuřivost, výhrůžky nebo kletby by neměly smysl, bylo by to jen prázdné tlachání.

Pustili jsme se do práce.

Některé mramorové kvádry byly tak těžké, že jsme je z vozů dostali, i s pomocí ocelových tyčí, jen s vynaložením úžasné námahy.

Ještě než nastala tma, spustil se koš opět dolů. Ročnice z něj nahoře odstranili, takže ho teď tvořila jen plošina, na kterou jsme převalili kvádry mramoru.

Byli jsme zadýchaní a zpocení, protože černoch nás pořád popoháněl.

„Jestli nesplníme denní úkol," pověděl nám zadýchaně, „ti bandité a hrdlořezi nás potrestají. Budou na nás házet kamení. Nebo nás nechají třeba i den hladovět. – Občas někoho vyvezou nahoru. – Výstřely z pušek nás donutí nastoupit. – Tady dole se nikdo nemůže schovat. – A nahoře čeká jako trest bičování. Chápete už, proč vás tak honím? Vedlo by se nám totiž jinak náramně zle. – Tady nějaké rebelování nic nepomůže. – Můžeme jen doufat, že ti lumpové nahoře a ve městě jednoho dne přece jen dostanou strach ze zákona. – Já jsem Bob – říkejte mi prostě Bobe."

Jen jsme zavrčeli.

Ale z jeho řeči jsme vycítili, že je zřejmě vzdělanější než my. Nebyl to žádný hlupák.

Později – když už byla dávno tma a my se u malého jezírka umývali z prachu a potu a trochu se tak osvěžili, sešli jsme se u ohně. Každý jsme dostali jídlo v plechovém talíři.

Ostatní vězni nás pozorovali ve světle plamenů ohně.

Nikdo nic neříkal. Všichni byli zaměstnáni tím, aby si naplnili žaludky. Byl to čistý pud sebezáchovy, protože kdo tady nezůstal při silách, dostal se z téhle hrůzné jámy jen jako mrtvý.

Už brzy jsme vycítili, že tady, mezi těmito chlapy, neexistuje žádné slitování.

Nebyla to nějaká semknutá skupina lidí. Ne, tady myslel každý jen na sebe a vyžadoval, aby i ten vedle odváděl stejnou práci. Protože když soused odpočíval, mohl tak získat výhodu lepší fyzické kondice a šanci na delší přežití. Tak to tady chodilo.

Odešli jsme k chatrčím. Byla tam slaměná lůžka a přikrývky. Hank Borgnine nám přidělil volná místa. Když jsme zalehli, nastalo brzy ticho. Jen tu a tam někdo zakašlal.

Ale chrápání se ještě neozývalo.

Jaksi jsem cítil – a mým přátelům se vedlo stejně – že muži v naší chatrči ještě na cosi čekají.

Brzy jsme také zaslechli otázku Hanka Borgnina: „A proč vás to tlusté prase, co si říká soudce, poslal na nucené práce sem do lomu?“

Mlčel jsem.

Butsch Greene to několika větami vylíčil.

Pak jsme všichni zmlkli. Teprve po chvíli řekl čísi rozhořčený hlas z kouta:

„Kdy už konečně ta svině udělá chybu a dostane se osobně do konfliktu se skutečným zákonem? Kdy už mu to konečně někdo překazí? Och, moje žena a děti jsou beze mne už čtyři měsíce. – Jak si jenom vedou? Jak si vědí rady? Teď někdy čeká Mary čtvrté dítě. – Ksakru, jak nelidský je ten darebák tam nahoře!“

Chvíli jsme všichni cítili, že ten, kdo mluvil, se už sotva ovládá, a už už jsme si mysleli, že se pustí do breku.

Chtěl jsem mu pomoci, aby ty chvíle přečkal. Proto jsem

se rychle zeptal směrem do kouta: „Hej, kámo, a proč ses dostal do téhle díry ty?“

Mé otázky se zřejmě chytl.

Protože když odpovídal, zněl jeho hlas už klidněji.

Řekl: „Přijel jsem do města, abych tady prodal fůru sena. Musel jsem na ní vydělat nejmíň deset dolarů, protože jsme měli přesně takový dluh v obchodě. Kdybych ten dluh totiž nevyrovnal, nedostali bychom už další úvěr. – To jsem moc dobře věděl. – Jenže chlap ze stáje mi nabídl jenom dva dolary. – No, jenom řekněte, dva dolary za fůru prvotřídního sena! Zrovna tenhle druh trávy je pro koně skoro jako lék. – A on mi za to chtěl dát jenom dva dolary. – Takže jsem vyjel ze dvora. – Jenže ten chlap asi hodil do té kopy zápalku. – Fůra se najednou rozhořela a já už ji nemohl uhasit. – Stačil jsem sotva vypráhnout koně, protože se splašili a vyrazili ulicí pryč. – Jenže jsem toho chlapa ze stáje zmlátil klackem. – Ale brzy mu přišli na pomoc. – No a soudce mě pak odsoudil. – Svědkové vypovídali proti mně. Seno prý shořelo proto, že na ně dopadl žhavý popel z mojí dýmky. Prý jsem byl lehkomyslný a nepozorný. – No a navíc jsem prý zmlátil poctivého člověka a tím, že se splašili moje koně, způsobil jsem škodu i dalším. Musím si tady odpracovat pět tisíc dolarů pokuty. Denně se mi odečítají dva dolary. – Jo, dva dolary! A když si vypočítám, kdy se odtud dostanu, tak bych…“ Zmlkl, protože vztekem zaťal zuby.

Já už ale věděl dost.

Josua Goulden potřeboval pro svůj lom levné pracovní síly. Byl to netvor posedlý po penězích. Krutě ždímal nejen celé město, ale i daleké okolí a lidi v něm.

Na chvíli zavládlo v naší chatrči ticho.

Pak ale řekl čísi hlas: „My jsme hnali malé stádo a chtěli jsme přes brod na západ. – V noci nám někdo stádo splašil a nasměroval ho rovnou na město. Krávy se hnaly

hlavní ulicí a natropily dost škody. – Soudce rozhodl, že jsme za to zodpovědní my. Stádo nám zabavil a poslal nás sem do téhle díry. – Jestli se odtud dostanu, zabiju ho. I kdyby mě to mělo stát vlastní život, zabiju ho.“

„To si asi přeje každý z nás,“ zamumlal jiný hlas.

* * *

Pracovali jsme v téhle díře s ostatními vězni už třetí den. A všechno nás bolelo, protože jako jezdci jsme nebyli na takovou námahu zvyklí. Mezitím jsme se už naučili, jak správně držet majzlíky a vrtáky. Měli jsme už i šrámy a potlučené prsty. Navečer jsme bývali tak unavení, že jsme usínali při jídle.

Když jsem večer třetího dne zaslechl volat svoje jméno shora, nechtěl jsem tomu ani uvěřit. Ale moji tři druhové ho zaslechli také.

Zane řekl: „Volají tě, Adame. – Copak po tobě asi chtějí?“

Zvolání se opakovalo a ten, kdo křičel, ještě dodal:“ „Hééj, vy tam dole! Jestli toho lenocha hned nepopoženete, budete toho všichni moc litovat! Adam Cash! Hej, ať hned přijde ke koši!“

Vstal jsem a nádobu s jídlem jsem odložil stranou.

Sarkasticky jsem řekl jednomu ze svých přátel: „To je určitě kvůli těm deseti tisícům dolarů, které jsem slíbil, že seženu. – Vzpomínáte si, co jsem tehdy ve vězení řekl šerifovi?“

Udělal jsem dva kroky, pak jsem se zarazil a ještě jednou jsem se otočil.

„Kdybych se sem, do téhle díry, už nevrátil, tak jistě dostanu šanci, abych vás odtud dostal. Můžete se na mě spolehnout, i kdyby to nějakou dobu trvalo.“

Zírali na mě v záři ohně.

Zane pak pronesl: „Hej, Texasane, vsadili jsme na tebe všechny prachy – jsi celá naše naděje!“

Přikývl jsem a odešel.

Pak jsem se vsoukal do koše.

Brzy jsem byl nahoře.

Čekali tam dva jezdci s jedním volným koněm. Ve svitu měsíce a hvězd se jim leskly hvězdy šerifových pomocníků.

Nasadili mi pouta, a kdyby tady byli sami, odvážil bych se je napadnout. Jenže tady bylo ještě spousta dalších chlapů.

Když jsem nasedl, dostal jsem ještě na krk oprátku.

Pak jsme mlčky odjeli do Blue River.

Brzy jsem zahlédl u řeky světla města.

* * *

V šerifově úřadovně byli tři muži.

„Soudce“ Josua Goulden, jeho bratr James, který nás tak podvedl se svým hřebcem a zavalitý šerif s vysunutou spodní čelistí.

Oba pistolníci, kteří mě přivedli, zůstali venku.

A ti tři darebáci si mě prohlíželi ve světle lampy. Pozorně si mě přeměřovali a v očích měli tvrdý výraz.

Mlčel jsem a čekal.

Josua Goulden pak zvedl ukazovák.

„Bratr mi řekl, že vás zná z Abilene a že vy čtyři spolu držíte, přímo jako bratři. – To je asi u part honáků z Texasu dost běžné, když…“

„Ano, je to tak,“ přerušil jsem ho.

Přikývl a pak docela mírně pronesl:

„Nepřerušuj mě, chlapče. A když mě oslovuješ, říkej mi

vaše ctihodnosti nebo pane. – Jinak tě naučíme slušnosti. – Rozuměls?“

„Ano, pane,“ řekl jsem. „Promiňte, vaše ctihodnosti.“

Blahosklonně přikývl.

Pak přerušenou větu dokončil: „ … když je třeba přestát tolik nebezpečí a je třeba se spoléhat jeden na druhého. – Ano, docela věřím, že během tak dlouhé cesty se chlapi jako vy dost sblíží. – Jakpak se vám líbí v lomu?“

Ušklíbl jsem se. „Zajímavá práce, pane,“ odpověděl jsem. „A tam dole, v té díře, jsou samí zajímaví lidé, vaše ctihodnosti. – člověk tam rozhodně získá další životní zkušenosti, pane.“

Zasmáli se.

Soudce se pak zeptal: „A ty bys určitě pro svoje tři kamarády udělal spoustu věcí, že?“

„Jistě, pane,“ odpověděl jsem.

Vypadali opět zamyšleně. Přikyvovali jako filozofové.

Josua Goulden zamumlal: „Šerif mi něco povídal. Prý jsi nabídl, že obstaráš deset tisíc dolarů a vyplatíš tak pokutu v hotovosti. Je to tak?“

Přikývl jsem. „Ano, pane! Kdyby mi vaše ctihodnost poskytla dovolenou, brzy bych se vrátil nazpět s deseti tisíci dolary. – Jen byste mi musel trochu důvěřovat, vaše ctihodnosti.“

Ušklíbl se. Oba další muži se potichu zasmáli.

Pak řekl: „Kdyby ses nevrátil, museli by tví přátelé zůstat pracovat v lomu o to déle. Dokud by neodpracovali pokutu i za tebe. – A kromě toho bych na tebe hned vydal zatykač. – Na tvoji hlavu bych vypsal odměnu tisíc dolarů – i na tvoji mrtvou hlavu. – Ještě než bychom tě propustili na svobodu, nechal bych vyhotovit tvoji věrnou podobiznu. Takže by pak všude visel zatykač i s tvým obrázkem, chápeš?“

„Ano, pane!“

Spokojeně přikývli.

„A teď mi pověz, kde bys rád těch deset tisíc dolarů obstaral nebo vzal," vyzval mě.

Zavrtěl jsem hlavou.

„Pane, na to se raději neptejte," řekl jsem. „Ale přísahám, že udělám vše, co je v mé moci a v mých silách.Dobře vím,že nemám jinou možnost, dokud jste tady soudcem a mocným mužem – a to může trvat ještě hodně dlouho. Máte mě v moci. – Ne, nerad bych, aby mě hledali zatykačem. Vypsaná odměna by na mě poštvala všelijaké hrdlořezy. Vrátím se s deseti tisíci dolary."

Mlčeli a jistě přemýšleli, jestli se toho mají odvážit.

Protože, kdybych dodržel slovo, mohli snadno přijít k deseti tisícům. Takovou sumu zřejmě lom nevydělal ani za rok. A tihle byli posedlí po penězích. Chtěli vydělat peníze rychleji. Protože všichni tihle ostří hoši, které si najímali, něco stáli.

Můj slib, že jim opatřím deset tisíc dolarů, byl pro tyhle lidi, posedlé po penězích, velkým lákadlem.

Vsadili na mě, protože věděli, že své tři druhy nenechám sedět v bryndě.

Podívali se na mě. James Goulden a šerif přikývli.

A tak ctihodný soudce z Blue River řekl: „Tak si jeď, hochu – jeď si, ale mysli pořád na to, jak se vede tvým druhům v lomu – a jak málo máš času. – Protože dovolenou ti dávám jen na čtyři týdny. – Jen čtyři týdny! Pak na tebe nechám vydat zatykač pro vraždu."

„Vraždu?" zeptal jsem se. „Koho bych podle vás měl…"

„Lefty Brunse, toho křivonohého blázna," řekl, „který vám ukázal to sedlo. Přihlásí se svědkové, kteří vraždu viděli. – Takže běž! Můžeš si vzít koně a svých pět švestek a jet."

Došlo mi to.

Tihle chamtiví darebáci mi tedy sedli na vějičku.

Mysleli si, že mě mají pevně v hrsti a cítili se tady natolik v bezpečí, že si ani nedovedli představit, že bych je mohl, byť jen sebemíň, ohrozit.

Řekl jsem, že mohu obstarat deset tisíc dolarů.

Tak že to chtěli zkusit. Byli jako hráči, kteří vsadili všechno na trochu nejistou kartu.

* * *

Pomalu jsem jel nocí a nevěděl, co mám dělat. Ale něco jsem podniknout musel. Och, k čertu, kdybych jenom věděl, co by bylo nejlepší.

Chvíli jsem myslel, že pojedu k lomu a že si to tam rozdám se strážemi. Většina chlapů touto dobou jistě spala. Možné bych je přemohl.

A kdyby se mi povedlo dostat z té jámy všechny zajatce...

Jenže jsem tu myšlenku zavrhl, protože jsem si po chvíli všiml, že za mnou jedou dva jezdci. To nemohla být náhoda, i když jsem jel po vozové cestě, tedy ve směru k Missouri, která tekla asi šedesát mil východně od severu k jihu.

Několikrát jsem se zastavil, abych naslouchal.

A pokaždé jsem zaregistroval dusot kopyt koní mých pronásledovatelů. Jenže pokaždé ten dusot také velice brzy ustal.

Oba chlapi teď jeli zrovna jako já, podle sluchu.

Ano, byli to pronásledovatelé. Zřejmě měli za úkol zůstat mi nablízku a pozorně sledovat, co udělám a co mám za lubem.

Jel jsem až do půlnoci.

Pak mě přemohla únava. Práce v lomu mě dost vyčerpala.

Pronásledovatele už jsem neslyšel.

Ale věděli najisto, že si musím odpočinout a že se mi chce spát. Možná se jeden z nich tady někde poblíž plíží. Noc byla dost jasná. Mezi mraky se pořád objevoval měsíc a hvězdy. Jeden z těch chlapů se dozajista připlíží tak blízko, až zahlédne mého koně.Ten se mezitím popásal, škubal trávu a listy z keřů. Zvíře bylo dokonale odpočinuté a těch pár mil ho nestačilo ani pořádně rozehřát.

Jenže já usnul, protože jsem byl unavený.

Spal jsem asi čtyři hodiny, než se začalo rozednívat. Nestačilo to sice, ale cítil jsem se mnohem lip než předtím. Během několika vteřin jsem byl zase svěží a vzpomněl jsem si na své dva pronásledovatele.

Tvořila se mlha. Viditelnost byla pořád horší.

Vstal jsem, osedlal koně, sbalil si věci a přivázal srolovanou přikrývku za sedlo.

Pak jsem koně vyvedl na vozovou cestu, postavil ho mezi vyježděné koleje a plácl ho po zadku.

„Tak utíkej, kamaráde," řekl jsem.

Zvíře poslechlo, protože to byl zřejmě honácký kůň, zvyklý na práci s lasem a na spoustu dalších fint. Kovboj se totiž při své práci musí do značné míry spoléhat právě na svého koně.

Odklusal.

A já jsem se schoval mezi keře. Nemusel jsem čekat dlouho. Tu se objevili oba pronásledovatelé.

Jeli přesně tak, jak jsem si přál, tedy těsně vedle sebe, třmen na třmeni.

Asi přece jen nebyli tak zkušení, jak jsem se předtím domníval. Nebo mě považovali za neschopného vrtáka, kterého je hračka pronásledovat.

Vyzkoušel jsem na ně prastarý trik, který byl tak omšelý, že se člověk musel stydět, že ho používá.

Bylo to divoké zasyčení útočící samice pumy, která

brání svá mláďata. Při tomto zvuku snad každému živému tvorovi ztuhla krev v žilách.

Oba koně se okamžitě vzepjali a skoro se převrátili. Pak se na zadních otočili, spustili se na přední, zaryli se kopyty do prachu cesty a hlavy sklonili mezi nohy.

Oba jezdce to nadmíru překvapilo.

Vylétli ze sedel jako vystřelení.

A teď jsem si velice pospíšil. Praštil jsem je hlavní revolveru. V kanceláři u šerifa mi totiž vrátili všechny mé věci – i kolt – abych ke slíbeným deseti tisícům přišel co nejdříve.

Zasáhl jsem oba chlapy ještě dřív, než se mohli zvednout. Jojo, vždycky jsem byl ohromně mrštný.

No a tím to taky skončilo. Vzal jsem jim revolvery a rozběhl se za jejich koňmi. První zvíře jsem našel nedaleko. Stálo tam a celé se třáslo. Zasekl se mu třmen o mohutný keř. Mluvil jsem na koně tiše a uklidňoval ho. Pak jsem nasedl a dohnal dalšího, který odběhl trochu dál.

V brašnách u sedel jsem našel dostatek jídla.

A tak, když jsem se vracel, přežvykoval jsem plnými ústy. Oba chlapi byli už zase na nohou.

Objel jsem je půlkruhem a oni na mě hrozili pěstmi. Jeden dokonce zakřičel: „Toho ještě budeš litovat, ty zatracený texaský Indiáne! Naval sem koně! Nebo budeš brzy viset za krádež koní! Pojď sem, povídám!“

Měl jsem plnou pusu, takže jsem nemohl odpovědět. Jen jsem jim pokynul a dokončil kruh kolem nich. Pak jsem pokračoval směrem k východu. O míli později jsem narazil na svého koně. – No, takový úspěch mi udělal dobře, i když byl zatím jen nepatrný.

Přesedl jsem na svého koně, ale oba další jsem hnal ještě pár mil dál. Než jsem je otočil a zahnal nazpět, uvolnil jsem jim řemeny sedel tak, že je museli brzy ztratit. A samozřejmě jsem z brašen vzal všechno jídlo.

Když jsem pokračoval dál v cestě, mohl jsem si být naprosto jistý, že jsem se svých pronásledovatelů zbavil.

Zase jsem pomyslel na to, že se rozjedu k lomu a tam vyzkouším štěstí v souboji proti hlídačům.

Ale zase jsem tu myšlenku zavrhl.

Bylo to příliš nebezpečné. Troufal jsem si sice hodně, ale poradit si bez pomoci s šesti až osmi chlapy, to by se mi asi nepodařilo. Kdybych měl alespoň jednoho partnera, dalo by se to možná provést.

V průběhu dne jsem několikrát myslel na malého křivonohého Lefty Brunse, který nám prozradil ten podvod se sedlem.

Ten malý kovboj už je zřejmě mrtev. Byl pro Jamese Gouldena příliš nebezpečný.

Ach, ta zatracená banda! Musel jsem na to pořád myslet.

Ale čím víc jsem se toho dne přibližoval k Missouri, tím intenzivněji jsem přemýšlel, jak bych přišel k deseti tisícům dolarů.

Protože jen za deset tisíc jsem mohl vysvobodit své tři kamarády a dobré přátele – a to asi jen tehdy, když se mi podaří, aby ta banda dodržela slovo.

Ale co pak bude s ostatními vězni?

I oni byli v té jámě určitě nevinně! Josua Goulden, který se sám pro hlásil soudcem, tady vládl nejen podle zákona, ale jako despota, jako loupeživý rytíř, kterých prý kdysi byla v Evropě spousta.

Copak jsem nebyl povinen pomoci i ostatním vězňům?

Ale jak si mám poradit sám proti celé té bandě v Blue River?

Jestlipak existuje něco jako štěstí? A jak k němu přijít?

A muselo by to být náramně brzy.

Na vozové cestě k Missouri jsem až do poledne nepotkal jediného člověka.

Ale pak jsem spatřil,že se proti mně blíží kolona vozů. Sestávala z osmdesáti vozů, které vezly na západ vše, co bylo třeba – prostě všechno, nač jste si vzpomněli.

Šéf konvoje přijel ke mně. Zastavil jsem se. Dívali jsme se na sebe. Přikývl mi.

„Kovboji?“ řekl. „Jedete z Blue River?“

Jen jsem přikývl.

A on se ptal dál: „Musí se u brodu platit pořád ještě tak vysoké mýto?“

Pokrčil jsem rameny.

„To nevím,“ řekl jsem. „Protože když jsem tamtudy před pár dny jel se svými kamarády, nebyl tam nikdo, kdo by po nás chtěl peníze.“

„Správně – ti berou poplatky jen za vozy – a od stád – ať už jsou to koně, dobytek nebo ovce,“ řekl. A než koně obrátil, aby zase odcválal na čelo konvoje, řekl roztrpčeně: „Ty bestie tam určitě zase zvýšily mýto jenom proto, že pár chlapů tam několikrát hnulo lopatou. – Pro těžké vozy je to široko daleko jediný brod. – Ten soudce Josua Goulden je pěkný zloděj.“

„To je pravda,“ řekl jsem. „A vy všichni si to necháte líbit? Kdybych já velel takovému konvoji, který má víc než stovku jezdců, pomocníků a kočích, já bych toho zloducha vyřídil, pane.“

Po těchto slovech jsem jel dál.

Slyšel jsem, jak zaklel.

* * *

Dalšího dne jsem dorazil k Missouri a spatřil jsem na břehu městečko s mnoha moly a nakládacími rampami, u nichž kotvily parníky. Na cestě podél břehu stály řady vozů. Většinou to byly vozy lovců buvolů. Na lodě se nakládaly buvolí kůže po tisících, desetitisících – a

mramorové kvádry z Blue Riveru. – Ano, mramor!

Na okraji města stála tabule, na níž jsem četl: „River City.“

River City bylo docela jednoduché jméno: Poříčí. A když jsem se blížil, poznal jsem, že je docela mladé, zřízené narychlo a dost provizorně, jako by tady lidé neměli čas na pořádnou, solidní práci.

Mola a cesta podél břehu i nakládací ráhna s parními kladkami – to vše bylo ovšem solidní.

Tohle město mi připomínalo dobytčí osady u kansaské železnice, například i Abilene. Tam také nejprve vybudovali nakládací nádraží. To bylo to nejdůležitější, a proto to taky bylo zbudováno solidně a pořádně.

I tohle město se jistě po čase rozroste a dostane seriózněji tvář.

Byl už téměř večer.

River City bylo plné života. Končil rušný pracovní den. Teď přicházel docela jiný čas. Jistě to tady nebude jiné, než v ostatních honáckých městech.

Lokály se začaly zaplňovat. I restaurace a vývařovny měly teď plno práce. Všude se tlačili muži z parníků, lodníci, strojničí, nakladači z mol a povozníci. Byla to pestrá směsice lidí, protože přes řeku se sem přívozem dostávaly i vozy s přivandrovalci a osídlenci.

Prostě tady bylo moc rušno a já byl jen jedním z mnoha jezdců, kteří prostě měli někam namířeno. – Jenže já vlastně nevěděl kam.

Zatím jsem dorazil k zřejmě největší stavbě ve městě.

Byl to Big Muddy Palace.

Na verandě před domem bylo zrovna rušno – ozývalo se troubení a bubnování, postávala tam moc hezká děvčata a jakýsi vyvolávač.

Pak k němu přistoupil ještě další chlap, a to byl bezpochyby zápasník. Měl na sobě župan, a když ho svlékl,

ukázalo se nádherně urostlé tělo, na němž to hrálo samými svaly. Chlapík měl holou hlavu a šikmé oči. Pokud v sobě neměl čínskou krev, pak určitě po nějakých dřívějších příbuzných alespoň trochu krve indiánské.

Musel jsem pomyslet na Zane Whitlocka a tu mi opět napadlo, že chudáci moji kamarádi už jsou v tom hrozném lomu o dva dny déle než já. Setmělo se a za chvíli určitě zase lačně zhltnou večeři.

Vyvolávač na verandě Big Muddy Palace oznamoval a ukazoval přitom na zápasníka: „Lidi, tohle je ta největší senzace! China Joe už nenašel soupeře! Všechny porazil – všechny, jak přišli. China Joe se dnes večer bude bít postupně se šesti muži, jestli se najde šest odvážlivců, kteří budou ochotní proti němu nastoupit! Los rozhodne o pořadí. – A kdo China Joe porazí, dostane celý bank – pět set dolarů. A jestli zvítězí už první soupeř, nemusí těch šest ostatních nastupovat. – Kdo se chce bít s China Joem, ať se přihlásí!“

Netrvalo dlouho a vedle zápasníkova vyvolávače už stáli čtyři muži.

Byli to pěkní pořezové – většinou voraři a dřevorubci. Jen jeden z nich byl povozník nebo lovec buvolů, který vypadal jak zarputilý býk.

„Kdo ještě – potřebujeme ještě dva soupeře!“ Vyvolávač to zopakoval ještě několikrát.

Váhal jsem a zvažoval šance.

Samozřejmě jsem na toho zápasnického hromotluka neměl. Nebyl jsem profesionální zápasník. On sice nebyl o moc vyšší než já, ale určitě měl o dvacet kilo víc. Jistě nevážil míň než sto deset kilogramů. Kdyby mě zasáhl tou svou lopatou, určitě bych se hodnou chvíli vzpamatovával.

No, ale co kdybych přišel na řadu jako pátý, šestý? Kdyby ho ti přede mnou už trochu unavili, nebo ho dokonce párkrát tvrdě zasáhli? To by potom můj souboj s

ním nebyl tak docela bez vyhlídek.

Měl jsem strašné nutkání.

Protože moje situace byla dost zoufalá.

A pět set dolarů byla spousta peněz.

Určitě jsem nebyl žádný padavka.

Tak co, že bych?

Mezitím vystoupil na verandu pátý muž a postavil se k ostatním.

Vyvolávač opět zakřičel: „No tak, lidičky? Kde je šestý muž? Kde je odvážný soupeř China Joe?“

Zvedl jsem – ještě sedě na koni – ruku a řekl přes hlavy přihlížejících: „– Tady je! – Jenom si támhle přivážu koně a pak přijdu. Dobrá?“

Všichni otočili hlavy a pohlédli na mě.

Muž na verandě řekl: „Jo, dobrá! Kovboj! No, kovboj, to je něco! – Ale musíte si odepnout ostruhy, cha-chacha!“

Obrátil jsem koně, zajel s ním na druhou stranu ulice a uvázal ho ke sloupu před jakýmsi obchodem.

Z krámu zrovna vyšly dvě ženy, které předtím stály v otevřených dveřích. Jedna byla zřejmě majitelka, která byla současně i švadlenou.

Druhá dáma byla zákaznice.

Byla ještě velice mladá a více než krásná. Ve světle lucerny jsem si všiml, jak se jí zablýsklo v očích. Dotkl jsem se okraje klobouku a zeptal se: „Madam, smím si tady uvázat koně?“

Majitelka obchodu přikývla. I ona byla ještě mladá, ale ne tak krásná, jako druhá. Vypadala trochu drsnější a starší.

„Vy chcete opravdu zápasit s China Joem, kovboji?“ zeptala se a dodala: „Ten má v úderu sílu jako kůň. – Už vyřídil dva soupeře. – A vy jste přece kovboj, a ne profesionální zápasník.“

„Jenže potřebuji peníze,“ řekl jsem. Druhá žena

neříkala nic, jen se na mne pevně a zpříma zadívala. Poznal jsem, že je zvyklá mužům hledět do očí neohroženě a rovnou.

Řekla: „Hodně štěstí, kovboji – hodně štěstí. Budu se dívat.“

„Vy – tam v tom lokále?“ zeptal jsem se trochu přihlouple.

Vtom se tiše usmála a řekla: „Kdybyste tam, kovboji, vyhrál pět set dolarů, můžete je zase utratit u mého hracího stolu.“

Po těchto trochu ironických slovech přešla šikmo přes ulici a zamířila k bočnímu vchodu do Big Muddy Palace.

* * *

Obrátil jsem se k majitelce krámku, která si mě pozorně prohlížela ve světle,vycházejícím zevnitř.

„Kdo je to?“ zeptal jsem se.

Všiml jsem si, že obchodnice má černé vlasy. Její oči byly za denního světla jistě modré. Patřila k těm ženám, které i přes tmavé vlasy mají pihy a bledou pokožku.

Trochu se teď pousmála a úsměv ji udělal mladší. Její ústa byla krásná a velmi výrazná. Zablýskly se krásné zuby. Líbila se mi teď mnohem víc, než zpočátku.

Pořád mi však nepřipadala tak krásná a půvabná jako ta druhá.

Řekla: „To je Belinda McClureová. Přijela jedním z parníků a je tu teprve několik dní. – Ano – támhle v Big Muddy lokále si pronajala pokerový stůl. Hraje s muži poker, a jak jsem slyšela, vždycky vyhraje. – Texasane, jestli vyhrajete těch pět set dolarů – což lze ovšem stěží předpokládat – raději k jejímu stolku nechoďte. – Odkud jste přijel, kovboji – přímo z Texasu?“

„Ne,“ řekl jsem, „jedu z Blue River.

Viděl jsem, jak sebou trhla, když jsem vyslovil jméno toho města.

„To město nemá moc dobrou pověst," řekla. „A Belinda McClureová tam má také namířeno. Čeká jen, až jí došiji pořádné šaty, které potřebuje na tak dlouhou a namáhavou cestu. – Kdyby věděla, kovboji, že jdete z Blue Riveru, jistě by vám položila pár otázek o tom městě."

Přikývl jsem a pak jsem se podíval na dveře obchodu. Visela nad nimi cedule, na níž jsem četl:

Stella ORourkeová
švadlena

Takže se jmenuje Stella ORourkeová.

Dotkl jsem se kraje klobouku a pak jsem se vydal k Big Muddy Palace, k němuž přiléhala i herna. V ní tedy hrála poker ta kráska, která měla namířeno do Blue River. Takže hazardní hráčka?

Co asi chce v Blue River?

Ale když jsem přešel ulici, zapudil jsem tu myšlenku. Vždyť jsem chtěl nastoupit proti profesionálnímu zápasníkovi a měl jsem snad i šanci vyhrát pět set dolarů – snad.

Ach, dobře jsem věděl, že mám šanci asi jedna ku stu.

Ale na široké verandě před zábavním lokálem se už tlačili muži všeho druhu. Všichni chtěli dovnitř. U vchodu se ovšem vybíralo vstupné. Bylo to vlastně logické, protože se muselo počítat i s tím, že tomu, kdo by siláka porazil, se musí vyplatit pět set dolarů.

Zamíchal jsem se do tlačenice a když se po mně nevraživě ohlédlo pár chlapů a začalo nadávat, řekl jsem rychle: „Tak mne pusťte, hoši. – Beze mne tam stejně nezačnou! Tak mne pusťte dovnitř!"

Tu mě někteří poznali. Kdosi zavolal: „Ohó, udělejte místo kovbojovi, co chce zápasit s China Joem! Nechtě toho Texasana projít!"

Utvořili uličku. Poklepávali mi na rameno a volali na mě povzbudivá slova.

Dobromyslně se na mne usmívali.

Čísi hlas zvolal: „Hej, Texasane, vsadím na tebe tři dolary – tři dolary!“

Čísi povzbudivý hlas prohodil: „Jestli s ním bude zápasit jako poslední, možná má šanci. – Ani China Joe není neporazitelný. I ten se přece musí unavit!“

Zase se rozesmáli. Dostal jsem se ke vchodu. Oba muži, kteří tady kasírovali a každému, kdo zaplatil vstupné, vtiskli na hřbet ruky razítko, mě také poznali a pustili mě dovnitř.

A pak jsem to všechno uviděl.

Sál byl veliký. Uprostřed bylo kolbiště – čtvercového tvaru – jakési pódium, čtyřhranné jeviště obehnané lany. Už jsem slyšel, že zápasy se odehrávají takhle. Jenže tehdy se ještě zápasilo holými pěstmi a takzvaná Queensberryho pravidla byla zavedena až mnohem později, v roce 1892.

To vyvýšené kolbiště uprostřed sálu sloužilo zřejmě jen jedinému cíli – totiž aby byli zápasníci dobře vidět. A lana kolem čtverce měla jistě zabránit pádu dolů.

Přistoupil ke mně jakýsi muž: „To bude něco, kovboji,“ řekl nervózně. „Pojď se mnou. Musíte totiž zápasit bosí a s obnaženou horní polovinou těla. – Máš alespoň trochu čisté trenýrky – nebo ti máme nějaké půjčit?“

„Půjčte mi,“ odvětil jsem, protože jsem si všiml, že mezi sedícími diváky bylo i několik žen.

Šel jsem za mužem do vedlejší místnosti. Tam už čekalo zbývajících pět zápasníků. Téměř všichni byli svlečení. Měli na sobě červené armádní podvlékačky, které jim přiléhaly,jako by to byl cvičební úbor.

I já jsem dostal něco podobného.

Kdosi zavolal: „Jen abyste mi ty kalhoty zase vrátili! Ať vás čert vezme, jestli si myslíte, že se takhle dostanete k

dobrým podvlíkačkám!“

Svlékl jsem se a natáhl si zapůjčené „trenýrky“. Pak jsem mohl z klobouku vytáhnout smotaný papírek.

Muž ho rozbalil a všem ho ukázal.

Na papírku bylo číslo a byla to šestka.

Bože můj, pomyslel jsem si. Kdybych teď měl jen trochu štěstí. Kdyby těch pět přede mnou China Joea zasáhlo jen po dvou, po třech tvrdých úderech. To by už přece musel být dobitý – ne?

Podíval jsem se na ostatní zarostlé chlapy.

A to, co jsem viděl, mi dodalo odvahu. Byli to všechno pořádní vazouni, pěkní pořezové, kteří ovšem přes svou ohromnou váhu neměli na těle ani gram zbytečného masa nebo dokonce tuku. Každý z nich si troufal nad China Joem zvítězit. Viděl jsem, že téměř každý z nich má na těle rány a jizvy ze zápasů.

Vlastně jsem mohl být klidný.

A přece ... Pořadatelé nebyli hlupáci! To dá rozum. Pět set dolarů byla spousta peněz. Ty se jen tak v sázku nedávají.

China Joe musel být opravdu prvotřídní zápasník, když si to mohl rozdat hned se šesti soupeři po sobě.

Možná, až s ním nastoupím k zápasu já, bude teprve pořádně v ráži a vyhodí mě z ringu napříč sálem až na stěnu.

Při tom pomyšlení jsem se musel pousmát.

Protože tak snadno mě zase nikdo neporazí.

Měl jsem přes metr osmdesát a vážil jsem skoro devadesát kilogramů. Něco vydržím a dokážu. Dostali jsme přikrývky, abychom si zahřáli obnažené horní poloviny těl. I z toho jsem poznal, jak si byli pořadatelé jisti, že nás China Joe postupně jednoho po druhém vyřídí.

Ve velkém sále začala vyhrávat kapela.

Brzy to všechno vypukne. Sál byl určitě zaplněn do posledního místa k stání. Protože vstupné stálo tři dolary a do sálu se vměstnalo více než pět set diváků – pořadatelé na tom všem pěkně vydělají – pokud si budou moci ponechat i onu pětisetdolarovou prémii za vítězství nad China Joem.

Jenže o tu zřejmě nepřijdou.

Byly to jeho peníze, a on už si dá pozor, aby o ně nepřišel.

Připravil jsem se na dlouhé čekání. Slyšel jsem totiž a četl, že takovéto boxerské zápasy někdy trvají třicet, čtyřicet, padesát i více kol. Protože jedno kolo trvalo občas třeba jen pár vteřin. Končilo totiž hned první porážkou. Pak byla přestávka, a když se po ní poražený zase postavil k boji, začalo další kolo.

Zavolali prvního zápasníka z nás šesti.

Byl to rozesmátý dřevorubec a vorař, který sem přijel ze severu, a který patřil k partě, co tady v River City zakotvila na noc s ohromnými vory dřeva.

Byl to mohutný chlap, který půl roku tvrdě dřel v lesích na severu. Určitě pořádný silák.

Opustil nás s úsměvem.

A pak ho přinesli nazpět. Přivlekli ho a jeden z mužů, který ho podpíral,řekl: „Nojo, moc vyzývavě vystrkoval na China Joea bradu. Tomu China Joe neodolá.“

Mlčeli jsme.

Ale druhý, který byl na řadě, vzdorovitě odfrkl. Byl to onen povozník, který vypadal jako býk. Působil velice mohutně, zarytě a také trochu zákeřně.

Vyšel ven se slovy: „Tohle mi neudělá!“

Ale brzy přinesli i jeho. Probral se ovšem mnohem rychleji, než jeho předchůdce, který dřepěl v koutě a držel si na bradě mokrý šátek, aby mu rány příliš neotekly. Už byl zpola schopen s pomocí odejít.

Když zavolali třetího muže, nevydrželi jsme to ve vedlejší místnosti ani my tři ostatní. I když nás muž u dveří nechtěl pustit ven, .odstrčili jsme ho stranou. Stáli jsme pak v chodbě před otevřenými dveřmi a hleděli přes hlavy diváků k ringu.

Třetí muž se do něj zrovna vyšvihl, hned zaujal postoj a v tom dal soudce pokyn.

Onen třetí zápasník byl lovec buvolů. Viděl jsem – a ucítil jsem to – když ještě seděl oblečený. Pohyboval se ohromně rychle. A přestože byl menší a lehčí, než oba jeho předchůdci, vydržel proti China Joemu déle. Ten ho pořád nemohl skolit, ačkoliv ho zasáhl dost přesně hned několikrát.

Ale lovec buvolů tím, že uhýbal, vzal úderům potřebnou razanci.

A pak on sám několikrát zasáhl. No tedy, to byl zvuk! Dost bolestivě China Joe zasáhl.

Bylo to na něm vidět.

Jenže tak snadno se nevzdal.

Svými proporcemi připomínal China Joe atleta. A přes svých sto deset kilo živé váhy se pohyboval velice lehce a měl bleskový úder.

Jenže když inkasoval pár tvrdých ran, chvíli za sebou vlekl pravou nohu a nebyl už tak rychlý. Kdyby sám nezřídil svého soupeře, který už ztrácel na rychlosti a pružnosti, kdoví, možná by ...

Ale pak přišel spodní hák, který lovce vyzvedl až na špičky a pak jím mrštil na záda, až to zadunělo.

No a my věděli, že je konec.

Podívali jsme se na sebe a bylo nám všelijak. A přesto se každý z nás cítil jakoby vyzván k dalšímu souboji. Byli jsme tvrdí chlapi a nikdo z nás teď jistě nemyslel na peníze, na těch pět set dolarů. Čtvrtý z nás řekl, předtím než vešel do ringu: „No teda, China Joe je třída. Ale jeden

z nás ho musí dostat. – Jednomu z nás se to musí podařit. – Já mu taky dám pěkně do těla. Jo, zkusím to.“

Odešel a k nám mezi tím přinesli omdlelého lovce buvolů. Čtvrtý zápasník měl celou horní půli těla tetovanou. Všechny ty „kresby“ byly působivé, zvlášť drak chrlící oheň, který se při každém pohybu ramen pohyboval jako cosi živého. Ten chlapík byl dříve zřejmě námořník a sjezdil celý svět.

Zaujal také docela jiný postoj než předchozí zápasníci. Ale já jsem hned věděl, co to znamená.

Tenhle námořník se kdesi v asijských zemích naučil tamějšímu bojovému umění. Slyšel jsem o něm a něco i četl. Tomu druhu souboje se říkalo karate. Údery karate míří na šestadvacet zvlášť citlivých oblastí těla. Obyvatelé čínského ostrova Okinava tuto bojovou techniku vynalezli a zdokonalili tak, že jí bylo možno i zabíjet. Japonští dobyvatelé totiž domácím lidem vzali veškeré zbraně a zakázali jim jejich nošení. Číňané, aby si vytvořili náhradu za zakázané zbraně, pak tvrdým cvičením proměnili své dlaně v nebezpečné nástroje.

A tenhle námořník zřejmě cosi z onoho bojového umění znal.

Jestlipak se mu podaří překonat China Joea?

Poznali jsme, že China Joe okamžitě pochopil, oč jde.

Protože i on zaujal jiný zápasnický postoj.

Všem nám bylo jasné, že i on zná to východní bojové umění. Kroužili kolem sebe. Námořník byl opatrný. A přesto to byl on, kdo zaútočil první. Při každém z úderů vyrážel výkřiky – jenže nezasáhl přesně. China Joe odrazil všechno.

A pak zaútočil on, přiskočil a rozmáchl se jako mečem.

Námořník se svalil k zemi jako ztrouchnivělý strom.

Teprve teď nám pořádně došlo, co v China Joeovi vězí.

Muž vedle mě odfrkl. Obrátil se ke mně.

„Asi ti to nic nepomůže," řekl, „že se s ním bilo nás pět před tebou. Ale můžeš se spolehnout, že se vynasnažím aspoň ho párkrát tvrdě zasáhnout."

„Jasně," přikývl jsem. „Věřím ti. – Ale když si to tak člověk dobře rozmyslí, tak nás pěkně vypekli. Asi není na tisíc mil dokola nikdo, kdo by si to mohl s tímhle obrem rozdat."

Přikývl. Nedokázal jsem ho odhadnout jako jeho předchůdce. Nebyl to ani dřevorubec ani vorař ani člověk z řeky, námořník ani lovec buvolů, či povozník. Byl vysoký, černovlasý, vážil jistě kolem stovky kilogramů a mluvil špatnou angličtinou jako někdo, kdo ještě na tomhle kontinentu nežije dlouho. Považoval jsem ho za Němce či Holanďana.

A pak jsem ho viděl zápasit.

Bil se moc dobře. Pochopil jsem i jeho trik. Měl ještě lehčí pohyby než všichni jeho předchůdci. Jeho pohyby byly nevypočitatelné. Ani na zlomek vteřiny se nezastavil.

China Joe udeřil několikrát do prázdna nebo se o něj jen otřel. A jeho soupeř ho párkrát při uhýbání zasáhl mnohem lépe. Ano, i on zasadil China Joeovi takové údery, až to křachlo.

Ale pak byl najednou grogy – docela náhle a načisto.

China Joe si vypočítal, že jeho kmitavé pohyby se dají přece jen odhadnout a tak zasadil tvrdý hák.

Takže jsem byl na řadě já. Mého předchůdce nesli kolem mne.

Jeden z .mužů, který ho odnášel, mi řekl: „Tenhle nebyl špatný, viď, kovboji? Ukaž teď ty, jestli jsi lepší.

A to jsem taky chtěl.

Zatraceně, dalo se tady vyhrát pět stovek dolarů.

A já potřebuji deset tisíc. Dvacetkrát tolik!

Na chvíli se mě zmocnila rezignace.

Ale pak převládla moje stará vzdorovitost.

Za chvíli jsem se vsoukal do ringu, jehož čtverec tvořila zábrana z lan.

Takže teď jsem stál proti China Joeovi já.

Oči mu jiskřily. Ne, nebyl to žádný obr-zabiják. Protože v očích mu to netrpělivě hrálo – ale byla v nich i známka lítosti.

Soudce mi řekl: „Nad úrovní pasu ho smíš zasáhnout pěstí podle libosti. Ale kopat nesmíš, kovboji. Rozuměls?“

Jen jsem přikývl.

Pak to začalo.

Nevedl jsem si špatně. Možná jsem měl lepší instinkt než mí předchůdci. Možná to bylo i tím, že jsem byl kovboj, který dovedl zacházet s divokými koňmi a divokými býky, a že jsem byl mistrem v ovládání lasa.

Protože všechno to vytříbilo mou schopnost rychle reagovat.

A tak mě pěsti China Joea zpočátku míjely. Také jsem mu pořád uhýbal, tu napravo, tu nalevo, a to se mu vůbec nezamlouvalo. Než se mohl otočit, zasáhl jsem ho do boku. Dostal celkem tři tvrdé rány, zatímco já jsem uhýbal.

A když jsem uhnul počtvrté, zasáhl jsem ho rovným úderem, protože se kryl dost nízko.

Vyrazil jsem mu dech. A bušil jsem dál. Protože to byla teď moje šance. Už jsem téměř myslel, že jsem ho dostal tam, kam nikdo z mých pěti předchůdců.

A skutečně, srazil jsem ho k zemi. Posadil se a lapal po dechu.

V sále juchali a povykovali diváci. Pískali, dupali a tleskali.

Protože jsem srazil China Joea na zem.

První kolo skončilo.

Soudce mě poslal do jednoho ze čtyř rohů. Kdosi mě vtlačil na židli a mokrým hadrem mi otíral z obličeje krev a pot.

Podíval jsem se stranou a spatřil tam mezi diváky onu půvabnou ženu. Vzpomněl jsem si dokonce i na její jméno: Belinda McClureová. Ano, tak se jmenovala.

Naše pohledy se setkaly.

Mírně se usmála.

A já jsem si velice přál, abych zvítězil – tentokrát už ne pro peníze, ale proto, že jsem nechtěl být před jejími zraky poražen.

Přestávka utekla rychle. Připadalo mi to, jako by to byla půlminuta. Jenže ve skutečnosti trvala nejméně dvě tři minuty.

Protože China Joe vyšel ze svého rohu báječně odpočatý. Uznale se usmál.

Ne, nezlobil se na mne. To jsem hned poznal. Oči mu jiskřily uspokojením.

Ale pak mě dostal.

Znal už všechny moje triky a jiné mě nenapadly. Když mě zasáhl do hlavy, zadunělo mi v ní, jako rána na buben. Nedokázal jsem dál přemýšlet. Instinktivně jsem ještě udělal několik správných pohybů, ale pak mě dorazil.

Och, měl pořádně tvrdé pěsti. A protože mě zpočátku jen tak oťukával, dostal jsem to teď s dvojnásobnou vervou.

Byl jsem blázen, že jsem se z pouhé hrdosti snažil udržet na nohou, že jsem ho dokonce, přestože jsem ztratil přehled, neustále napadal a bušil do něj.

Dostal mě.

* * *

Když jsem se probral, ležel jsem ve vedlejší místnosti,

která nám sloužila jako převlékárna. Mých pět předchůdců zrovna odcházelo. Prohodili ke mně pár uznalých slov. Jeden z nich řekl: „Kovboji, byl jsi z nás nejlepší. Vážně. Jenže tohohle China Joea dokáže asi porazit jen profesionální zápasník, někdo z jeho branže. Mě v kácení stromů taky předčí jenom někdo, kdo v tom dělá – jestli se vůbec najde někdo, kdo by byl lepší než já."

Zůstal jsem sám.

Po chvíli jsem se oblékl. Muž, který nám půjčil podvlékačky, přišel, aby je sesbíral. Zanadával, protože jedny chyběly. Vyběhl a chtěl muže ještě dohonit.

Omyl jsem si obličej a prohlédl se v zrcadle.

Z tohohle zápasu mi na celý život určitě zůstanou dvě tři jizvy. China Joe měl tvrdé pěsti.

Najednou jsem si uvědomil, že celá ta věc mi nepřinesla ani cent, jenom šrámy, boule, odřeniny a jizvy.

Když jsem chtěl začít sprostě nadávat, vstoupil China Joe. Spatřil jsem ho nejprve v zrcadle a rychle jsem se otočil.

„No, jak se máš? zeptal se mě mírně.

Usmál jsem se a mávl rukou.

„No, nějak to už dopadne," řekl jsem. „Už tě vůbec někdo někdy porazil?"

„Ne," odpověděl stručně. „Ale brzy se to určitě stane. – Dole v New Orleansu – tam byl jeden, který to skoro dokázal. Zápasili jsme padesát sedm kol a já byl sedmnáctkrát na zemi. – Jo, skoro mě dostal. Byl to obrovský zápas – tři tisíce diváků. – Je ti už vážně jakž takž? Na kovboje jsi se bil skvěle. Jsi rychlý a máš správný instinkt. Kdybys byl o deset kilo těžší a měl můj trénink, mohla by z tebe být třída. – Tady máš něco z toho, co jsem vyhrál. – Protože mi připadá, že ses přihlásil jenom proto, že nemáš ani dolar, co?"

Položil na stůl sto dolarů.

Bylo to gesto.

„A proč právě mně?“ zeptal jsem se.

Zasmál se. „Byl jsi z vás šesti nejlepší. – Vážně. S tebou jsem měl nejvíc práce. Protože první kolo jsi vyhrál ty. Druhý úder do krku bych už asi sotva vydržel. A ten, kdo výborně zápasí, by měl něco mít i z prohraného souboje. – Hodně štěstí, kovboji!“

Odešel zase pryč a ani se neohlédl.

Zíral jsem na stovku dolarů.

Vydělal jsem sto dolarů!

A potřeboval jsem deset tisíc.

Bože můj, kdybych každý den vydělal stovku, pořád ještě by uteklo sto dní, než bych svoje tři kamarády vysvobodil z té hrozné jámy.

Nebo bych mohl za sto dolarů najmout pár tvrdých chlapů, kteří by mi pomohli s tou bandou v Blue River? Jedno mi totiž bylo jasné: Stačilo jen vysvobodit zajatce z lomu a ozbrojit je. Potom…

* * *

Dostal jsem asi mnohem tvrdší rány, než jsem si chtěl přiznat. Protože když jsem šel napříč přes ulici ke svému koni, pohyboval jsem se velice strnule a vrávoravě jako opilec. Dokonce jsem trochu napadal na jednu nohu. Když jsem konečně stál u svého koně, položil jsem mu ruce po obou stranách sedla na hřbet a hlavou se opřel o kůži sedla. Chvíli jsem tak zůstal stát.

Cítil jsem se dočista vyčerpaný. China Joe mě zasáhl několikrát dost tvrdě. Ta místa teď „bolela, jako by mě kopl kůň.

Vzdychl jsem.

Pak se zeptal vedle mě jemný ženský hlas: „Je to zlé,

kovboji?“

Zvedl jsem hlavu a podíval se doleva.

Stála tam Stella ORourkeová. Vyšla ze svého obchodu, protože mě předtím zřejmě zahlédla, jak jdu přes ulici ke svému koni.

„Ach, madam,“ řekl jsem. „Byla to čistě věc štěstí – jenom to trošku bolí. – Dal nám všem šesti postupně pěkný nářez. Byli jsme pro něj malina. – Jenže ke mně se zachoval moc fajn. Dal mi ze své výhry stovku dolarů. To je celkem slušné bolestné.“

Skončil jsem dost sarkasticky – jako člověk, který si utahuje sám ze sebe.

Jenže ona řekla dost energicky: „Pojďte se mnou, kovboji. – Bude třeba, abych vám pomohla. Potřebujete náplast. Obličej budete mít zítra pěkně zřízený.“

„Jako nepovedená omeleta,“ řekl jsem.

Ale vydal jsem se za ní do jejího krámu.

Bylo to nejen kvůli té náplasti, kterou jsem opravdu potřeboval, aby jizvy nezůstaly tak široké.

Ne, byl jsem také zvědavý na Stellu ORourkeovou.

Byl to z její strany jen soucit? Nebo mě chce poznat blíž?

Provedla mě obchodem a malou krejčovskou dílničkou až do obytné kuchyně. Tam jsem se musel posadit pod lampu. Když mi prohlížela trhliny a šrámy, přiblížila se tváří dost blízko k mé.

Nádherně voněla a pihy v jejím obličeji se mi moc líbily.

Když se otočila, aby vzala hrnec a naplnila ho horkou vodou z nádoby na plotně, sledoval jsem její pohyby. Líbila se mi čím dál víc. Její pohyby byly lehké a harmonické, skoro jako by někdy prošla baletní průpravou.

Na stůl pod lampou postavila nejprve hrnec s horkou vodou, pak přinesla ručníky a nakonec krabičku s lelky.

Měla krásné, jemné, obratné prsty. Byla dobrou ošetřovatelkou, která se vyzná v hojení ran.

Pak ovšem někdo vstoupil.

Otočil jsem hlavu a poznal Belindu McClureovou, hráčku z protější herny, která patřila k Big Muddy Palace.

Zadívala se na mne s vážným úsměvem.

„Bil jste se dobře," řekla. „Ale vsadila bych se, kovboji, že s koltem umíte zacházet ještě lip. – V tom jste určitě přinejmenším tak dobrý, jako China Joe s pěstmi. Ne?"

Cítil jsem, že tu otázku nepoložila jen tak náhodou.

V očích měla upřený zkoumavý výraz.

Zeptal jsem se: „To se teď mám začít vytahovat, že jsem báječný pistolník, na kterého nikdo nemá?"

Obě se rozesmály.

Připadaly mi najednou jako sestry. Jenže určitě sestry nebyly. To, co je dělalo navzájem tak podobné a jistým způsobem spřízněné, byl dozajista jejich společný cíl.

Najednou jsem pocítil cosi, co jsem ještě nedokázal blíž definovat. Nevěděl jsem, co to je – ale přesto jsem cítil, že se se mnou něco děje. Něco, co způsobí změnu a ovlivní mou budoucnost.

Zatraceně, co to jenom je?

Belinda McClureová tady byla teprve několik dní a přesto už se důvěrně sblížila se Stellou ORourkeovou. Když totiž Stella odnesla hrnec s vodou zabarvenou od krve a uklidila i ostatní věci, přinesla Belinda. ze sporáku kávu a postavila jí na stůl. Sama se posadila naproti mně a řekla:

„Stella mi po jednom chlapci poslala lístek do Big Muddy Palace. Dozvěděla jsem se od ní, že jedete z Blue River. – Neznáte tam poblíž města jakýsi lom na mramor?"

Zatraceně, její otázka trefila do černého – téměř jako některý ze zásahů China Joea. Lehce jsem sebou trhl.

I Stella přistoupila ke stolu a při Belindině otázce mě pozorovala.

Zpozorněl jsem.

Byl jsem si totiž docela jist, že tady zasáhl osud.

Opatrně jsem usrkl ze šálku. Horká káva mi popálila rozbité rty. Ale přesto mi chutnala.

A tak jsem nakonec řekl: „Mramorový lom u Blue River – no ten znám. Dokonce velice dobře. – Proč vás ten lom zajímá? Snad byste měla se mnou otevřeně hovořit vy o svých problémech. Protože zřejmě máte nějaký problém, který s tím lomem souvisí, co?“

Obě přemýšlely.

Pak sáhla Belinda McClureová do příruční kabelky a chvilku nato položila na stůl už dost pomačkaný papír.

Četl jsem na něm:

Cliff McClure mi dal úkol.

Mám vyřídit, že byl odsouzen v Blue River k pěti letům nucených prací v jednom lomu na mramor. Stella ať vyrozumí jeho sestru.

Belinda ať ho vysvobodí.

V Blue River vládne banda zločinců.

Soudce sám je největší lump.

Pod touto sotva čitelnou zprávou nebyl podpis. Ale musel ji napsat někdo z lidí v Blue River, který chtěl prokázat Cliffu McClurovi laskavost.

Teď už mi začalo svítat.

Cliff McClure, Belindin bratr, se dostal v Blue River do podobné pasti, jako mí tři přátelé a já. Jenže to už bylo dávno.

Podíval jsem se na Stellu.

„A v jakém poměru jste byla nebo jste vůči Cliffu McClurovi vy?“

Stella ORourkeová se na mne zpříma zadívala.

Pak řekla: „Projížděl tudy a byl na útěku. Proto nemohl zůstat. – Ale ty tři dny a tři noci s ním byly nádherné. Bylo to, jako bych čekala jen na něj. — Mluvím dost jasně, kovboji?“

Zeptala se trochu vzdorovitě a zároveň vyzývavě.

„Ano, to bylo dost jasné,“ přikývl jsem. „A jmenuji se Cash, Adam Cash!“

Zasmály se mému jménu.

I já se usmál. „Dřív jsem ve škole dal přes hubu každému klukovi, který se mi kvůli mému jménu posmíval,“ řekl jsem. „Dostali výplatu hned, hotově – v tom jsem svému příjmení nezůstával nic dlužen. – Jenom na toho China Joea to nestačilo.“

Zase jsem pohlédl na lístek a na Belindu McClureovou.

„Váš bratr byl na útěku?“ zeptal jsem se. „Tak to ho potom v Blue Rivermožná vůbecneneprávem…“

Zavrtěla hlavou.

„Neprchal před zákonem,“ přerušila mě, „ale před společností.“

Na poslední slovo položila zvláštní důraz.

Tázavě jsem se na ni podíval a pokrčil rameny.

„Jsem jenom honák krav z Texasu,“ řekl jsem. „Co za společnost máte na mysli, Belindo?“

„Trust,“ odvětila a když jsem se pořád ještě díval nechápavě, pustila se do vysvětlování: „Jako všude na světě, pokoušejí se i na velkých řekách bezohlední kšeftaři dosáhnout monopolu a dostat všechno pod svou kontrolu. Na řekách se odehrávají ostré boje o moc. Protože ne všichni majitelé lodí a kapitáni se nechají vydírat. – Mnoho lodí už shořelo. Vybuchly jim kotle. Jejich majitelé nebo kapitáni se dostali na mizinu – anebo je dokonce našli mrtvé v řece. – Můj bratr byl hráčem, tak jako jsem já. – Na lodi „Golden Queen“ hrál s nejvyšším šéfem

trustu, se zločincem, který stojí za vším tím svinstvem. S jedním z těch, kteří se vydávají za poctivé obchodníky. – Hráli od New Orleansu až do Saint Louis, několik dní a nocí. Nakonec můj bratr získal patnáct tisíc dolarů. – Když mu je chtěli vzít, protože šéf trustu neuměl prohrávat, prostřílel si bratr cestu a skočil přes palubu. – Jenže přitom dost těžce postřelil šéfa trustu. – A jeho zabijáci ho začali pronásledovat. – Bratr musel na lodi nechat vše. I svou vysokou výhru. Zůstalo mu jen to, co měl v koženém váčku na prsou, když vyskočil přes palubu do temné noci. – Takže těm lumpům všechno zůstalo. – Jenže mu chtěli oplatit tu kulku. A proto se za ním pustili zabijaci.

Zmlkla.

Protože teď byla na řadě Stella.

Nenechala mě dlouho čekat a hned začala slovy: „Když přišel sem, do River City, bylo mu už dost dobře. Kdesi cestou si díky hře opatřil větší sumu peněz. A hrál i támhle v Big Muddy Palace. – Ke mně přišel, aby si nechal ušít pár hedvábných košil. – Vstoupil sem a zářil jako bůh. – Jenže musel dál. Do města přijeli jeho pronásledovatelé a hledali ho. – Nasedl do poštovního dostavníku do Blue River. – Ale předtím mi ještě vyprávěl o své sestře. – Když jsem dostala tenhle lístek, mohla jsem jí tedy dát zprávu. – Takže teď víte všechno, Adame Cashi. – A teď nám, prosím, řekněte o Blue River a o tom lomu, ve Ikterém pracují vězni.“

Pokoušel jsem se vzpomenout na všechny zajatce v lomu.

Spolu se mnou nás bylo šestatřicet.

A byl tam skutečně jeden, který vypadal jako mladý bůh. I když byl také ztrhaný, zbědovaný a neoholený, přesto se odlišoval od všech ostatních trestanců v té zatracené díře.

„Je blonďák," řekl jsem. „Ty jeho světlé kučery by mu záviděla leckterá žena, že? A je asi tak vysoký jako já, jen trochu hubenější. Mezi tisícovkou mužů by si ho člověk nezmýlil. – No, myslím si, že to má u ženských ohromně jednoduché."

Při svých posledních slovech jsem se podíval na Stellu.

Pevně a zpříma opětovala můj pohled. Bylo na ní vidět, že ničeho nelituje – nanejvýš toho, že ten muž je v pěkné bryndě.

„Ano, měl to snadné," řekla najednou. „I u mne."

Ani v duchu jsem se nezasmál.

A pak jsem oběma mladým ženám vyprávěl, co se mým třem přátelům a mně přihodilo v Blue River a co mi vyprávěli ostatní trestanci v lomu. – Řekl jsem jim i to, že chci sehnat deset tisíc dolarů.

„Takže proto jste chtěl vydělat aspoň těch pět set, Adame," řekla Belinda McCluerová zamyšleně. „Chcete samozřejmě své přátele odtamtud dostat."

Přikývl jsem.

„Tak je to," řekl jsem. „To město má soudce, šerifa a jeho pomocníky. Vypadá to na první pohled všechno podle zákona. Blue River působí jako spořádané město s poctivými občany, kteří si vytvořili fungující správní řád uprostřed divočiny, kde předtím vůbec žádný zákon neexistoval."

Udělal jsem malou přestávku.

Pak jsem řekl: „S dvěma nebo třemi tvrdými hochy bych si troufal všechny ty trestance z lomu vysvobodit. – Ale pak ..."

Zase jsem se odmlčel a trochu bezradně rozhodil pažemi.

„Dokud nebude soudce Josua Goulden usvědčen jako zločinec, budou pořád platit jeho rozsudky – a všichni osvobození trestanci by byli i nadále bezprávní a museli by

prchat před zákonem. – Proto jsem se také chtěl pokusit sehnat těch deset tisíc dolarů. To se mi zdálo snadnější, než vyhnat toho zločinného soudce a jeho pomahače z města. – Je to tak, ne?“

Obě ženy se na mne podívaly. Zase vypadaly jako sestry.

Belinda se zeptala: „Byl jste během války vojákem, Adame?“

Přikývl jsem. „Jasně,“ řekl jsem. „A protože jsem Texasan, patřil jsem k rebelům a tím i k poraženým.“

„Hodnost nebo funkce?“ opět se zeptala Belinda a chřípí se jí zachvělo, jakoby cosi zavětřila.

Měla vlasy barvy medu a hnědé oči. Všechno se mi na ní líbilo, dokonce i jemné vrásky kolem koutků úst a očí, které prozrazovaly, že její cesty po zemi a životem jí ne vždy přinášely štěstí.

„Funkce,“ řekl jsem. „No, byl jsem důstojníkem armády konfederace. Protože tam potřebovali lidi, kteří by vedli jednotku, dokud žil třeba jen jeden její voják. – Tehdy se dokonce i kovboj mohl stát důstojníkem.“

Řekl jsem to dost zatrpkle.

Obě ženy se na mne podívaly.

Belinda řekla: „Adame, nás neoklamete. Vaše vzdělání je lepší než u mnoha jiných mužů. To člověk pozná na tom, jak se vyjadřujete. Byl jste důstojníkem. Tak teď ukažte, co máte v hlavě. Těch deset tisíc dolarů můžete dostat ode mne – ale také dva tři prvotřídní pomocníky, na které byste se mohl spolehnout. – A já sama bych do Blue River jela také, abych se tam porozhlédla a na něco tam přišla. – Co je ten soudce za chlapa? Je ještě dost mladý na to, aby ho dovedla nadchnout krásná žena? Nebo je to hráč, kterého by člověk mohl dostat u karet? Nebo…“

„Jedno je jisté,“ řekl jsem. „Je posedlý po penězích, jako hladový vlk po kořisti. To, co pro vlka znamená pach krve,

to pro Josuu Gouldena znamená vyhlídka na peníze.“

Přikývla.

Pak se zvedla a odešla ke dveřím. Odtamtud pronesla: „Adame, pošlu vám muže, se kterými budete moci jet do Blue River. – Těm mužům výborně zaplatím. Na to se můžete spolehnout.“

Odešla. Seděl jsem u stolu a nechal jsem Stellu, aby mi dolila šálek kávy. Zase mi stála nablízku. Mohl jsem jí docela klidně položit paži kolem boků.

Ale pomyslel jsem na to, že patřila předtím Cliffu McClurovi, ačkoliv ho poznala jen krátkou dobu.

Úkosem na mne pohlédla.

„Občas vám můžu číst v myšlenkách, že jste mnou zklamán, Adame Cashi – že?“

Zavrtěl jsem hlavou.

„Ten Cliff McClure vypadá vážně jako takový mladý pozemský bůh. – Ale i jeho sestra je překrásná. – Ne, docela dobře chápu, proč vám tak najednou učaroval, Stello.“

Přikývla.

„Ničeho nelituji,“ řekla pak. „Ale pravda je taková, že kdyby se vrátil, byla bych chytřejší a nic by mezi námi nebylo.“

„A proč ne?“ zeptal jsem se užasle, ačkoliv jsem vlastně chtěl dělat, jako by se mě to vůbec netýkalo.

„Protože nemá chvíli klidu,“ řekla. „Jako jeho sestra Belinda. Ani jeden z nich dvou se nedokáže někde usadit. Jsou oba dobrodruzi, hráči, pokoušejí štěstěnu. Jsou chvíli nahoře a hned zase dole. Jejich životní pouť je dost klikatá čára. – Na jednom místě by byli neklidní a nesví. – Cliff McClure byl můj veliký omyl. – Člověk se přece tu a tam dopouští omylů.“

„Ano,“ řekl jsem. „Je to určitě tak. Jste už dlouho v

River City, Stello?“

Zavrtěla hlavou.

„Sotva rok,“ řekla. „Můj otec měl loď, kterou kdesi daleko na severu ukořistili Indiáni. Tenhle krejčovský krám byl dříve naše lodní kancelář, protože zároveň jsme byli i rejdaři. – Já jsem z ní pak udělala obchod, když náš podnik skončil.“

Věděl jsem teď o ní zase trochu víc. Ano, byla to rozumná žena.

Zvenčí kdosi vešel.

Otočil jsem hlavu

A v tom jsem užasl, protože ten, kdo vstoupil, byl China Joe, se kterým jsem zápasil a který mi věnoval sto dolarů.

„Posílá mě Linda,“ řekl klidně a pevně se na mne zadíval. „A pokud mne budeš chtít, kovboji, pomůžu ti, jak jenom budu moci. S koltem sice nejsem tak dobrý jako ty – ani na koni ne. Ale s lukem předčím leckterého Indiána. – A jestli mám sílu, o tom ses mohl sám přesvědčit. – Tak co?“

Přikývl jsem.

„Jsem Adam Cash.“

„A já se jmenuji Joe Caddo,“ zasmál se. „Moje matka byla Japonka a můj děda učil mladé samuraje bojovat s lukem, mečem i holými pěstmi. Víc než zápasit nedovedu, protože jen tomu mě naučil. – Takže mě budeš potřebovat?“

Přikývl jsem.

A zeptal jsem se: „A proč do toho chceš jít také? Bude to nebezpečné.“

„Něco jí dlužím,“ řekl a myslel tím Belindu.

Už jsem se dál neptal.

Posadil se ke mně za stůl. Stella před něj postavila šálek kávy. Pevně se zadíval do Stelliných očí.

„Vy mě nevidíte moc ráda,“ řekl pak.

Stella zaváhala. „Už si tím nejsem tak jistá. – O těch vašich zápasech kolují hrozné řeči. – Prý jste zabil několik soupeřů holýma rukama. – Tohle se žádné ženě nemůže zamlouvat.“

Přikývl. „Chápu,“ řekl klidně. „Ale oni všichni se mnou zápasili dobrovolně a pro peníze. Jsem profesionální zápasník. Můj dědeček ze mne chtěl vychovat samuraje – jenže ty časy jsou už pryč. Přišel jsem na tenhle kontinent a stal jsem se profesionálním zápasníkem.“

Stella už neřekla nic. Obrátila se zase ke kamnům.

A pak vešel ještě jeden muž.

„Posílá mě Belinda,“ řekl.

Pohlédli jsme na něj. Na první pohled nevypadal nijak zvláštně. Byl středně vysoký, hubený a už trochu prošedivělý. Když jsem uviděl jeho světlé oči, pochopil jsem, že je to ostřílený, zkušený dravec.

Ano, hned jsem vytušil, co je zač. Byl to prošedivělý pistolník, a to, že ještě žil, byla jeho nejlepší vizitka.

„Jmenuji se Jones Shalacco,“ řekl. „A jsem Belindě McClureové zavázán za jistou laskavost. Můžete se na mne spolehnout, Adame Cashi. Jsem už do jisté míry do věci zasvěcen. – Takový starý dravec jako já je někdy náramně užitečný.“

Přikývl jsem.

A pomyslel jsem si: Belindě McClurové je zřejmě hodně mužů leccos dlužno – a ne málo. Ale možná, že je do River City přivedla s sebou, snad i China Joea.

* * *

O tři dny později jsem přijel do Blue River. Byla už zase noc. Když jsem v jedné boční uličce vedle Blue River Salonu seskočil z koně, řekl čísi hlas za mnou: „No, tak

tady jsi, Texasane. Vážně jsi sehnal deset tisíc dolarů, abys dostal svoje kámoše z díry?“

Obrátil jsem se a poznal jsem Eda Parsona – šerifa. Jeho mohutnou postavu si nebylo možné splést a vlastně jsem ho s jistotou poznal, už když se ozval jeho hlas.

Řekl jsem: „Skoro. Ale to musím vysvětlit ctihodnému soudci Josuovi Gouldenovi. – Možná, že je to víc, než deset tisíc dolarů, které jsem takhle obstaral. – Možná je to dvacet, třicet tisíc! Dá se získat ohromná šance. Musím k soudci.“

Trochu opovržlivě odfrkl. Pak zabručel: „Když ses vrátil, tak asi vážně něco máš. Jinak bys byl hotový blázen. No tak pojď, Texasane, jdeme.“

Šel jsem, protože jsem před ním měl přece jen respekt. Nebyla to jistě náhoda, že se mi objevil za zády, jen co jsem seskočil z koně.

Z uličky jsme vešli do dvora salonu a pak jsme vešli do budovy zadním vchodem. Vyšli jsme po schodech nahoru.

Pak mě nechal šerif vstoupit do veliké místnosti.

Seděli v ní oba bratři Josua a James Gouldenovi u bohatě prostřeného stolu. Měli u sebe dvě děvčata a všichni čtyři se nacpávali jídlem ze slavnostně prostřené tabule.

Oslava, nebo co to bylo, právě začala.

Josua Goulden mě hned poznal. Na chvíli užasl. Pak na mě zakýval ukazováčkem, abych šel blíž.

„Ááá, tak tady jsi,“ řekl. „Jenže nevidím, že bys u sebe měl nějakou tašku. To nosíš deset tisíc dolarů jen tak po kapsách? – Nebo už vám snad tu pokutu zaplatil, šerife?“

Jeho poslední slova platila Edu Parsonovi, který vstoupil za mnou, zavřel za sebou dveře a opřel se o ně.

Parson zavrtěl hlavou.

Řekl jsem: „Pane, mohu vám obstarat nejen deset tisíc, ale mnohem víc dolarů. – To bude záležet na tom, kolik

vsadíte. – Tadyhle, podívejte se na to!“

Vytáhl jsem z kapsy vesty zmačkaný plakát a rozbalil jsem ho. Přistoupil jsem pod lampu, aby byl dobře vidět, a nechal jsem soudce, jeho bratra i obě holky plakát chvíli obdivovat.

Obrázek znázorňoval China Joe v zápasnickém postoji.

A pod obrázkem bylo napsáno: The Big Champ!

„Co to má znamenat, kovboji?“ zavrčel otráveně soudce.

Jedno z děvčat řeklo přežvykujíc: „Toho znám. Viděla jsem ho v Saint Louis, jak zápasil na jednom obrovském voru. A na břehu a na lodích kolem bylo několik tisíc diváků. Sázky byly deset ku jedné pro China Joea. A on taky docela snadno vyhrál.“

„Sázky jsou téměř vždy alespoň deset ku jedné pro něj,“ řekl jsem a podíval jsem se na bratry Gouldenovy.

Mozky jim začaly pracovat.

Řekl jsem: „V takových městech, jako je tohle – kde nenajde žádného slavného soupeře – zápasí se šesti zápasníky po sobě, aby byly šance trochu vyrovnanější. Ale sázky bývají i tak ještě tři nebo dokonce pět ku jedné pro něj.“

Odmlčel jsem se a sbalil zase plakát.

„No a? —- Dál – dál, hochu!“ vyzval mě Josua Goulden netrpělivě. Ale protože už všechno tušil, oči se mu v jeho tlusté prasečí tváři žádostivě leskly. I jeho bratr James, který vydělal na podvodu s divokým hřebcem, byl ohromně napjatý. Onen hřebec už zřejmě dál nemohl nebo nechtěl, a tak se James teď zdržoval u bratra. Možná i proto, aby mu byl nápomocen.

Zvedl jsem ukazovák, abych zdůraznil důležitost svých následujících slov.

„China Joe a já jsme přátelé,“ řekl jsem. „Je mi čímsi zavázán, protože jsme spolu byli ve válce. – A kdybych proti němu bojoval jako šestý, prohraje v zápase se mnou.

Bude přitom vypadat velice špatně. Nikoho ani nenapadne, že by mohl prohrát záměrně. A když tady uděláme pár dní kolem zápasu pořádný rozruch, když se najde dost lidí.. .“

„Nemusíš nám povídat, co máme dělat,“ přerušil mě James Goulden.

Usmál jsem se a přikývl.

„A ještě něco,“ řekl jsem.

Zpozorněli a upřeně se na mě zadívali.

Řekl jsem: „Objevil jsem jednu bláznivou ženskou, hráčku. – Ta pořád jezdi China Joeovi v patách a při každém zápase na něj sází strašně vysoko. Je do něj úplně zblázněná, považuje ho za největšího zápasníka na světě. Když si uvážíte, kolik sází, zjistíte, že riskuje deset nebo dvacet tisíc dolarů. A doposud vždy vyhrála. – Pane, můžete vsadit proti ní a všem ostatním lidem. Můžete vyhrát dvacet tisíc dolarů i více, – Já jsem totiž China Joe přemluvil. Původně chtěl jet do Omahy, kde teď společnost Union Pacific staví železnici do Cheyenne. Udělá mi tu laskavost a prohraje se mnou, když proti němu nastoupím jako šestý. Můžete ale také určit někoho ze svých lidí, pane. Každopádně se šestým mužem prohraje, pokud ten člověk bude vypadat natolik dobře, že se Joeova prohra bude zdát pravděpodobná. – Chápete, pane? Přináším vám tady šanci na pěkně tučnou výhru. – Takže pak propustíte moje tři přátele z lomu.“ Oba bratři Gouldenovi se ušklíbli.

„Pomalu, Texasane,“ řekl soudce nakonec. „Budeme muset počkat, jak se věci vyvinou. – Kdy přijde ten zápasník se svým doprovodem? – A kdy přijede ta žena, která na něj pořád sází? Je hezká, nebo je to nějaká stará bába?“

„Je krásná,“ řekl jsem. „Pastva pro oči. Všichni zřejmě přijedou nejbližším poštovním dostavníkem. – A potom to

může vypuknout. – Propustíte moje kamarády už teď ...“

„Ne,“ řekl. „A můžeš být rád, že sám zase nemusíš zpátky do lomu.“ Pohlédl prese mne na Eda Parsona, který se ještě pořád opíral o dveře a poslouchal, aniž by cokoliv řekl nebo se pohnul.

„Parsone,“ řekl, „tenhle Texasan se smí po městě volně pohybovat. Uvidíme, jak se to vyvine.“

Podíval se opět na mne. „Můžeš jít,“ řekl. „A jestli je všechno tak, jak jsi řekl, tak jsi chlapík, jakého potřebuju a jaký by se u mě měl náramně dobře. – Snad se pak na mne ti tvoji tři kamarádi nebudou zlobit za tu těžkou dřinu v lomu a ani za ten kousek, který vám vyvedl bratr. – No, uvidíme. – Můžeš jít. – Zatím si můžeš pobíhat volně.“

Šel jsem za šerifem.

Když jsme vyšli na osvětlenou chodbu vedoucí ke schodišti, zastavil se u jedné z lamp.

„Ukaž mi taky ten plakát,“ požádal mě.

Udělal jsem to. Podržel jsem rozvinutý papír pod lampou na stěně.

Šerif si dlouho prohlížel China Joea.

„To vážně vypadá takhle, nebo ten obrázek přehání?“ zeptal se po chvíli.

„Nepřehání,“ řekl jsem. „V River City zdolal šest chlapů – pořádných siláků, kteří si všichni mysleli, že ho porazí. Byli to dřevorubci, voraři ze severu, povozníci, chlapi z řeky. Každý z nich pěkný tvrďas. – Ale všechny, kromě posledního, je zdolal hned v prvním kole. Do druhého už nenastoupili. Jediný to dotáhl ještě na druhé kolo, ale v tom už nevydržel.“

V duch jsem se přitom usmíval, protože jsem přece mluvil o sobě. Byl jsem to já, kdo nastoupil proti China Joeovi ještě do druhého kola.

Šerif si přejel hřbetem ruky po zarostlé bradě. Vydávalo

to škrábavý zvuk.

„Já byl taky kdysi profesionální zápasník," zamumlal. „Možná bych ho jako šestý dokázal vážně porazit. – To by byla švanda. Ale soudce mě asi nenechá. Zítra se ho zeptám. – Moc by prospělo mojí prestiži tady ve městě, kdybych ho porazil. – No, uvidíme. Kde se budeš zdržovat, Texasane?"

„Jmenuji se Cash, Adam Cash," řekl jsem.

„Jenom se moc nenaparuj, Texasane," zabručel. „Budu ti říkat, jak se mi zachce. Máš peníze? Jestli je China Joe tvůj kámoš ze starých časů, tak ti určitě taky dal prachy, co?"

„Mám peníze," řekl jsem. „A budu bydlet v hotelu a koně dám do veřejné stáje. China Joe přijede se dvěma pomocníky, kteří mu asistují i během zápasu, starají se mu o boty a šaty a tak podobně. Ta hezká žena – jmenuje se Belinda Mooreová – přijede se šedovlasým průvodcem, který je její strejda. – Ještě něco, šerife?"

V jeho křivém pohledu, který mi tolik připomínal oči zákeřné šelmy, jsem zahlédl výraz opatrnosti a nedůvěry. Bylo třeba mít se neustále na pozoru.

Pak přikývl a odešel.

Nechal mě samotného.

Byl jsem si ovšem jist, že mě nechá sledovat jedním ze svých pomocníků nebo někým jiným ze zdejší bandy.

Jenže to mi bylo naprosto jedno.

Plán jsme dohodli už v River City.

Byl docela jednoduchý.

Museli jsme tu bandu z města vyhnat. Bylo třeba město zase osvobodit, aby v něm mohli žít poctiví občané.

Násilím by se toho dalo dosáhnout jedině s pomocí dvou nebo tří tuctů pistolníků. Jenže my jsme přišli na jiný nápad.

Pokud všechno navlečeme správně, rozpoutáme

takovou vřavu, kterou nezadrží ani soukromá armáda Gouldenových.

Odvedl jsem koně do veřejné stáje a tam mi po chvíli, když jsem sundával sedlo a zavazadlo, štolba řekl:

„Hej, kovboji, nejste jeden z těch čtyř Texasanů, co si odtud odnesli sedlo a vyvolali tím takový rozruch?“

Přikývl jsem.

„Ano, jsem jeden z nich,“ řekl jsem. „A moji tři přátelé se ještě potí v lomu. – Možná je už brzy dostanu na svobodu. – Snad!“

Odešel jsem s vědomím, že za mnou hledí a usilovně přemýšlí. Celé město vlastně pořád muselo žít v starostech. Celé město bylo jedním velikým zajatcem.

Odešel jsem do hotelu.

Po dobré večeři jsem si šel lehnout.

A před usnutím jsem uvažoval: Jestli China Joe provede všechno správně, nemůžeme prohrát. Potom prostě musíme zvítězit. – Ach, jen kdybych věděl, co jsou China Joe a ten šedovlasý pistolník Jones Shalacco Belindě dlužni, že tady riskují život!

Jenže na tuhle otázku jsem si zatím nedokázal odpovědět.

Belindu McClureovou jsem tady ohlásil jako Belindu Mooreovou. Doufejme, že ji pod jejím pravým jménem nikdo nezná. Protože pak by si ji dali docela jistě do souvislosti s oním zajatcem z lomu – s Cliffem McClurem.

Tahle banda, jejíž hlavní zlosyn se tady ustanovil soudcem, byla jistě velice opatrná a měla instinkt pro možná nebezpečí.

Ačkoliv jsem byl unavený, nedokázal jsem hned usnout.

Hlavou mi vířilo příliš mnoho myšlenek.

A navíc bylo město Blue River dost hlučné.

Kolem hotelu projíždělo několik povozů a kola jim hlasitě hrčela. Skupiny lovců buvolů, kteří se chystali k

návratu domů, se tady shromažďovali před cestou, protože po týdnech a měsících lovu na buvoly tady měli to, co dlouho postrádali – totiž ženy, whisky, hry, zábavu – prostě všechny hříchy pod jednou střechou. Scházela se tady spousta lidí, kteří měli namířeno na sever, kde stavěla železniční trať společnost Union Pacific. Ta měla už brzy, spolu se společností Central, která stavěla železnici od západního pobřeží, spojit přes kontinent oba světové oceány.

Všichni cestující, kteří přijeli z jihu, chtěli na stavbu železnice. Ta totiž přitahovala všechny, jako zpráva o objevu nalezišť zlata.

Blue River byl plný lidí a většina z nich přímo dychtila po nevázané zábavě. Město hlučelo a bouřilo pozdě do noci.

Jenže to už jsem spal.

* * *

Příštího dne šlo všechno podle plánu.

Poštovní dostavník do Missouri a tím i přímo z River City, přijel přesně v poledne.

A když vystoupila Belinda, sešlo se nemálo čumilů. Rozkřiklo se totiž – což šikovně navlékli bratři Gouldenové a jejich lidé – že přijede slavný profesionální zápasník, kterého ještě nikdy nikdo neporazil.

Všichni chtěli toho slavného borce vidět. Jenže nejprve spatřili Lindu. Přistihl jsem se přitom, že jí v duchu neříkám Belinda, ale Linda, jako bychom byli už důvěrnými přáteli.

Několik přihlížejících uznale zahvízdlo. Pár jich prostě udělalo „Áááá!“ a ostatní smekli klobouky.

Protože Belinda vystoupila z kočáru jako perla, která se

pomocí nějakého kouzla proměnila v bohyni v lidské podobě.

Ano, byla to pastva pro oči, klenot. Záměrně se snažila, aby vzbudila pozornost.

Jones Shalacco byl oblečen jako vážený muž. Snažil se působit mnohem starší a také se tak pohyboval. Jeho houževnatost a vzhled zkušeného dravce byly ty tam.

Odvedl Belindu do hotelu.

Muži od poštovní společnosti vyložili kufry a tašky ze zavazadlového koše kočáru. Jenže toho si nikdo nevšímal.

Teď se objevil China Joe.

I on působil impozantně. Byl oblečen také jako ctihodný džentlmen. Cestovní oblek, který měl na sobě, byl jistě posledním výkřikem módy na východě.

A přesto nepůsobil jako dandy. Ne, bylo na něm vidět, že je tvrdý a silný. Pohyby měl pružné a hbité jako šelma, kupříkladu jako tygr.

Ano, působil ohromným dojmem. A všichni mlčeli a hleděli na něj. Jistě mezi nimi bylo pár chlapíků, kteří zaslechli, že si to rozdal postupně se šesti soupeři. Sami zvažovali svoje šance.

Jenže teď jistě zaváhali.

Jeden z průvodců China Joe Caddoa se z dostavníku vyšplhal dopředu na sedátko spolujezdce a zvolal odtamtud na všechny kolem:

„Dámy a pánové! Do vašeho překrásného města právě přijel dosud neporazený zápasník pan Joe Caddo, známý jako China Joe. – Pan Joe Caddo nastoupí k zápasu postupně se šesti soupeři, pokud se nenajde rovnocenný soupeř známého jména. – Zápas se bude konat zítra, pokud budou radní města souhlasit.“

Po těchto slovech muž seskočil.

Pomohl pak ostatním odnést zavazadla do hotelu.

Obrátil jsem se.

Za mnou totiž stál šerif Ed Parson. Podíval jsem se na něj.

Kývl na mne, přistoupil až těsně ke mně a tiše mi řekl: „Chci být a budu tím šestým. – Jdi k nim a řekni jim to. Chci být tím, kdo ho porazí. – Jasné?“

Přikývl jsem.

„Ano, pane,“ řekl jsem. „Ale za to byste mi mohl prokázat jistou laskavost, ne?“

„Jakou?“ zabručel neochotně.

Usmál jsem se na něj.

„Chtěl bych se podívat do toho lomu a chtěl bych, aby mě viděli moji tři kamarádi. Chci, aby věděli, že jsem už zase zpátky a že pro ně něco dělám. – To jim dodá síly. Protože naděje dodává sílu. – Šlo by to udělat, šerife?“

„Zeptám se soudce,“ řekl a odešel.

Poštovní dostavník zajel na dvůr, kde byli přepřaženi koně.

Rozvířil se prach.

Zvědavci se zase vydali do herny. Měli už dobrý námět k hovorům. Několik jezdců také odjíždělo z města, odjížděly lehké a rychlé vozy. Pár lidí a obchodníků postávalo před svými domy.

Zpráva o chystaném zápase, s možností uzavírat sázky, se teď rozšíří rychlostí větru.

To mi bylo náramně vhod.

Odešel jsem do hotelu.

Když jsem vstoupil do pokoje k Joe Caddovi, stál u okna. Obrátil se ke mně.

„Bylo to dobře?“ zeptal se stručně.

Přikývl jsem. Oba jeho pomocníci, kteří byli ubytováni ve vedlejším pokoji, vstoupili spojovacími dveřmi. Každý z nich měl pod paží roli plakátů.

„Jdeme vyvěsit plakáty a dojdeme si pro povolení k šerifovi,“ řekl jeden z nich.

Joe a já jsme přikývli.

Šel jsem za ním k oknu.

A pak jsem to už nevydržel. Musel jsem se zeptat: „Joe, jedno-bych strašně rád věděl. Protože o tom pořád přemýšlím.“

„Co?“

„Ty jsi Belindě něčím zavázán? – Proč? – Počkej, nemusíš mi to říct, jestli si myslíš, že mi do toho nic není. – Ale já o tom pořád uvažuju.“

„Chtěli mě lynčovat,“ řekl klidně „V zápase jsem jednoho ze svých soupeřů zasáhl tak škaredě do hlavy, že brzy nato zemřel. – Vyhnali mě tehdy z města holemi. Doslova mě vyšívali. – A byli by mě zabili. – Bylo jich několik desítek. – A vtom přijela Belinda s lehkou loveckou bryčkou. Spřežení jejích hřebců nedokázali ani jezdci do hnát. – Vděčím jí za svůj život. Může se na mě spolehnout.“

Přikývl jsem.

„Šerif chce proti tobě sám nastoupit jako šestý zápasník a chce celé mu městu dokázat, jaký je borec. – Chápeš, Joe, sám šerif. A ten je, takříkajíc,pravá ruka toho arcilotra.“

„Chápu,“ řekl. „A vyřídím ho na dlouhou dobu.“

* * *

Když jsem vyšel z hotelu, čeká! na mě šerif.

„Ještě pořád chceš do lomu?“ zeptal se.

Přikývl jsem. Mlčky jsme se vydali ke stáji, vyzvedli si odtamtud koně a vyjeli z města.

Dlouho jsme nepromluvili ani slovo. Teprve po třech mílích řekl: „Soudce Goulden má zálusk na tu krásku, co sází pořád ha China Joea. Až vyhraje celý její vklad,

smlsne si i na ní.“

Zmlkl. Z jeho hlasu se ozvala závist.

Řekl jsem: „Jo, to je veliký šéf. Ten vás má všechny pod palcem. A od té doby, co je tady jeho bratr, je ještě mocnější, že?“ Sotva znatelně přikývl. Pak na mne zkoumavě pohlédl. Chvíli zaváhal, ale pak jsem vycítil, že chce říci něco, co z něj prostě musí ven.

A po chvíli to také vyslovil. Ušklíbl se přitom, a protože se mu spodní čelist ještě více vysunula dopředu, vypadal jako louskáček ořechů. Ale nepůsobil směšně – ne, byl to tvrdý chlap.

Řekl: „Tehdy, když jsi vešel do lokálu s tím sedlem, docela pěkně jsi se oháněl koltem, Adame Cashi. Bleskovými zásahy jsi vyřadil oba tělesné strážce Jamese Gouldena. ještě dlouho potrvá, než se z toho vylížou a mně je jasné, že kdybys chtěl, mohls je klidně i zabít.“

Odmlčel se a přemýšlel. Ale já jsem přesto vytušil, kam míří.

Neřekl jsem však nic a vyčkával dál. Jeli jsme těsně vedle sebe, jako bychom byli dobří přátelé a spojenci.

Jenže to jsme nebyli. Opovrhoval jsem jím.

Teprve po chvíli pokračoval a z jeho hlasu čišela ostražitost. „Jestli vítězstvím nad China Joem získáme slušný kopec peněz, dá vám soudce Goulden šanci. Propustí z lomu i ty tvoje tři kumpány. Budete muset uzavřít příměří s jeho bratrem. A bude od vás požadovat absolutní věrnost. – Já vás pak budu muset hlídat. A bude záležet na mně, jestli se vám povede dobře nebo zle. – Rozumíš, Adame Cashi?“

„Naprosto,“ řekl jsem.„Chceš tím říct, že především musíme být věrní tobě. Je to tak?“

„Přesně tak,“ řekl. „Josua Goulden – i jeho bratr Jones – jsou ohromní lišáci. Ti vidí všechno ve velkých dimenzích, takříkajíc z výšky svého postavení, ze kterého

jen udílejí rozkazy. – Jenže já jsem ten, který všechno vyřizuje. – Beze mě by byli bezmocní chudáci. – Pochopils tedy, koho se máte držet a komu musíte být obzvlášť věrní, jestli tady chcete žít v klidu? Uděláme si tady vlastní okres. Já se v něm potom stanu šerifem. Moji funkci městského šerifa potom převezme některý jiný spolehlivý muž, který město dokáže řídit podle soudcovy vůle. – Jsme teprve na začátku. Tady mají správní chlapi příležitost.“ Přikývl jsem.

Pak jsem řekl: „No jo, však my vám a zvlášť tobě ukážeme, co máme v hlavách.“

Tahle moje slova byla zatraceně dvojsmyslná, jenže jemu zněla tak, jako bychom se chtěli vynasnažit stát se platnými členy té jejich bandy.

Protože nic jiného než banda nebyli.

Konečně jsme dorazili k lomu. Zase tady stála kolona vozů, na které se nakládaly vytěžené kvádry mramoru. Koš už opět změnili v plošinu, na níž se z „díry“ vytahoval stále znovu a znovu těžký náklad.

U domku a chatrčí se potloukali hlídači.

Ale i naproti, na opačné straně jámy, jsme zahlédli dva hlídače s obrovskými psy, kteří byli na kontrolní obchůzce a pořád přistupovali k okraji lomu a nahlíželi dolů.

Zase jsem se utvrdil v přesvědčení, že přemoci tyto stráže bylo prakticky vyloučeno. Psi by je varovali před každým pokusem o přiblížení někoho cizího. Tady by měla šanci jen pořádně veliká parta pistolníků.

A než by se podařilo vysvobodit vězně z lomu, banda ve městě by už určitě dostala varování.

Ne, takhle to nešlo.

Vymysleli jsme něco jiného. A podle tohohle plánu se to určitě podaří.

Přistoupil jsem k okraji lomu. Ed Parson se zatím bavil s předákem hlídačů.

Dole pracovali vězni. Pohledem jsem hledal své tři přátele. Tlačili zrovna vrchovatě naložený vozík k nakládacímu místu pod obřím ráhnem. Plošina byla právě spouštěna dolů.

Chudák Butsh Greene zrovna zvedl hlavu. Oběma pažemi jsem na něj zamával a tak mě hned poznal.

Jeho výkřik dolehl až ke mně.

A pak mě zahlédli i Zane Whitlock a Lin Hacket.

Bože můj, jaký to byl dobrý pocit, zase je vidět. Jistě, tvrdá práce je dost nepěkně poznamenala. Byli ušpinění, zaprášení, zarostlí. Ale když mě spatřili, připadali si jako ztroskotanci na moři, kteří náhle zahlédli ostrov nebo loď přinášející záchranu.

Zamávali.

Pak sem dolehl hlas Butshe Greena: „Ahóój, Adame! Pořád ještě na tebe sázíme všechno, co máme!“

Práce v celém lomu najednou ustala. Všichni vězni ke mně vzhlédli.

Dolů jsem nic nezavolal – ne, to by byla chyba. Jen jsem zamával. Nebylo to rezignované gesto, spíš mávnutí člověka, který chtěl tam těm dole dodat odvahy. A protože mě moji kamarádi znali, věděli alespoň, že pořád ještě hraju hru, do které vkládali všechnu svou naději.

Rychle jsem se otočil. Protože jsem se už nemohl dolů dívat a mávat jim.

Cítil jsem chladný vztek. Protože jsem se mohl volně pohybovat tady nahoře a nemusel se lopotit tam dole, bral jsem to jako jakýsi závazek, že musím udělat všechno pro to, abych bandity v Blue River vyřídil.

Přistoupil jsem pomalu k šerifovi a k předákovi, který si tady nadutě říkal „vrchní dozorce“. Podívali se na mne. „Vrchní dozorce“ se usmál a kývl na mne. „Texasane, všichni tady vsadíme ohromné peníze na vítězství Eda

Parsona. Každý z nás bude riskovat tříměsíční plat. – Ale jestli to nevyjde a ty se zase dostaneš tadyhle do té díry, povede se ti zatraceně špatně. – Měl bys ještě jednou připomenout svému kámošovi China Joeovi, aby porazil těch prvních pět a proti šestému – našemu báječnému šerifovi – že musí prohrát.“

„Jasně,“ řekl jsem. „To bude v pořádku. S tím si nemusíte dělat starosti. – Přijdete se taky mrknout?“ Chtěl mi rychle odpovědět.

Ale v poslední chvilce se zarazil. Protože mi nechtěl a ani nesměl říci, že se několik hlídačů a jistě i on odtud vydají do města, aby mohli sledovat zápas.

To už by tady nezůstalo hlídačů mnoho.

Jenže v to jsme právě doufali, a to patřilo k našemu plánu.

U lomu jsme se nezdrželi dlouho. Vlastně jen chvilku, než chlapi mezi sebou vybrali peníze na sázky a odevzdali šerifovi seznam.

Pak jsme odjeli zpět do Blue River.

Když jsem pomyslel na zítřejší večer, bylo mi kolem žaludku trochu nevolno.

Protože všechno teď záleží na China Joeovi.

Kdyby selhal, pak ...

* * *

Když jsem večer vstoupil do jídelny hotelu, seděla Belinda McClureová, která si teď říkala Mooreová, už u stolu v rohu. Kývla na mne, a když jsem k jejímu stolu přistoupil, řekla mi stroze: „No, Adame, tak si ke mně sedněte. Jaký byl dnešek? Jak to jde?“

„Dobře,“ odpověděl jsem poté, co jsem se posadil. Jídelna byla zpola zaplněná, většinou pořádně vyhlado-

vělými hosty.

Teď už nebyli tolik hladoví. Závistivě se na mne dívali, protože jsem seděl u jednoho stolu s tak krásnou ženou. Tohle potěšení mi všichni záviděli.

Podíval jsem se na Belindu. Zpříma a odhodlaně můj pohled opětovala.

„Vašemu bratrovi se alespoň po fyzické stránce daří dobře," řekl jsem tiše.„Viděl jsem ho asi před třemi hodinami pracovat v lomu." Přikývla.

Pak přišla obsluha a já si objednal. Když jsme zase byli sami, opět jsme se s Belindou na sebe zadívali. Najednou se usmála a řekla: „Stella oRourkeová v River City je báječná žena, že?"

„Taky si to myslím," přikývl jsem. „A je docela jiná než vy, Belindo." Trochu se předklonila. V hnědých očích se jí zajiskřilo. Její oči byly ve světle lamp téměř žluté. Napadlo mě, že jsou to oči lvice. A ona také lvice je. Docela určitě.

„A jaký typ žen je vám milejší, Adame?" Její otázka byla velice přímá, jenže mne nezaskočila. Tahle žena totiž vždy mířila rovnou k cíli a vždy se snažila brát osud do svých rukou. Patřila k těm ženám, které se chápou iniciativy, které neváhají a nezůstávají u nadějí.

Pokrčil jsem rameny.

„To kdybych věděl..." zamumlal jsem. „Jste ohromně přitažlivá žena, Belindo. Jenže mě právě v duchu napadlo, že jste lvice. Rozumíte?"

„Tuším," zamumlala. „Máte na mysli mou samostatnost – a to, že bych se kvůli žádnému muži své samostatnosti nikdy nedovedla vzdát. – Ano, jsem jako kočka. – Všechny kočky jsou takové – od docela malých, až po velké šelmy. Nechají se sice často hladit, touží po něze a lásce – ale nikdy se neodevzdají cele. Vždycky si uchovají suverenitu a soběstačnost. – Ale je tady ještě něco, co byste měl zvážit, když se mě pokoušíte hodnotit, Adame Cashi."

„Ano?“

„Ze jsem občas zatraceně sama,“ řekla. „A že jsem přesto skrz naskrz žena, tak jako vy jste opravdový muž. – A pokud se takoví dva lidé setkají, pak mají alespoň tohle společné. – Ne?“

Přikývl jsem, pohlédl jsem na ni a pochopil jsem, že tuto noc nestrávím sám. Ano, měli jsme cosi společné. Uprostřed krutého, nesmiřitelného světa, jsme prahli po troše vroucnosti, která by vycházela ze srdce, po něžnosti a iluzi, že kdybychom chtěli, bylo by to tak napořád.

A proč bychom si neměli navzájem dát a vzít, co jsme mohli?

Po večeři jsme s Belindou vyšli nahoru. Bylo už dost pozdě, protože jsme ještě vypili láhev vína.

Když jsme vešli do jejího pokoje, zamkla dveře.

A pak se mi vrhla do náruče.

Ano, byla sama. A já jsem byl muž, který se jí zalíbil.

* * *

Když se rozednilo, oba jsme se probudili. Ležela mi v náručí a já cítil teplo jejího hebkého těla, její tep a pravidelný dech.

Políbili jsme se a cítili jsme, že jsme se pořád ještě jeden druhého nenabažili.

A přesto řekla: „Stella ORourkeová v River City by se k tobě hodila lépe.“

„Cože?“ zeptal jsem se překvapeně.

Tiše se usmála a políbila mě na rty.

„Chtěla bych vidět celý svět,“ řekla pak. „Sním o tom, že budu mít brzy dost peněz na to, abych mohla objet celý svět. A přitom bych chtěla být docela samostatná a nezávislá na žádném muži, který by to snad chtěl zaplatit.

Já asi budu stále takhle roztěkaná. – Ty už máš ovšem divoké roky za sebou. Brzy si najdeš nějaké stálé místečko a začneš tam s usedlým životem. Samota nějakých odlehlých hor by ti asi docela vyhovovala. – Stella by ti stačila. To je totiž žena, která touží po tom, zapustit někde kořeny. Žila na lodi a pořád toužila po pevnině – už od dětství. Vím, že se do tebe zamilovala. Jenže je také hrdá. Určitě se modlí, abys tohle všechno přežil a aby ses k ní vrátil – ale nikdy se sama neujme iniciativy."

Opět mě políbila na rty.

Pak se tiše zasmála: „Kdyby sis ji přece jen vzal a já bych se vám připletla do cesty, určitě bych ji s tebou nepodvedla. – Asi bych to nedokázala, kdyby na to přišlo. – Ženy jako Stella jsou ohromně silné. S mužem, kterého milují, dočista splynou. – Podvést bys ji nemohl ani ty se mnou. – Věř mi to."

„Ano, asi se vyznáš v ženách jako je Stella," řekl jsem trochu podrážděně.

Opět mě políbila.

„Nezlob se, kovboji," řekla.

Mne ovšem cosi napadlo.

A tak jsem řekl: „Čím je ti zavázán Jones Shalacco, že s tebou přijel a je ochoten riskovat život? Myslím, že je přes svoje šediny velice rychlý střelec. – Pořád mi připomíná starého zkušeného dravce, který je natolik lstivý, že tím nahrazuje chybějící mladickou sílu."

Už se nesmála. Ne, ležela teď bez pohnutí v mém náručí.

„Viděla jsem ho bojovat," zamumlala. „Zvítězil. Ale přátelé a příbuzní toho, co prohrál, chtěli odpřísáhnout, že táhl zbraň dřív. A tak jsem se přihlásila jako očitá svědkyně. Viděla jsem to opravdu nejlíp ze všech, protože se to stalo u mého hracího stolu. – Přísahala jsem na svou čest, že ne on, ale jeho soupeř první sáhl po zbrani. – A

tak ho museli nechat jít. Od té doby mě doprovází. – Protože občas potřebuji ochranu. – Ne, nejezdíme spolu jako dvojice, ale vždycky zvlášť. – Pozoruje mě a chrání mě vždycky zpovzdálí. Jen teď jsme tady od počátku jako dvojice."

Překulila se a lehla si prese mne.

Políbili jsme se.

Věděli jsme, že to byla naše první a poslední noc. Dnes večer dojde k boji.

A pak se zřejmě rozpoutá peklo.

* * *

Celý den proudily do města davy lidí. Přijížděli na koních, na vozech všech druhů a dokonce po Blue River i na člunech a loďkách. Zakotvily i dva nebo tři menší parníky.

Město ještě nikdy nebylo tak plné, jako onoho dne.

Sázky přijímala komise složená z občanů města. O to se postarali pomocníci China Joea a Jones Shalacco.

Do té komise patřili majitel velkoobchodu, agent speditérské firmy Wells Fargo a vedoucí pobočky Nebrasské banky.

Lidé sázeli jako diví.

Když bylo ustanoveno šest zápasníků, kteří měli nastoupit proti China Joeovi, a když si je lidé mohli v lokále prohlédnout, změnily se sázky ve prospěch China Joe na pět ku jedné.

Všude po městě visely plakáty.

China Joe byl k vidění na dvoře hotelu, jak svlečený do půl pasu štípal dříví. I oněch šest soupeřů, kteří měli proti němu nastoupit, si obnažilo hrudi a mohutnou sekyrou štípali hrubé špalky dřeva.

Byli to všechno chlapi stejně urostlí, jako zápasníci v River City.

A každý z nich měl takové sebevědomí, že si myslel, že má ty největší šance.

Jen šerif Ed Parson byl v tom všem podvodníkem. Ten totiž věděl, že proti China Joeovi nepodstupuje žádné riziko. Věřil, že zvítězí.

Zřejmě byl i bez toho z šesti soupeřů China Joea tím nejnebezpečnějším zápasníkem. Na jeho obnažené horní půli těla bylo vidět, že byl kdysi profesionálním zápasníkem a že si uchoval sílu a potřebně rychlé reflexy. I pokud šlo o výšku a váhu, s China Joem si nezadal.

Chtěl sklidit slávu.

Opovrhoval jsem jím čím dál víc.

Den ubíhal. Potloukal jsem se městem, mluvil jsem s lidmi – především s místními. Ale vystříhal jsem se jakékoliv poznámky o soudci a jeho bandě.

Protože mě neustále sledovali. V mé blízkosti byl stále nějaký chlapík, o němž jsem předpokládal, že by podal šerifovi hlášení v případě, kdybych pro vedl něco, co se bandě nehodí.

Hodiny se vlekly. Ve městě se hodně nakupovalo. Všechny lokály a obchody byly plné. Takový zápas, který přilákal davy lidí, znamenal pro město náramně dobrý obchod. Téměř každý z návštěvníků tady nechal peníze.

Párkrát jsem si vzpomněl na noc s Belindou. Pocítil jsem hlubokou lítost. Ach, to je žena, která by mohla připravit muži ráj na zemi.

A přesto to byla jen toulavá kočka, i když velice ušlechtilá.

Zřejmě jí zůstane navždy její dobrodružná povaha.

Občas jsem si také vzpomněl na Stellu a na to, co o ní řekla Belinda.

Odpoledne se rozkřiklo, že Belinda Mooreová, která

přijela tímtéž poštovním dostavníkem jako China Joe, vsadila na jeho vítězství deset tisíc dolarů. Tím se také změnil poměr sázek na jeho předpokládané vítězství z dřívějších pět ku jedné na sedm ku jedné ve prospěch China Joea.

Kdo na něj vsadil, získal by tedy při vkladu sedmi dolarů jeden dolar.

Ovšem opačně – kdyby tedy prohrál – získal by za jediný dolar sedm. Jenže tak vysoké sázky na vítězství China Joea určitě dlouho nezůstanou. Pár lidí teď zřejmě začínalo sázet na vítězství šestého soupeře, který měl nastoupit proti China Joeovi. Jména soupeřů a pořadí jejich nástupu byla oznámena odpoledne.

Všechno se okamžitě zase změnilo. První soupeř China Joea měl šanci pouze jedna ku devíti tisícům. Všichni odhadovali šanci tohoto prvního tak nízko, že na jeho vítězství vsadilo pouze několik vtipálků.

Jestli vyhraje jako šestý soupeř šerif, vynesl by jeden dolar vsazený na něj sedmnáct dolarů.

Bože, to by byla výhra!

Zašel jsem ještě jednou za China Joem, pohovořil si s jeho pomocníky a s Jonesem Shalaccem.

Ten se zeptal: „Budou koně připraveni?“

„Jasně,“ odvětil jsem. „To už jsem zařídil. Jeden hoch přichystá vzadu za lokálem mého a ještě jednoho prvotřídního koně. Jen bude třeba, abychom se dostali ven.“

Podíval se na mne, a protože jsem byl skoro o hlavu menší, musel zhlédnout dolů. Řekl klidně: „Abyste to věděl, Adame – jsem ještě v zacházení s koltem pohotový a jistý. Naprosto. Pokud dokážete střílet tak dobře jako já, zvládneme celou hordu pistolníků. – Myslím, že byste to měl vědět. Nejsem mluvka, jde mi jen o to, abych vám dodal pocit jistoty.“

Jen jsem na to přikývl.

* * *

Zápas se konal v lokále. Nebylo to o mnoho jiné než v River City, ve městě na Missouri.

A přestože Blue River bylo menší město na menší řece, ani v počtu diváků a žhavosti jejich očekávání nebyl příliš velký rozdíl.

Sál rozhodně menší nebyl. I sem se vměstnalo pět set diváků. Nahoře na galerii, v lóži, seděli bratři Gouldenové. Jejich muži byli rozmístěni všude kolem. Tentokrát je ovšem nekomandoval Ed Parson. Šerif byl totiž jedním ze soupeřů China Joea.

Vyhrávala hudba. Postupně vystoupili kouzelník a polykač mečů.

Velký lokál byl k prasknutí plný.

Stoly byly vyneseny ven. Zůstaly tu pouze lavice a židle, jenže ani ty nestačily. Všude podél stěn stáli diváci. Dřepěli na schodech, které vedly nahoru, zaplnili galerii se všemi jejími lóžemi. Stáli venku za okny, za otevřenými lítacími dveřmi, ve všech vedlejších místnostech.

Vzduch byl těžký. Za barem neustále nalévalo na půl tuctu barmanů, ale většina přítomných stejně ne dostala napít, protože obsloužit všechny nebylo možné.

A pak to konečně začalo.

Stáli jsme s Jonesem Shalaccem na konci výčepního pultu u dveří, jimiž jsme se mohli dostat ven do dvora.

A kolem nás museli projít i zápasníci do ringu.

Nejprve přiběhl China Joe. Jeho po hled se setkal s mým. Kývl na mne Ano, splní, co slíbil, udělá, co bude moci– a to nejen pěstmi,ale po> pátém souboji i slovy.

Důkladně jsme vše dohodli.

Podíval jsem se nahoru k lóži bratrů Gouldenových. Seděla s nimi i Belinda McClureová. Josua Goulden; si ji tedy už přitáhl do své blízkostí, a jistě plánoval, že až Belinda prohraje celý svůj vklad, začne ji utěšovat.

Byl jsem si jistý, že se mu to nepodaří, ať už to všechno dopadne jak: chce.

Kolem nás se prodral první soupeř China Joea a vyšplhal se do vyvýšeného ringu. Byl to mohutně vypadající chlap. Přesto nikdo nevěřil; v jeho vítězství, o čemž svědčil nepříznivý poměr sázek jedna ku devíti tisícům.

Ale vypadal sebevědomě.

A když zápasil, nepočínal si špatně. Jeho údery by dozajista srazily China Joea k zemi – jenže ho nezasáhly. Byly příliš pomalé. China Joe uhýbal hlavou téměř hravě, nebo se před údery stihl ještě pootočit. A přitom on sám zasazoval rány zdánlivě téměř ledabyle. Vypadalo to, jako by si jen pohrával. To, co tady předváděl, byly ovšem ohromně pohotové reakce. A reflexy měl jako divoká kočka. Jeho údery přicházely bleskově – prostě jen tak, zdánlivě bez použití síly.

Když zasáhl svého soupeře potřetí, podklesly mu nohy. Upadl na kolena, opřel se rukama o zem a svěsil hlavu. Zůstal tak pár vteřin, ale pak se s povzdechem svalil na bok. Dál už zápasit nemohl. Místnost se otřásala potleskem. Všichni křičeli, pískali, dupali a tleskali.

Dva asistenti zvedli muže v bezvědomí, odnesli ho na lavici, posadili ho a podpírali. Postříkali ho vodou, poplácali po tvářích. Za chvíli se trochu probral. Ale pořád vypadal jako opilý.

Když začalo druhé kolo, pořád ještě stál na nohou nejistě.

Vůbec tedy nenastoupil. Odvedli ho zpět tou cestou, kudy přišel tak sebevědomě – jako někdo, kdo si věří a

kdo na sebe vsadil snad všechny své peníze. Tím vítězstvím by přišel k velikému bohatství.

Nastoupil druhý soupeř a ... Inu, milí čtenáři, nechci líčit všechny ty zápasy do detailu, protože se sobě navzájem více či méně podobaly a neprobíhalo to jinak, než v River City, kde jsem byl posledním soupeřem China Joea já.

Takže popisováním těch zápasů bych se jen opakoval.

China Joe si se svými protivníky jen pohrával. Zaskvěl se svým boxerským uměním a byl to přímo estetický zážitek, vidět ho, jak si tam nahoře v ringu počíná.

Ano, všechny je téměř hravě porazil. Protože byl rychlejší.

A pak přišel na řadu šestý muž: Ed Parson, šerif města Blue River. Přivítaly ho ovace, které platily ne jemu, ale očekávání, že přes slabé šance snad toho muže porazí a způsobí tak obrovskou senzaci.

Vypadal skutečně výborně – jako pravý zápasník. Dalo se na něm poznat, že ze všech šesti soupeřů je skutečně nejlepší. Prozrazovaly to už jeho pohyby. Nestál v ringu jako zápasník poprvé.

Čekal jsem s ohromným napětím, co bude.

Protože teď se schylovalo k velikému výstupu China Joea, a ten byl pro něj jistě mnohem obtížnějším úkolem, než porazit své soupeře pěstmi.

Vstoupil doprostřed čtverce, kterému se začalo říkat „ring“, až o mnoho let později, přestože kulatý nebyl.

China Joe zvedl obě paže. Nejprve si všichni mysleli, že chce před posledním zápasem předvést vítěznou pózu.Všichni křičeli, pískali, tleskli a dupali.

Pak ovšem pochopili, že chce něco říci.

Nastalo ticho.

Protože každý v místnosti chtěl slyšet, co má veliký zápasník China Joe na srdci.

Nikdo nechtěl přijít ani o jediné slovo.

„Dobře mě poslouchejte!“ Tak začal a jeho zvučný hlas doléhal zřetelně až do nejzazšího kouta místnosti.

„Na všechny, kteří vsadili na moje vítězství, ušili pěknou boudu! – Dostal jsem příkaz, abych s tímhle mužem prohrál. – Ten rozkaz mi dali támhle ti nahoře!“ Ukázal na bratry Gouldenovy. Pohledy všech se upřely do lóže. Pořád ještě vládlo ticho. Jenže to už teď bylo ticho, ve kterém se všichni nadechovali.Bylo to ticho před bouří.

A do onoho ticha pronesl China Joe: „Tohle město ovládají bandité! Tam nahoře sedí jejich vůdce! A jestli chcete, abych zůstal čestný a čestně zápasil, tak nejprve pošlete támhle ty chlapy k čertu. – Pak vám ukážu, jak se skutečně dovedu bít. – Protože vás nedokážu obrat o vaše vysoké sázky. – To nesvedu. – Ale o spravedlnost se musíte postarat sami.“

Nahoře v lóži vyskočil soudce Josua Goulden a chtěl něco zavolat. Jenže jeho bratr James Goulden ho předešel. Zařval: „Odpráskněte ho!“ Jeho rozkaz platil někomu z pistolníků, kteří byli ve službách bratrů Gouldenových. James Goulden si už nedělal žádné iluze. Pochopil dříve a lépe než jeho bratr, že tenhle dav už nikdo nezadrží. Ten už se nedá uchlácholit.

Masa lidí se rozkřičela a rozzuřila jako obrovské zvíře.

Josua a James Gouldenovi se dali nahoře v lóži i se svými osobními strážci na útěk.

Jen Belinda zůstala sedět. Jí si už muži v lóži ani nevšimli. Chtěli odtud – nic jiného než odtud pryč – jako by utíkali na prérii před rozdivočelým stádem.

Všechno šlo podle plánu.

Pokynul jsem Belindě. Odpověděla rovněž zamáváním.

Pak jsem se podíval na China Joea v ringu.

Ten se zatím obrátil k Edu Parsonovi a usmál se na něj. Věděl jsem, že Ed Parson bude už brzy ztrestán a on to

věděl také.

Už se z toho nedostane.

A proto ho také Gouldenovi šmahem odepsali. Všechny svoje zástupce už nebude moci komandovat a nebude schopen sehnat ani další lidi k rozhodnému zásahu. Všichni nohsledové byli tady v sále příliš roztroušeni, než aby mohli zasáhnout najednou. Počítalo se s několika reptaly po šestém zápase, kteří snad tu a tam něco vykřiknou.

Teď se ale rozpoutala vřava, ohromný vztek poctivých a podvedených chlapů. A všichni pojednou ucítili, jakou mají jako dav sílu. Mezi. přítomnými byla i spousta občanů města.

Jistě jim byla rázem jasná šance, která se tady naskytla.

Déle už jsem zůstat nemohl.

Protože jsme měli s Jonesem Shalaccem ještě spoustu práce.

Protlačili jsme se k zadnímu východu, došli jsme chodbou k venkovním dveřím a vyšli na dvůr. K oběma čekajícím koním to nebylo daleko.

Nasedli jsme a vyrazili z města.

* * *

Jel jako rozený jezdec a kdo jej, včera viděl, jak vystoupil vážně s Belindou z poštovního dostavníku, neuvěřil by, že je to tentýž muž.

Uháněli jsme jasnou nocí.

Připadalo mi to jako věčnost, než jsme před sebou v horké noci spatřili nažloutlá světla.

Přibrzdili jsme koně a jeli dél už krokem.

Rozštěkal se pes a ohlásil náš příjezd. Přidali se k němu další. Bylo by nesmyslné, kdybychom se chtěli přiblížit

neslyšně. Protože tihle lovečtí psi by na nás stejně upozornili.

Když jsme byli od prvních domků a chatrčí vzdáleni sotva co by kamenem dohodil, zahlédli jsme dvě postavy, které vystoupily ze stínu budov.

Každý z mužů měl na provaze několik psů.

Čísi hlas zvolal:„Jestli neznáte heslo, tak přijďte až po rozednění! – Potom se podíváme, co jste zač a co chcete! Zmizte, jestli neznáte heslo! Zmizte! Nebo na vás pustíme psy. A ti se vrhnou vašim koním po nohách. – Na to jsou cvičeni!“

Takže jsme měli jasno.

Neznají slitování, nešetřili by nás.

Ale bylo mou povinností jako správného křesťana, vyzkoušet všechno, i kdyby to bylo nerozumné, a i kdyby to mělo přinést jisté obtíže.

Proto jsem zvolal: „Psy raději nepouštějte! Jinak bychom je museli zastřelit. – Prohráli jste. Bratři Gouldenové jsou na útěku a ...

Dál jsem se nedostal, protože ti chlapi vypustili smečku psů.

Provazy byly zřejmě protaženy kroužky na obojcích. A když se uvolnil jeden konec provazu, šňůra se protáhla kroužkem a pes byl volný.

Psi se přiřítili se štěkotem a cvakáním zubů. Byli cvičeni na to, aby na povel zaútočili a zabíjeli. Teď se z nich staly nemilosrdné bestie, protože to tak chtěli jejich páni.

Naše koně začali poskakovat.

Nemohli jsme už zůstat dál v sedlech. Pravděpodobně bychom zbytečně vystříleli polovinu nábojů. Protože ani my bychom nedokázali z poskakujícího koně zasáhnout bleskurychle se pohybující psy.

Takže jsme seskočili.

Byla to odvaha.

Protože hned se na nás vrhla štěkající smečka.

Na našich rychlých koních bychom jim jistě dokázali uniknout.

Teď jsme ovšem museli nejen bojovat, ale i zvítězit. Protože, jinak bychom byli vyřízení.

Jonese Shalacca jsem sledoval jen koutkem oka.

A onen šedivý pistolník mě nezklamal. Stál ode mne asi čtyři kroky a čekal. Jenže všechno se odehrálo ve zlomku vteřiny.

Smečka přiběhla v těsném sevření – dokonce tak těsném, že psi si navzájem překáželi, jak byli dychtiví, aby nás roztrhali.

Když byli od nás asi tucet skoků, začali jsme pálit. Každý jsme měli za opaskem ještě další kolt.

Celkem tedy čtyři kolty a čtyřiadvacet kulek.

A psů bylo asi dvanáct až patnáct.

Když jsme zbraně vystříleli, byla smečka psů zlikvidována.

Zatraceně, proč lidé se psy dělají takové svinstvo? Proč nevinná zvířata cvičí k zabíjení?

Znovu jsem si nabil kolt, vyměnil jsem prázdný bubínek za nový. Pak jsem totéž udělal i s druhým koltem.

I Jones Shalacco, který stál opodál, si nabíjel zbraně.

Protože teď nás čekal boj s lidmi.

Procedil jsem koutkem úst: „Máte můj respekt, pane! Vážně nejste mluvka. – S vámi by člověk mohl dobýt třeba i pevnost!“

„I s tebou, hochu,“ řekl. „Říkej mi Jonesi, protože tak mi říkají dva tři moji kamarádi. – Takže, Jonesi, platí, Adame?“

„All rihgt, Jonesi! Jdeme na to!“

Dokončili jsme nabíjení. Přikrčeni jsme se přiblížili k domkům, k té skupince chatrčí a kůlen.

Proti nočnímu nebi se tyčilo obrovité ráhno.

A ze stínů stavení se ozvaly první výstřely. Spatřili jsme záblesky hlavní.

Jones uskočil stranou. Za vozem se stavebním materiálem našel dobrý úkryt. Byly tam také naskládány kvádry a desky mramoru, které se při nakládání zlomily.

Já jsem postupoval podél okraje lomu. Musel jsem se co nejdříve ukrýt, protože kulky létaly těsně kolem mne. Naštěstí mě chránily terénní vlny. Přesto jsem ale na zádech ucítil škrábnutí kulky, která mi roztrhla šaty a jistě zanechala na kůži krvavý šrám jako pp švihnutí bičem.

Chlapci stříleli z pistolí. Kdybychom se přiblížili víc, začali by pravděpodobně pálit z brokovnic.

Museli být jen tři, protože jsme z různých míst zahlédli vždy tři záblesky.

Pro naše kolty to bylo ještě trochu daleko, ale přibližovali jsme se, protože jsme se neustále pohybovali, krčili se, plížili se těsně při zemi.

Pak jsem našel jednu mramorovou desku tlustou asi palec, a tak velkou, jako indiánský štít. Zastrčil jsem si kolt do holínky a desku oběma rukama zvedl. Držel jsem ji před sebou a pomalu jsem postupoval vpřed.

Kulky bubnovaly na mramorovou desku. Cítil jsem jejich nárazy v ramenou. Ale deska vydržela. Nerozbila se. A tak jsem se dostal blíž.

Když jsem už byl dost blízko, dodal jsem si odvahy.

Vzal jsem kolt z holínky – druhý jsem měl za opaskem – a vyskočil jsem zpoza desky. Pohyboval jsem se příliš rychle nato, aby mě kulka nejbližšího střelce mohla zasáhnout.

Naopak já vystřelil na něj a zasáhl jsem.

Vrhl jsem se vpřed a dostal se do stínu budovy.

Chlap ležel na zemi a sténal.

Napravo ode mne třeskl výstřel, a pak téměř současně i

Shalaccův kolt. Nastalo ticho.

Ještě než jsem se vydal hledat třetího muže, zaslechl jsem ho o kus dál. Utíkal na opačnou stranu. Tam byly ohrady, ve kterých stáli jak jezdecké koně, tak zvířata určená pro pohon vrátku. Když jsem zaslechl výstřely jeho pušky, věděl jsem, co dělá.

Pospíšil jsem si, ale přišel jsem pozdě.

Ujížděl na koni pryč. Ostatní zvířata hnal před sebou.

A obě tažná zvířata ležela mrtvá ve zvláštní ohradě, jejíž vrata se mu nepodařilo ve spěchu otevřít. Měl totiž jen pár vteřin času.

Přišel Jones Shalacco.

Zastavil se přede mnou.

„Nikdy nejde všechno hladce," řekl. „S tím je třeba vždycky počítat. – Dal by se ten stroj uvést do chodu ručně?"

„Určitě," zavrčel jsem. „Nebo bychom museli chytit alespoň jednoho z našich koní. – Měli jsme asi i tak víc štěstí, než jsme mohli doufat. – Byli tady jen tři strážci – jen tři. A my jsme pořád ještě naživu."

Obrátili jsme a odešli k vrátku.

Bylo možné ho obsluhovat pomocí dvou klik. Jenže všechno bylo zařízeno na obrovské váhy. Určitě se nám nepodaří vytáhnout všechny vězně najednou.

Otočili jsme ráhno přes okraj lomu. Plošinu jsme dolů spustili snadno – za pomocí brzdy, kterou jsme regulovali rychlost.

Přistoupil jsem k okraji lomu.

„Hééj, vy tam dole!" zavolal jsem vítězoslavným hlasem.

Dole už byli všichni na nohou.

Museli dole zaslechnout výstřely souboje, snad předtím i štěkot útočících a pak zmírajících psů.

Nahoru dolehl hlas Butshe Greena: „To jsi ty, Adame?“

„Já! – As tím, co jste na mě vsadili, se mi daří vyhrávat! – Na plošinu nastupujte po čtyřech. Tažní koně jsou mrtví, takže vás budeme muset vytáhnout ručně. No tak, první čtyři. ..“

Odběhl jsem k vrátku. A pak jsme začali točit.

Bože můj, to byla dřina. Už samotná plošina byla strašně těžká. A čtyři chlapi na ní byli ještě těžší. – Vrátek byl skutečně ohromně veliký. Nemuseli jsme sice točit rychle – ale bylo to hrozně namáhavé. Brzy jsme byli celí zadýchaní.

Kolik máme ještě asi času?

Tahle otázka nás znepokojovala a popoháněla současně.

Nevěděli jsme totiž, co se zatím dělo ve městě.

Vyhnal snad roztrpčený dav bratry Gouldenovy z města? Nebo se tam strhla bitva? A jestli k ní došlo, kdo boj vyhrál?

Věděli jsme moc dobře, že dav se lehce vzdá, pokud nemá vůdce a pokud narazí na odpor třeba i mnohem menší skupinky, která je ovšem odhodlána dovést boj až do důsledků.

Kdyby se bratrům Gouldenovým podařilo shromáždit své lidi, mohli by snad zase získat město pod svou kontrolu.

Každopádně jsme museli počítat s tím, že takzvaný „vrchní dozorce“ a ostatní hlídači, kteří se na vlastní pěst vzdálili od lomu, teď hodně rychle přijedou, aby učinili svým povinnostem zadost.

Byly to chvíle plné napětí.

Vrátek nadělal dost hluku. Neustále kovově klapal. Lano se napínalo. Otočné ráhno vrzalo.

Nic jsme přes ten lomoz neslyšeli – tedy ani případný dusot kopyt rychle se přibližujících jezdců. Mohli se tedy

před námi objevit velice rychle. A jestli bychom se měli bránit, nebylo by další vytahování první várky zajatců možné.

Ale šlo to dobře. Dokázali jsme to.

Moji tři přátelé a,bývalý důlní inženýr Hank Borgnine seskočili z plošiny. Zavolal jsem na ně:

„Dva z vás budou dál obsluhovat vrátek. – Dva si hned vezměte zbraně! Musíme počítat s tím, že každou chvíli na nás zaútočí vracející se stráže. V Blue River se byli podívat na ohromně zajímavý zápas.

Pohnuli se. Zane Whitock a Butsh Greene si odběhli pro zbraně. Najdou jich dost v příbytcích hlídačů nebo u chlapů, které jsme zlikvidovali.

Byl už také nejvyšší čas.

Protože teď jsme zaslechli přijíždět jezdce. Mezitím jsme byli už také dost daleko od vrátku.

Nocí se do daleka nesl dusot kopyt zběsile uhánějících koní.

Takže sem jedou a my jsme na ně připravení.

Nechali jsme je dojet blíž, a protože noc byla jasná, hned spatřili muže točící vrátkem. Jejich pohyby byly příliš jasné.

Muži na koních zamířili přímo k vrátku.

My ostatní jsme byli ukryti ve stínu budov. Jezdců na koních bylo sedm. Za chvíli byli všichni na hromadě, ze které se vzápětí oddělili tři nebo čtyři muži.

Zavolal jsem na ně: „Zmizte! – Kliďte se rychle odtud! Protože za chvíli budou nahoře všichni vězni. – Ti se do vás pustí a jestli vás chytnou, přišpendlí vás na vrata tady těch baráků!“

Skutečně se dali do běhu, jak nejrychleji mohli.

Pomalu jsme šli k těm, kteří už utíkat nemohli. Vrchní dozorce ještě žil. Dřepli jsme si kolem něj. Namáhavě oddechoval. Jeden z koní se na něj svalil a způsobil mu

spoustu zlomenin.

„Zabijte mě konečně, vy lumpové!“ zachrčel.

Poznal mě. A dokonce se mu podařilo zvednout pěst a pohrozit mi. „Och, ty bastarde,“ sípavě oddychoval. „Všechny jste nás s China Joem dostali. Nechali jsme se od vás nachytat jako hlupáci. Jenže se vám nepovede mít každý den a každou noc celý sál na své straně. Takovýhle trik nebudete moct použít každý den. – Brzy to bude jinak! A pak z vás Gouldenové stáhnou kůži. Není vás dost. – A zbabělí obyvatelé Blue River vám nepomůžou. Podařilo se vám to jen proto, že dav přivandrovalců tady chtěl vidět báječný zápas – protože většinou vsadili na China Joea. – To už se vám nikdy nepodaří zopakovat. – Brzy se budete muset sami bít, nebo se dát na útěk.“

Zavrtěl jsem hlavou.

„To se mýlíš,“ řekl jsem. „Zapomínáš na všechny ty vězně, co dostaneme z lomu. Ti se jen tak neodplíží. – Ti ještě pěknou dobu zůstanou ve městě. – Protože všechny soudní rozsudky toho bandity, co se sám ustanovil soudcem, bude muset pře zkoumat oblastní soudce. – Tihle vězni odtud nechtějí odejít jako uprchlí trestanci, ale jako propuštění. – A dokud budou ve městě, nemohli byste jim, vy bandité, udělat větší potěšení, než se ve městě objevit také.“

Chtěl ještě něco říci, ale omdlel. Zemřel.

Tady nahoře nás pořád přibývalo.

Osvobození vězni přicházeli všichni ke mně.

Jeden po druhém mi děkovali, poklepávali mi na ramena, říkali, že jsem vážně skvělý chlap, na kterého je možné kdykoliv vsadit i to poslední, co člověk má. Se mnou prý je možné jen vyhrát.

Řekl jsem každému pár slov a upozornil jsem je, že sice byli odsouzeni zločincem, který se stal soudcem, ale že by bylo jistější, kdyby vše nechali prošetřit řádným soudem.

A protože se skutečně cítili nevinní nebo odsouzení neprávem za malé prohřešky, chtěli to všichni udělat.

Jeden řekl: „Dostal jsem tři roky nucených prací kvůli šíření nákazy. A přitom jsem si jen odplivl na chodník a bránil se zatčení. U normálního městského soudu by mě to stálo pár dolarů pokuty. – Já tady zůstanu, dokud mě nezprostí viny."

Už jsem se vůbec nedivil, když jsem si vyslechl ještě několik takových rozsudků, zatímco jsme čekali, až budou z lomu vytaženi ostatní. Přiběhli konečně i naše koně. Hledali blízkost lidí. V kopcích byli zřejmě vlci. Nebo zavětřili vodu, která se tady vytahovala pomocí pumpy z malého jezera v jámě lomu.

Ohlédl jsem se pak po Cliffu McClureovi, přistoupil jsem k němu a zeptal se: „Cliff McClure, že?"

Přikývl.

Řekl jsem: „Tvoje sestra je v Blue River. Velice nám pomohla při tom, abychom vás mohli vysvobodit."

* * *

Bylo už dávno po půlnoci, když jsme se vydali na cestu do Blue River. Vrátilo se i několik z odehnaných koní. Strážce, který utekl, je nezahnal -dost daleko.

Takže jsme mohli zapřáhnout do vozu, na kterém se vezli osvobození vězni.

Byla ještě noc, ale když jsme dorazili do města, na východě se už jasnilo a hvězdy pomalu uhasínaly.

V Blue River bylo ještě velice rušno.

Když jsme zastavili před hotelem, spatřil jsem nahoře v okně Belindu.

„Cliffe!" zavolala radostně.

Cliff seskočil z vozu. Radostně vykřikl a vběhl do domu.

Scházeli se občané i návštěvníci města. Ozývaly se výkřiky.

Otočil jsem se a zeptal se Jonese Shalacca: „Déme si něco k pití, Jonesi? Bylo by mi ctí, napít se s tebou.

„I mně, Adame," odvětil.

Sesedli jsme a našli volný kůl, u něhož jsme mohli uvázat koně. Společně jsme pak kráčeli po dřevěném chodníku až ke vchodu do lokálu.

Napadlo mi, že je to vlastně podnik samozvaného soudce Josuy Gouldena.

Ale zřejmě ho teď převezme město. Vstoupili jsme.

Ring tam pořád ještě stál.

Mezitím ho změnili na taneční pódium. Na ploše obklopené lany kroužily páry. V lokále bylo na tucet děvčat-tanečnic. Bylo tady spousta povykování a hlaholu. a pištění, když dívky musely nahoru a dolů z tanečního „parketu". Tehdy se jim nadzvedávaly sukně a bylo toho spousta k vidění.

U baru bylo několik barmanů. Uvolnili nám místo. Naše role v celé věci se už zřejmě rozkřikla. Setkávali jsme se s pohledy plnými respektu. Kývali na nás a připíjeli nám.

Pak jsme si připili se Shalaccem.

„Určitě na tebe jen tak nezapomenu, Jonesi," řekl jsem. „Zůstaneš Belindě nablízku, až se zase vydá na cesty jako hráčka?"

V očích měl mírný úžas.

„Ty nechceš s ..." začal. Ale poznal mou odpověď v očích, a tak ani větu nedokončil.

Vyprázdnili jsme sklenice a dívali se přitom na sebe. Měli jsme se rádi, to bylo jasné. A přesto se naše cesty rozejdou. Zavrtěl jsem hlavou.

„Belinda je báječná," řekl jsem mu. „Je to ta nejpůvabnější žena, jakou jsem kdy potkal. – Jenže ta nikde dlouho nevydrží. Je pořád jako lvice na „lovu, hledá kořist a nikdy se nevzdá své suverenity. Patřit navždy

jedinému muži by jí brzy připadalo jako zajetí. – Ne, Linda není nic pro mne. Protože já bych se rád usadil.

A kdyby se mi to nepovedlo, začnu žít jako pistolník a vydělávat si revolverem.“

Přikývl, jako by to dokonale chápal.

Pak řekl: „Ano, zůstanu Belindě nablízku a trochu na ni budu dávat pozor. Možná by mě měla ráda ještě víc nablízku – jako přítele. Z River City sem jsme vedle sebe seděli v dostavníku. – To se předtím ještě nikdy nestalo. – Dáme si ještě jednu skleničku, ano? Co budeš dělat v příštích dnech a týdnech, Adame?“

Nemohl jsem mu odpovědět, protože jsem věděl, že jakákoliv odpověď by byla ukvapená.

Nadto mě nutnosti odpovědět na jeho dotaz zbavil jeden z barmanů, který přistoupilk nám a nahnul se přes pult.

„Máte jít do zadní místnosti,“ řekl mi. „Čekají tam na vás zástupci města, nová městská rada.“

Užasl jsem.

Jones Shalacco řekl: „Vlastně jsem to čekal. Nejsou vůbec hloupí. Už mezitím přišli na to, kdo to všechno vymyslel. – No tak běž a hodně štěstí.“

Odešel jsem.

V zadní místnosti seděli čtyři muži, zřejmě občané města. Bylo to na nich poznat hned na první pohled.

V koutě místnosti stál pátý muž se sklenicí piva. Připil mi a spokojeně se přitom usmíval.

Tím pátým mužem byl China Joe.

A on to také byl, kdo se ujal řeči. Řekl: „Toto jsou městští radní Blue River. Vylíčil jsem jim všechno od začátku. Všechno už vědí. Proto ti chtějí položit už jen jedinou otázku, příteli.“

Neříkal jsem nic a jen jsem se zadíval na ty čtyři radní.

Jeden se ujal slova: „Chceme vás za šerifa, pane Cashi.“

Nezůstal jsem užaslý na dlouho.

„A kdybych nechtěl?“ zeptal jsem se nikoliv odmítavě, ale jako někdo, kdo není zrovna nadšen.

Tu zvedl onen muž, který hovořil, ukazovák.

„Odpovědnost,“ řekl, „nesete vy. Protože vy jste to byl, který nás takříkajíc osvobodil. Teď nás přece nemůžete nechat na holičkách. – Jistě, bratři Gouldenovi byli vyhnáni i s celou tou svou bandou. Museli utéci. Pan Joe Caddo Eda Parsona, který nám byl vnucen jako šerif, pořádně zřídil. – A ve městě je zatím dost návštěvníků, kteří nás pro tuto noc budou chránit. Jenže brzy tu budeme zase sami, my, občané Blue River. Pak …“

„Ne, nejste sami,“ přerušil jsem ho. „Vězni z lomu budou žádat od skutečného — oblastního soudce, kterého bude muset poslat guvernér – obnovení svých případů. Nechtějí figurovat v aktech zdejšího městského soudu jako zločinci, ale žádají plnou rehabilitaci. – Proto tady v Blue River nezůstanete sami.“

Po těch slovech se na mne podívali a zavrtěli hlavami.

Pak jejich mluvčí promluvil: „Adame Cashi, nesmíte teď nechat město na holičkách. Dokud budou bratři Gouldenové a jejich lidé číhat někde v kopcích a budou spřádat plány, budeme potřebovat vaši pomoc. – Nenechte nás žebrat. – Koho jiného bychom si měli přát za šerifa? – Své pomocníky si samozřejmě můžete jmenovat sám. Město dá vám i vaší policii k dispozici dvě stě dolarů měsíčně. – Přijměte to, alespoň dokud budou Gouldenovi bratři nebezpečím pro Blue River.“

Upřel jsem pohled na China Joea.

Ten přikývl.

„Tady nemůžeš couvnout,“ řekl. „Já jsem taky necouvl, když jsem před šestým zápasem promluvil k lidem.“

„Ne, to jsi tedy opravdu necouvl, Joe,“ zamumlal jsem a kývl jsem směrem k představeným města.

„Tu práci tedy beru," řekl jsem, „dokud budou bratři Gouldenové představovat nebezpečí pro Blue River.

* * *

Když jsem ze zadní místnosti vešel do velkého sálu, následoval mě China Joe. Pořád mu ještě tleskali.

Díky jeho smyslu pro spravedlnost a poctivost se podvodníkům nepodařilo připravit mnoho ze zdejších návštěvníků o jejich vysoké sázky, ale naopak vyhráli.

A protože bratři Gouldenovi vsadili nakonec vysoké částky krátce před začátkem, takže sázky byly téměř jedna ku jedné, všichni vyhráli téměř dvojnásobek toho, co vsadili.

Gouldenovi riskovali všechny své hotové peníze, tak jisti si nakonec byli, že Ed Parson, jako poslední, zvítězí nad China Joem.

U dlouhého barového pultu stáli moji tři přátelé a popíjeli pivo.

Vypadali dost zbědovaně. Ale smáli se.

Řekl jsem jim: „Nechlastejte tolik! Jděte támhle naproti do obchodu a pěkně se oblečte. – Dostali jsme tady práci, která je dokonce velice vážená. – Jenomže se musíte chovat slušně. – Jsem tady novým šerifem. A tímto vás ustavuji svými zástupci a pomocníky. – Rozuměli jste?"

Užasli. A pak jsem viděl, že chtěli cosi namítnout.

Usmál jsem se: „Nebo snad nechcete celou tu věc s Gouldenovými dotáhnout do konce? Nemyslíte si taky,že ti lotři se pokusí město znovu získat do své moci? Copak chcete zdrhnout? To bych si potom musel hledat jiné pomocníky."

Zasmáli se, dopili sklenice a tvrdě jimi bouchli na desku stolu.

Pak odešli, aby si upravili zevnějšek, aby nedělali městu

ostudu.

Jones Shalacco pořád ještě stál u výčepního pultu a smál se.

„Zbytek noci," řekl, „budeš moci asi ještě klidně spát. Ale pak ..."

* * *

Když jsem dorazil k hotelu, byl už téměř den.

V mém pokoji svítilo mdlé světlo, které stačilo právě tak, abych poznal Belindu, která ležela v mé posteli.

Lehce pohnula hlavou.

„Nechala jsem spát bratra ve své posteli," řekla. „Hotel je teď přeplněný. Můžu u tebe ještě chvíli zůstat, že, Adame? – Pojď ke mně. Brzy se rozední."

* * *

Když jsem pak dopoledne vycházel z hotelu, bylo město jako vyměněné. Vypadalo docela tiché, jako by byla neděle.

Nebylo slyšet žádné bouchání, na ulici téměř ustal pohyb. Dokonce ani z kovárny u dvora s vozy se neozýval žádný lomoz.

Vzpomněl jsem si na Belindu, která si se mnou pochutnala na pozdní snídani.

Věděl jsem, že už se zřejmě nikdy neuvidíme.

Chtěla odjet nejbližším poštovním dostavníkem na východ, aby se dostala zase k Missouri. Prvním salonním parníkem pak chtěla do Saint Louis a odtamtud do New Orleansu.

S ní chtěli jet i China Joe a Jones Shalacco. Řekla mi to, protože s nimi už o tom mluvila, když byla nakoupit,

zatímco já jsem si ve svém pokoji holil strniště vousů.

Obrátil jsem se doprava.

Tam byla budova městského soudu a vedle ní šerifova kancelář s vězením.

Musel jsem pomyslet na to, jak nás hlídali v celách jako zajatce.

Z kanceláře vyšel muž. Byl to Zane Whitlock a měl na košili připnutou hvězdu šerifova zástupce. Zastavil se přede mnou, pohupoval se na špičkách a zasunul si při tom dlaně za opasek kalhot.

„Tak co, bylo to fajn?“ zeptal se. „Chtěli jsme tě vzbudit,“ pokračoval, „protože jsme nechtěli, aby šerif tak dlouho vylehával v posteli. Jenže pak jsme zaslechli z tvého pokoje ženský smích. – Vykládali jste si něco veselého?“

Neusmál jsem se. Ne, nebylo mi do smíchu. Cítil jsem lítost. Belinda nade mnou pomalu začala mít moc. – Cítil jsem lítost, protože se vydá svou cestou a my už se nikdy neuvidíme.

Ale kdybych šel s ní…

Hned jsem tu lákavou myšlenku zavrhl. „Kde jsou ti dva rošťáci?“ zeptal jsem se Zaneho.

Ukázal palcem přes rameno. „Ti vyspávají v otevřených celách. Každý má na kapse košile velikou hvězdu. – To je panečku pořádný rozdíl oproti tomu, co bylo před několika dny. – Poslouchej, šerife, tohle město se mi nějak nelíbí. Připadá mi, jako by bylo bez života, jako by se přikrčilo a vyčkávalo – jako by čekalo trest. – Rozumíš mi?“

Ano, rozuměl jsem mu moc dobře.

Odešli jsme zpátky do úřadovny. Dveře do místnosti, kde byly cely, byly otevřené. Zaslechl jsem klidné oddechování našich spících kamarádů. Zbytek noci až do východu slunce jistě bděli a absolvovali obchůzky městem,

jako správní pomocníci šerifa.

Cítil jsem se trochu provinile, protože já jsem byl s Belindou a naposledy jsem ji držel v náručí.

V psacím stole bývalého šerifa jsem našel hvězdu, a tak jsem si ji připnul.

Zane se postavil do otevřených dveří a sledoval ulici po obou stranách.

„Co bude dál?“ zeptal se. „Jestli tady jenom budeme čekat na bratry Gouldenovy a na jejich bandu, město bude den ode dne a noc za nocí nervóznější, až se nakonec roztřese strachy. – A také my přijdeme na to, že máme hezky napnuté nervy. – Možná bychom se měli vydat Gouldenovy hledat. – Kolik mohou mít mužů? Tucet? Dva tucty? Tři tucty?“

Zamyslel jsem se a nevěděl jsem.

Zane řekl: „Tadyhle jde ten šedovlasý dravec. Jak se vůbec jmenuje?“

„Shalacco,“ řekl jsem. „Jones Shalacco.“

Brzy nato Shalacco vstoupil.

Měl vážný,zkoumavý pohled.

„Odjíždíme polední poštou,“ řekl. Chladně se na mne podíval. Hned jsem pochopil, oč, jde. Dovtípil se, že Belinda se mnou strávila noc. Miloval ji. Ne jako strýc nebo otcovský přítel. Ne, vadilo mu, že jsem dosáhl tak rychlého úspěchu. Vycítil jsem to, poznal jsem to z jeho odměřeného pohledu. Cosi se mezi nás vplížilo.

Odpověděl jsem: „Šťastnou cestu.“

Mlčky přikývl a chvíli to vypadalo, jako by chtěl odejít.

Pak ale řekl rozvážně: „Belinda vsadila hodně vysoko – vyhrála spoustu peněz – víc než deset tisíc dolarů. Jsou to peníze bratrů Gouldenových. V dostavníku se poveze, kromě nás, víc než dvacet tisíc dolarů. Možná dokonce víc než třicet tisíc. Protože i China Joe na sebe vsadil. – Jestli

se Gouldenovým podařilo sehnat dohromady svoje lidi, pokusí se dostavník zadržet. – Mají tady ve městě určitě špehy. – Poskytneš nám se svými přáteli doprovod?“

Zavrtěl jsem hned hlavou.

„Copak můžu?“ zeptal jsem se. „Kdybych odtud vyjel se skupinou ozbrojených mužů, dozvědí se to Gouldenovi velice rychle. – A zase by sem přitáhli. Jsem tady šerifem a občané očekávají, že je budu chránit. – Musíte bud riskovat, že projedete, a nebo zůstat v Blue River tak dlouho, dokud nebude definitivně dobojováno.“

Přikývl, vstal ze židle a odešel. Přišel mě požádat o pomoc a já mu ji musel odmítnout, protože jsem měl povinnosti vůči městu. Mělo právo na to, abych mu zachoval věrnost. – Pokud chtějí Belinda, China Joe a Shalacco pryč, dělají to na vlastní nebezpečí.

Snad zůstanou.

Chvíli jsem myslel na to, že dám sestavit ozbrojenou jednotku. Ale rychle jsem tu myšlenku zase zavrhl. Kdyby nás bratři Gouldenovi napadli, budeme potřebovat každého muže.

Do odjezdu poledního dostavníku – pokud přijede z Cheyenne přesně – zbývaly necelé dvě hodiny.

Bylo krátce před polednem, když přišel China Joe Caddo. Vstoupil do kanceláře, krátce se zastavil v otevřených dveřích a podíval se na mne. Seděl jsem za stolem.

„Dávej na sebe pozor,“ řekl jsem. „Dobře mířené kulce se nevyhneš tak snadno jako pěsti. – Zdá se mi nerozumné nastoupit s tolika penězi do dostavníku a doufat jen ve štěstí. Je to hloupé. Měli byste zůstat ve městě a počkat, až se Gouldenovi bratři vrátí, aby město získali nazpět. – Pak se všechno rozhodne. Až potom, co zvítězíme, byste měli ...“

Mávl rukou, přistoupil blíž a oběma rukama se opřel o

psací stůl a předklonil se přitom.

„Dobře jsme zvážili svoje šance," řekl. „Myslíme si, že Gouldenovi se ještě nevzpamatovali, a my bychom mohli projet. Musejí přece nejprve sehnat svoje lidi a po tom šoku jim trochu zvednout morálku. Belinda to už tady nemůže vydržet. A potřebuje ochranu. Jones Shalacco sám nestačí. Takže jedu i se svými pomocníky s nimi. – Tomuhle městu nejsem nic dlužen. Taky tady nenosím hvězdu. – Ale tobě jsem chtěl ještě jednou potřást rukou." Napřáhl ji. Podal jsem mu svou. Pak odešel.

Věděl jsem, že i on miluje Belindu, stejně jako Jones Shalacco.

Brzy jsem byl zase v kanceláři sám.

Moji tři přátelé a pomocníci byli ve městě. Osvobozené vězně cvičili na jakési městské strážníky.

Čtyři radní zatím sestavili guvernérovi dopis, který měl odejít poštovním dostavníkem do Lincolnu. Toto město se totiž stalo sídlem správy oblasti Nebraska. Jednoho dne se z něj stane hlavní město dalšího státu Unie.

Jestli guvernér vyhoví požadavku města, pošle sem federálního soudce, a ten přezkoumá všechny rozsudky, které vynesl Josua Goulden.

Když jsem zvenčí zaslechl poštovní dostavník, vstal jsem a vyšel před dveře na dřevěný chodník. Projížděli kolem. Belindu jsem zahlédl v okénku. Trochu zvedla ruku a lehce zamávala. Přikývl jsem, to bylo všechno. Přál jsem jí štěstí. A přál jsem ho i Jonesu Shalaccovi a Joemu Caddovi. Jaksi mi jich bylo líto. Nejen proto, že se zamilovali do Belindy – ne, bylo v tom cosi víc. Propadli jí. Patřili jí, a pokud nenajdou dost síly, aby se od ní odpoutali, stane se pro ně Belinda zřejmě sladkým opiem, kterému propadnou jako narkomani.

Cliff McClure, její bratr, s nimi v dostavníku neseděl. I on zůstal tady ve městě, aby usiloval o svou rehabilitaci.

Blížil se po dřevěném chodníku a zastavil se u mne. Beze slova jsme hleděli za dostavníkem.

Když zmizel v oblaku prachu mezi posledními domy města, řekl suše: „I její matka byla tak nestálá. Jako zpěvačka procestovala celý svět a nechávala nás u svých rodičů. – Můj táta byl jen ochotný otrok naši matky. – Adame, zapomeň na ni.“

„Jasně,“ odpověděl jsem a odešel do kanceláře.

Měl jsem tam na stole rozloženy protokoly všech soudních přelíčení i odůvodnění rozsudků soudce Josuy Gouldena. Přinesl jsem si je z budovy soudu.

Ano, v jednom rozsudku skutečně stálo, že obžalovaný byl odsouzen pro „šíření epidemie“. A jako důkaz bylo uvedeno „plivání na chodník“. Josua Goulden si při svých rozsudcích počínal jako blázen.

Už hodnou chvíli jsem si rozsudky pročítal a našel jsem mezi nimi i náš.

Vyšel jsem ven, procházel jsem se městem, hovořil s lidmi a rozhlížel se. Tu a tam jsem potkal své přátele a pomocníky.

Od odjezdu dostavníku uplynuly asi, dvě hodiny. A pak, když jsem se zastavil před vjezdem do dvora kovárny, spatřil jsem přijíždět jezdce.

Kůň cválal docela pomalu, občas přešel do kroku a pak se zase rozběhl rychleji.

Jezdec ovšem neseděl v sedle, ale ležel natažený dopředu podél krku zvířete a držel se ho, jako by to byla jeho poslední opora.

Kůň byl bez sedla.

Byl to jeden z předních koní poštovního šestispřeží. To zvíře jsem hned poznal, protože mi předtím napadlo, jak je zvláštně grošovaté.

Tím jezdcem byl Jones Shalacco.

Sundal jsem ho z koně. Pomohl mi přitom poštovní

zřízenec, který sem přiběhl. I on totiž zvíře poznal.

Jones Shalacco umíral. Bylo nám to hned jasné. Nesli jsme ho opatrně. Na dvoře bylo několik pytlů plných pšenice. Uložili jsme ho na pytle, protože jsme měli strach nést ho někam dál. Přiběhlo ještě několik dalších lidí. Byl mezi nimi i Zane Whitlock. Kdosi zavolal, že běží pro doktora.

Kolem umírajícího Jonese Shalacca se nás mezitím sešlo snad na tucet. Kdosi nabral ze studny vědro plné vody. Omyli jsme mu obličej a dali mu napít.

Jones Shalacco měl dvě ošklivé rány. Šaty měl nasáklé krví. Přesto se ale dokázal vyšplhat na koně a přijet až sem.

Byl sice starý a šedivý, ale velice houževnatý dravec, který měl tolik energie, že dokázal téměř nemožné.

Chvíli měl oči zavřené. Už jsme ani nedoufali, že se ještě probere.

Ale pak jeho tělem proběhlo zachvění. Bylo na něm vidět, že ze svého nejhlubšího nitra vyždímal poslední zbytky energie.

A pak se na nás podíval. Jeho pohled hledal a pak utkvěl na mně. Musel mi ještě něco říci. A chtěl to. To bylo jasné.

Nastalo ticho. Zadrželi jsme všichni dech. Ale jeho hlas zazněl neočekávaně jasně a silně. Řekl: „Gouldenovi bratři. – Zastavili dostavník a chtěli peníze. – Bili jsme se. – Moc dobře. – Skoro by se jim to nepodařilo. – Už jich není moc. – Zajali Belindu. – Adame, musíš Belindu…“

Už nemohl říci, co mám v souvislosti s Belindou udělat. Ale i bez dalšího vysvětlování to bylo jasné.

Musím Belindu zachránit.

Jenže kam ji odvezli? Kam utekli?

Kdo by nám to mohl říci? Nechtěl jsem vyrazit jen tak nazdařbůh. Taky už bude brzy tma. A stopy pak nebude

vidět.

Kam jenom mohli Gouldenovi po tom souboji odjet i se svými zbývajícími lidmi?

Položil jsem tu otázku lidem, kteří se mnou stáli kolem umírajícího Jonese Shalacca.

Ale ani oni neměli tušení.

Jeden ovšem řekl: „Zeptejme se Eda Parsona. – Leží támhle v té stodole. Po tom nářezu od China Joea se ani nedostal do sedla. – Zeptejme se jeho."

Všichni jsme se pohnuli. Mezitím totiž přiběhl doktor, aby se postaral o Jonese Shalacca, jenomže mnoho mu asi už nepomohl.

Ed Parson, bývalý šerif v Blue River, ležel skutečně na slámě ve veřejné stáji.

Trochu se napřímil a napůl vzpurně a napůl s obavami se na nás podíval.

Krátce jsem mu vylíčil, co se stalo, a po chvíli jsem dodal: „Jestli chceš, aby se ti tady vedlo jakž takž, dáš nám tip. – Odkud tehdy přitáhli bratři Gouldenové, než se tady Josua udělal soudcem a jeho bratr James se vydal na cesty s tím divokým hřebcem? – Řekni nám to – a pomůže ti to, abys mohl nasednout na koně a odjet odtud. – No tak! Ven s tím!"

Zaváhal.

Jenže nepřátelství lidí určitě velice silně pociťoval.

A tak řekl: „Třicet mil proti proudu řeky. – Tam je nejbližší brod, přes který se mohou dostat na západní břeh řeky. – Jinak je všude jenom písek. – Určitě mají namířeno k »Soldier Lake«. Je tam malý ranč a odtamtud sem přijeli. Josua Goulden ten ranč kdysi vyhrál v pokeru. Ale neměl žádnou cenu. Indiáni ukradli dobytek a zabili nebo vyhnali dva nebo tři kovboje, kteří tam byli. – Když Gouldenovi přišli do Blue River,- velice rychle zjistili, že je mnohem snazší zmocnit se tohohle města, než znovu dát

do pořádku vydrancovaný ranč. Mají namířeno určitě tam. Protože mezi tím pomoci té spousty peněz, ke kterým přišli tady i jinde, nechali ranč zase opravit a dát do pořádku. – Jo, určitě budou tam.“

Řekl všechno a já jsem na něm poznal, že je o svém tušeni přesvědčen.

* * *

Bylo nás pět jezdců, protože s námi jel i Cliff McClure, který chtěl být samozřejmě přitom, až vysvobodíme jeho sestru.

Cestu jsme si nechali přesně popsat.

Přejeli jsme brodem hned u Blue River a ušetřili si tak přinejmenším osmimílovou okliku.

Bylo ještě tma, ale na východě už hvězdy bledly, když jsme se dostali k malému jezeru mezi narudlými pískovcovými skalami, které ranč poněkud chránily před bouřemi nebraské planiny.

Svítilo jediné světlo.

„Je to docela jednoduché,“ řekl jsem. „Obklíčíme ranč a pak sesedneme. Přiblížíme se ze všech stran. A myslete na to, že máme co do činění s vrahy a s lidmi, kteří unesli ženu a jsou dokonce možná i v přesile.“

Moji tři přátelé a Cliff McClure jen zabručeli.

Pak jsme se rozešli.

Čekal jsem ještě chvíli.

Pak jsem zamířil rovnou k ranči.

Skládal se z malého domku, stodoly, noclehárny pro sotva půl tuctu jezdců, několika kůlen a ohrad. Byla tu i studna, nad níž se tiše otáčelo větrné kolo, které poháněl membránovou pumpu. Tato pumpa dělala větší hluk než větrné kolo.

Přiblížil jsem se až k ohradě.

Na hromadě kulatiny tam dřepěl muž, který měl přes sebe přehozenou přikrývku jako Indián.

Spal. Když jsem se zastavil, probudil se, zažíval a zeptal se: „Jedeš z Blue River?“

Sesedl jsem a přistoupil k němu, když se zvedl.

Pak mě konečně v odcházející noci poznal. Chtěl vykřiknout. Ale vtom jsem ho zasáhl revolverem. Zasténal a sesul se k zemi.

Blížil jsem se dál k hlavní budově. Tam musela být Belinda.

Když jsem byl vzdálen ode dveří necelý tucet kroků, otevřely se. Vyšel z nich muž. Jeho hlas jsem poznal. Patřil Josuovi Gouldenovi. Zeptal se hlasitě: „Přijel někdo z Blue River? – Támhle někdo jde, ne?“

Zatím jsem se přiblížil o dalších pár kroků.

A tu pochopil, že nejsem hlídka.

Zvedl kolt, který držel v ruce.

Vystřelil jsem o zlomek vteřiny dříve než on. A ještě než dopadl na zem, proběhl jsem kolem něj dovnitř.

V jedné z místností byl James Goulden. Ležel v horečce, těžce raněn, v posteli. Při přepadení poštovního dostavníku byl dost těžce postřelen. Rána se mu zanítila.

Belinda byla ve vedlejší místnosti.

Ne, nevrhla se mi do náruče. Vzal jsem ji za ruku a odvedl ji do kuchyně.

Venku se však ozvaly výstřely a křik. Moji přátelé a Cliff McClure se venku pustili do práce.

„Mohla bys nám uvařit pořádně silnou kávu,“ řekl jsem Belindě.

Podívala se na mne přes rameno a já jsem věděl, že sama v nitru uvažuje, jestli mezi námi ještě něco je.

„Jistě, kávu vám udělám,“ řekla nakonec. „Celou dobu jsem věděla, že přijdeš. – Na tebe je spolehnutí, Adame.

Na tebe člověk může vsadit i to poslední – jako na eso. – Stella ORourkeová v River City se k tobě bude hodit mnohem lépe. A taky s tebou asi zůstane na nějakém osamělém ranči v Antilopích horách. – Zamilovala se do tebe. Vím to. Na tvém místě...“

* * *

Inu, milý čtenáři, zkrátím to.
Stella ORourkeová byla skutečně ta pravá. Ano!
Když tohle píšu, jsme spolu už přes dvacet let.
Ano, máme ranč v Antilopích horách. Ale sami nejsme.
O Belindě jsme se už nikdy nedoslechli.
Zane Whitlock se stal šerifem v oblastním městě.
A našimi sousedy se stali Butsh Greene a Lin Hacket.
Všichni jsme prožili těžké roky.
Ale život je náramně krásný.

KONEC

G.F. UNGER - VŠICHNI SÁZÍ NA CASHE

Vydává MOBA, spol. s r. o., Brno, Kotlářská 53, tel. 05/41 21 28 50
ve spolupráci s Bastei-Verlag
Odpovědná redaktorka Ivana Fabišiková
Technický redaktor Stanislav Kašparec
Překlad Pavel Sychra
Tiskne Moravská typografie, a. s., Brno
© MOBA, spol. s r. o.
© Bastei-Verlag, Gustav H. Lübbe GmbH & Co., Bergisch Gladbach
(Podávání novinových zásilek povoleno Ředitelstvím Poštovní přepravy Praha, č. j. 1127/93, ze dne 7. 4. 1993)